Doina Vodă-Adace

DOSAR

Ziua ■reatării
ţi co n>po. tar« a

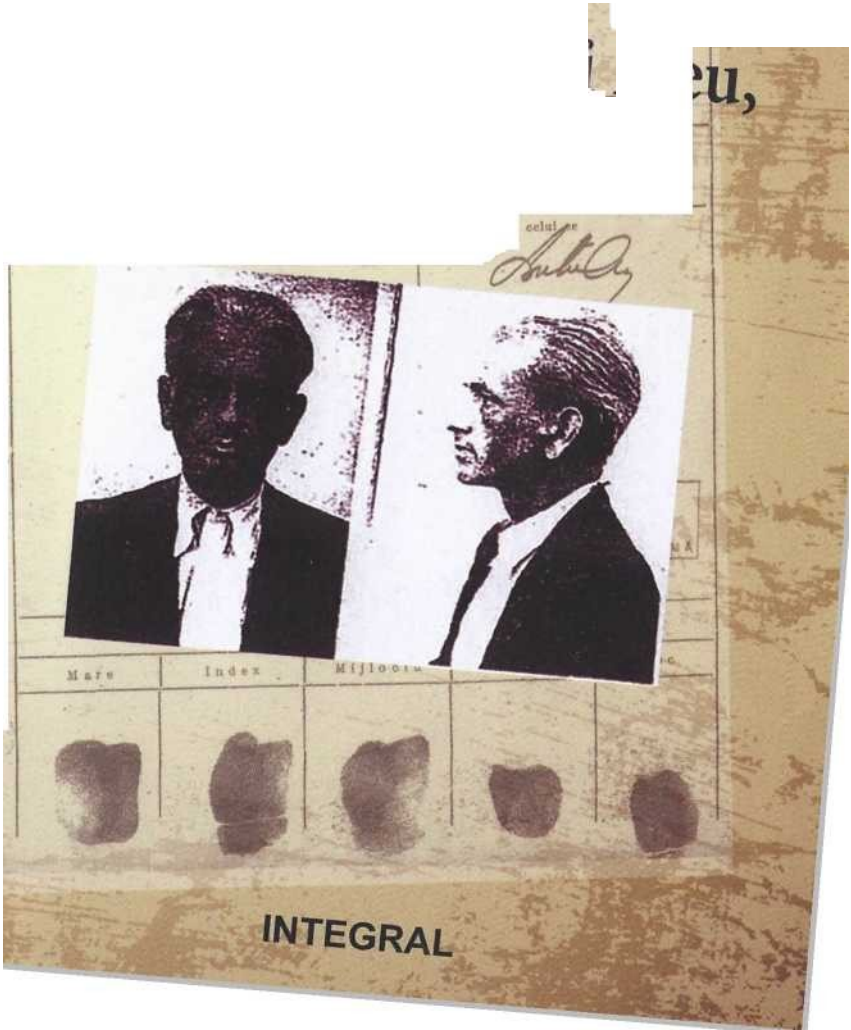

şi familia
tatălui nu
Alexandru
Adace

Observaţiuni şi note oficiale

Semnătura

//?•

a făcut foaia

Colecţia: MARTOR

Copertă: Ruxanda Romanciuc

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României VODĂ-ADACE, DOINA
Dosar 17455 Canalul şi familia tatălui meu,
Alexandru Adace / Doina Vodă-Adace.
Bucureşti: Integral, 2016
ISBN 978-606-8782-34-8

351.746.1
343.8(498)
351 35.0/354

© INTEGRAL, 2016

Editor: Costel Postolache
Tehnoredactor: Ruxanda Romanciuc

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-8782-34-8

Doina Vodă-Adace

DOSAR 14755
CANALUL

şi familia tatălui meu, Alexandru Adace

INTEGRAL

Editura Integral mulţumeşte Fundaţiei Academia Civică şi Memorialului Sighetpentru permisiunea de a reproduce textul acestui volum, publicat electronic în Biblioteca virtuală a Memorialului Sighet.
Autoarea şi Editura Integral mulţumesc doamnei Ana Blandiana şi domnului Romulus Rusan pentru permanentul sprijin acordat acestui proiect.

l.Je când mă ştiu, am avut în minte o întrebare fără răspuns sau cu răspuns care nu-mi era de-ajuns. Întrebarea era mare, simplă, compusă din câteva întrebări mici: cine-i tata?; unde-i tata?; când vine tata?; de ce tace tata?; cum a fost la război?; de ce a fost la muncă forţată?

Cât timp n-a fost tata acasă, mama îmi spunea că îl aşteptăm să vină, că nu ştim când vine, dar trebuie să ne rugăm la Dumnezeu să nu păţească nimic şi să ajungă sănătos acasă...

Când s-a întors tata de la Canal împlinisem zece ani, la şcoală eram considerată isteaţă şi ştiam multe, însă de la tata n-am reuşit să afl u mai nimic, era zgârcit la vorbă...

Am început să înţeleg mai multe când nu am primit aprobarea, după alegerea mea ca şefă de detaşament, cu toate că fusesem votată cu unanimitate...

Pe la şcoli şi mai ales pe unde am lucrat, ştiam că am dosar prost..., cu toate că până la pensie au fost şi perioade mai bune... Au curs vremurile peste mine, cu bune, cu rele..., gândind mereu la ceea ce aveam nevoie, după zicala unui moş Vasile din

Munţii Neamţului: „ningă, plouă, bată vântul, numai vreme rea să nu fie”.

Ajunsă la pensie, motive ascunse prin cotloanele conştiinţei mele m-au făcut să devin curioasă de cele întâmplate tatălui meu şi cu greu, după încă mulţi ani, am prins curaj să merg cu soţul meu la Consiliul

Naţional pentru Studierea Arhivelor Securităţii, Direcţia Arhiva Centrală Bucureşti, să obţinem aprobare pentru a vedea dosarele familiei noastre. Am primit, destul de repede, aprobarea pentru consultarea dosarelor tatei. Pentru mama şi pentru noi urma să fi m anunţaţi când vor fi găsite, dacă există...

Am parcurs patru dosare ale tatei, cele de la Arhiva Centală, cu documente cum nu mai văzusem. Primele pagini cuprindeau Fişa personală, cu fotografii din faţă şi lateral. Era slab, întunecat şi cu privire pierdută... Nu împlinise încă 45 de ani... în josul ultimelor pagini erau impresiunile digitale ale mâinii stângi şi mâinii drepte... Am trăit un lung coşmar. Printre lacrimi, oftând, citeam şi notam numărul paginii pe care o doream în copie. Au fost aproape 200 file-document.

Starea mea de sănătate s-a depreciat şi nu am prins curaj să revăd documentele... Am retrăit, ca într-un vis prelungit, derularea evenimentelor de viaţă grea, de la venirea tatei din război, arestarea, eliberarea şi apoi sfârşitul... Şi aşa am scris prima parte a acestei cărţi. Partea cu documentele am realizat-o la insistenţa şi cu ajutorul soţului meu, cu puţine comentarii, din cauză că am suportat cu

mare difi cultate textele actelor ofi dale şi ale Notelor informative.

Acestea sunt şi motivele care au condus la un text cu lipsă de unitate şi coerenţă, poate şi cu prea multe reproduceri de Note.

Puţin a rămas, mult a fost...

Timpul se poate măsura şi aşa...

Pe când îmi doream să fiu mare, în fată mea era o mare şi un râu tumultos... Oricât de mult m-am luptat cu valurile nu am privit înapoi şi nu mi-am dorit o întoarcere.

Azi e luni, o primăvară târzie, vreme mohorâtă, totuşi natura lucrează în favoarea ei, verdele a învins.

...Ceasul ticăie-n perete şi eu vreau să mă socotesc cu timpul. Cam dificilă treabă, de vreme ce lucrurile despre care voi scrie se ascund speriate prin unghere.

Pentru mine timpul nu se măsoară cu unitatea lui de măsură, el se comprimă şi se dilată după starea mea sufl etească şi împrejurări.

în clipe de intensă bucurie el aleargă şi dispare cu rapiditate, iar tristeţile sunt aşteptări grele şi neliniştea durează mult, pare un maraton obositor.

O mare bucurie am avut când a fost Monseniorul Ghica beatificat. Am spus în gând o rugăciune de mulţumire Domnului, că în nebunia vremilor pe care le trăim, s-a putut realiza o astfel de recunoaştere târzie. ...Un prinţ născut într-un palat, care a sfârşit absolut nevinovat într-o închisoare comunistă. A trăit o viaţă pusă în slujba

semenilor, un om de o imensă credinţă şi cultură.

Clipele de aşteptare, grele şi pline de spaimă, au însoţit multă vreme copilăria mea, ca atunci când tata era în închisoare, acei ani de la „Canal”. în acel

răstimp eu cu mama, rămase fără nici un sprijin, am primit o singură carte poştală de la Peridava, scrisă cu un creion chimic, în care ne cerea o pereche de bocanci şi ceva haine groase, dacă vom putea. întreba de mine şi implora să fiu ocrotită. Cunoscuţii ne evitau speriaţi când ne întâlneam pe stradă. Nimeni nu voia să o angajeze pe mama, nici ca femeie de serviciu, era o perioadă de sărăcie, umilinţe şi disperări, iar când tata a revenit acasă, după trei ani, era alt om, tăcut şi de nerecunoscut, atât de zdruncinat de un regim nemilos.

Aud o melodie: „Şi pe drum şi pe cărare a fi Om e lucru mare”.

Curios... Mi-e dor de tata, dau timpul înapoi şi mă rog: „clipă stai” ...Acum el e un spirit liber, aşa sper.

Dorul e o formă superioară de iubire, fără emfază, pur şi simplu e o trăire intensă.

Timpul pentru mine a ajuns la hotarul cel mare, între bine şi rău, s-au înmulţit peste poate vestitorii mincinoşi, sunt mari tulburări şi năpraznice evenimente... Sufletul meu nu poartă pacea, simt mereu panica dinaintea cataclismelor şi nu e spaima mea, ea vine dinspre lume. în primăvara anului 2015 un cutremur de 7,8 pe scara Richter şi cu replici puternice au

distrus Nepalul, au murit peste 8000 de oameni şi au fost zeci de mii de răniţi. Mulţimea celor rămaşi sub cerul liber, era foarte mare... Şi noi ce puteam face? Zicem: „Ferească-ne Dumnezeu Atotputernicul de tot ce nu mai e de îndurat!”. Deodată mă simt prizonieră la grămadă cu ceilalţi... şi plâng... Atât.

Petre Ţuţea spunea că trebuie să ne golim de orgolii

şi de noi înşine, pentru a avea loc să intre Dumnezeu. Noi nevolnicii vrem să ne transformăm în fluturii pa- raziţi ce se hrănesc doar cu lumina, cel puţin aşa ne place să credem că putem deveni un fel de *Lobosrap- sis griseifusa,* specie de fluturi din Africa, America şi Asia.

Orgolii, mult prea multe orgolii parazitare. Cine sunt şi cu ce drept mă simt nefericită alături de alţi nefericiţi? Nu îmi dau nici o şansă la clipa de fericire? Mult înaintea bolii, mintea îmi era gata de boală... Nu pe mine m-a împletit bunica când a murit, ci pe mama. Eu, într-un protest (împotriva cui?), mi-am tăiat cozile, groase şi lungi, lăudate de toţi musafirii, singură, cu foarfecă, şocând pe toată lumea din jur...

Despre generaţia mea, puţin am de povestit, căci simt intens că nu prezintă interes, suntem puşi la zidul ce desparte cele două lumi, cea de aici şi cea de dincolo. Observ că aproape toţi cei de vârsta mea afişează un optimism în exces şi un refuz obsesiv de a discuta despre moarte. Unii îşi doresc să călătorească cât mai mult şi cât mai departe. Alţii trăiesc cu convingerea că au fost foarte importanţi şi sunt încă în sistem, în familie şi societate. Trăim fiecare doar păreri? Sunt şi excepţii?

Dar cum să ne ţinem departe de marele rău?

Sfântul loan Rus intrând în biserică să se roage a auzit nişte fraţi călugări certându-se, a ieşit repede, s-a îndreptat spre chilia sa, dar nu a intrat imediat, ci a înconjurat-o de trei ori închinându-se spre a nu duce cu el gâlceava şi starea de rău în casa sa.

Un preot spunea că pacea sufletească este pâinea îngerilor, iar mânia este vinul dracilor.

Trebuie să recunosc că am traversat şi eu zone de dorinţa arzătoare de a călători spre locuri ce îţi schimbă viaţa un timp...

în aprilie 2013 am fost invitaţi de familia băiatului nostru într-o călătorie de o săptămână, până în îndepărtatul ţinut al Cappadociei, drum ce îl socot iniţi- atic, legat de începuturile creştinismului într-o zonă muntoasă cu un relief curios, o zonă vulcanică care a permis păstrarea atât de bine a peste o mie de locaşuri de rugăciune, săpate în stâncă. Subteranele au câte şapte nivele, pline de utilităţi, apte să găzduiască mii de suflete, cu cai şi alte animale, atunci când erau atacuri ale hoardelor de hitiţi sau de turci.

Impresionanta lucrare de „titani", uriaş efort pentru credincioşii creştini de a supravieţui timp îndelungat, invaziilor ucigătoare... Se baricadau în subteran cu nişte uriaşe pietre de moară, rezistând. Tot ce era necesar acestei ample retrageri era organizat cu pricepere din timp.

Am dormit o noapte într-un hotel făcut în una din bisericile vechi, construită în stâncă, deasupra capului era o cruce, nişele păstrau însemnele creştine, crin cu

trei petale, trăiam cu toţii o stare de emoţie nestăpânită. Doream să mă trag din acei vechi creştini ce- şi îngropau comoara cea mai de preţ în aceste stânci, cu o nezdruncinată credinţă. Dimineaţa, deasupra mirificei zone se ridicau baloane cu turiştii dornici să fotografieze de sus aceaste minunăţii. Şi acum mă întreb dacă a fost veridică această călătorie... Mulţumesc

>

Domnului Dumnezeu. Şi lui Bogdan!

Inexplicabilele mele căderi bolnăvicioase spre tristeţi iremediabile, m-au făcut să mă gândesc că de mult îmi car sacul cu pietre în spate..., boli multe, pe care le-am ignorant cu bună ştiinţă... Apoi, întâm-plător, ascult la postul TV Trinitas, că dr. Ilie Bădescu pomeneşte de oboseala sufl etească a lumii contem-porane. Omul modern pierde unitatea, unifi carea cu aproapele său şi cu Dumnezeu. Acum lumea se adu-nă, dar nu-şi pune dorinţa să se cunoască, să empa-tizeze, să comunice, să se iubească... Suntem o turmă în derivă...

Tertulian spune că „trupul este balamaua porţii, ce face posibilă deschiderea drumului spre mântuire”. Dumnezeu ne-a însufleţit trupul, iar noi ce facem cu el? Rămânem martori pasivi, intrăm în somnul existentei cotidiene, fără nici o tresărire...

Trebuie să recunoaştem binele şi adevărul, precum se spune în Filocalie că lăptuca sălbatică este o plantă amară, pe când cea cultivată este dulce...

Sunt vinovată fată de familia mea, fată de mine, faţă de prieteni, că mă simt mai mult lăptucă sălbatică, amară... şi amărâtă că-i bătrână şi nu mai este căutată de

înţelepţi... Cu toate că, parcă nu demult când, după ce un coleg geolog a murit căzând într-o zonă stâncoasă, s-a hotărât să facem pregătire în tabere de alpinism, citeam şi Breviarul practic Hatha – Yoga, de Ion Vulcănescu, care enumera ce este necesar în acest tip de activitate a omului:

- să lupte contra temerii, să obţină încredere în forţele proprii, să aibă convingerea că poartă în

el posibilitatea rezolvării tuturor situaţiilor prin care trece;
- să aibă calm desăvârşit, seninătate în faţa evenimentelor vieţii;
- victoria să nu-l îmbete, iar înfrângerea să nu-l prăbuşească;
- curgerea timpului să nu-l tulbure pe om, să aibă tăria de a aştepta.

Atunci eram foarte încântată de pregătirea mea în alpinism cu tehnica învăţată şi suportul moral câştigat...

Acum trecută prin multe situaţii limită sunt sigură că am fost mereu salvată de ajutorul divin avut şi cred că esenţialul trebuie subliniat mereu: Nimic fără Dumnezeu!

Sunt într-o fază terminală a unui cancer pulmonar cu multiple metastaze şi analizez cu detaşare cum roţile timpului rulează prin mine, huruind îndelung. Mă bucur că pot gândi cu simplitate şi seninătate ce va urma...

Timpul fiind scurt, mă grăbesc şi încerc, în calitate de martor, probabil unul subiectiv, să scriu despre tatăl meu şi vremurile prin care am trecut. Zâmbesc, ce încărcătură vreau să duc cu mine?

Am dreptul să cred că pot fi martor?

Calitatea de martor a avut-o Cehov, când

a scris despre insula puşcăriaşilor, insula Sahalin, unde exi- laţii, deportaţii şi ocnaşii, au trebuit să vieţuiască în condiţii aspre de climă şi în sărăcie lucie. Aceştia au reuşit să încropească comunităţi, ce au ajuns localităţi

de sine stătătoare: Alexandrovsk, Caperuza, Arkov I, II, III etc... Reuşind, ca ziarist să pătrundă în spaţiul interzis al acestui iad, Cehov a observant cu brio şi a înţeles umanul în toată complexitatea din lumea con- damnaţilor, a putut arăta lumii întregi despre locul îngrozitor al penitenţelor.

La noi, atrocităţile din închisorile comuniste, după 25 de ani de la căderea regimului totalitar, au rămas aproape necunoscute. Puţini s-au implicat în dezvăluiri, noile oficialităţi au preferat tăcerea.

Anii de teroare au dat martiri tării, martiri care încă sunt daţi uitării. Martorul unei asemenea perioade istorice, tulbure, încâlcită şi îndelung controversată, este uşor să fie considerat subiectiv, mai ales că abuzurile criminale îndurate au fost de neimaginat... Eu nu mă pot încumeta să scriu despre aşa ceva.

Generaţia mea, la şcoală, a învăţat o istorie contrafăcută. Mircea Daneliuc mi-a pus o întrebare edificatoare stării mele de nelinişte, dacă ştiu când şi unde a fost tata la canal, ca să vadă dacă a nimerit în aceeaşi perioadă cu părintele Arsenie Boca. Mi-am dat seama, deodată, ce relativ gândesc despre epoca pe care am parcurs-

o, în care au fost oameni cu adevărat importanţi, ce au traversat acestă perioadă cu folos sufletului... O istorie vie păşeşte alături de cea moartă ...Ce spirite înalte au zăcut în închisori, în paralel cu masa mare ce s-a „târât” în viaţa de toate zilele, obligatoriu în ignoranţă impusă.

Jocul spiritului cu sine, conform unor legi prestabilite se desfăşoară în spaţiul sonor ce ne este propriu,

iar dincolo, vibraţiile se întâlnesc în univers... Nu pot să-mi imaginez întâlnirea călăilor defuncţi cu victimele lor – minciuna faţă în faţă cu adevărul... Am aflat că sub imperiul vibraţiilor se pot produce modificări în ADN. Să ne închipuim ce vor deveni oamenii viitorului sub impactul bombardamentului sonor, informaţional...

Ce este de fapt această osteneală pe care o denumesc calitatea de martor? Doamne, Doamne, de ce oare sunt aşa de tristă. Mi-ai dat să port crucea pe măsura mea, nu prea grea, nu prea uşoară, atunci de unde atâta tristete? Ce avatar nefericit al familiei car în mine? Sunt doar un martor sau viaţa m-a implicat în miezul unora dintre problemele noastre arzătoare, pe care le-am recepţionat...?

„Am închis uşile ca să nu intre greşeala. Atunci adevărul m-a întrebat: Pe unde intru eu?” (Tagore)

După zeci de ani zăpada e din nou pufoasă în suflet, stau cu îndoială în dreptul uşii întredeschise, ca un posibil obstacol, să nu intre în locul adevărului, un trecut zbuciumat şi tulburător. Adevărul e calea lui Iisus. Aştept, clipă de clipă, să plec cu sufletul deschis şi cu o candelă

aprinsă, spre locul destinat mie şi până atunci, mă întreb dacă voi putea scrie despre tatăl meu. Zicându-mi, ca justificare, că-i fac o dreptate târzie, mă întreb dacă va fi de vreun folos. Vor avea curiozitatea copiii şi nepoţii mei să afle despre trecutul nostru, să citească ce îndrăznesc să adun?

Am prins curaj
şi vă prezint familia Adace...

încep cu bunicul Iustin Adace. Un tânăr ardelean robust, a venit în Iaşi să facă facultatea, a lucrat nopţile la farmacia renumitului Beceanu şi ziua a urmat cursurile, învăţând pe „rupte” în fiecare clipă liberă. A terminat cu brio facultatea şi s-a căsătorit cu fata unui inginer polonez înstărit.

A vândut o vie frumoasă şi mare, de la Tomesti, care era zestrea nevestei, a făcut şi un împrumut bancar şi s-a apucat să ridice în centrul oraşului Iaşi un

(1) Iustin Adace (1876 – 1947), farmacist şi senator liberal de Iaşi

bloc cu patru etaje, cu farmacie şi prăvălii la parter. Când s-a terminat construcţia, aceasta a devenit un loc de referinţă, multă vreme singurul bloc înalt din oraş... Ce orgoliu de ţăran venit cu „traista în băţ”!...

(2) Familia bunicilor mei, Justin şi Clementina Adace. în dreapta sus, primul lor copil, Marieta, în faţa lor, de 4 ani. Străbunicii, părinţii bunicii, în faţă pe scaune, în stânga sus sora bunicii cu soţul.

Recent, a apărut la Iaşi, în Editura Tehnopress, cartea „laşul care nu mai este” din seria „Vechi locuri şi zidiri ieşene” (2009), în care autorul, Ion Mitican, prezintă situaţia de la vremea

construcţiei „blocului Adace”, la pagina 113: *„Pe locul unor bolţi măcinate de incendii, la marginea Medeanului, Farmacistul Iulian*

(Iustin) Adace ridică cel mai pompos bloc al străzii (nr. 27), în care s-a mutat, de peste drum (nr.171), străvechea spiţerie „La Şef an cel Mare”, înfiinţată pe la 1858 în uliţa Păcurarilor” şi situaţia recentă (n.n., 1988), la pagina 146: *„...Astfelpitoreasca Piaţă a Independenţei mărginită de pâlcul zidirilor străvechi din faţă, pavilioanele Spitalului Sfântului Spiridon dinspre răsărit, Frumosul palat Adace cu patru etaje şi trei vecine de aceeaşi statură, spre apus şi Policlinica municipală spre nord, dispărea de pe harta oraşului.”* (sublinierea noastră).

(3) Din cartea menţionată mai sus (Foto: I. Mitican): Strada de Sus, prin 1980. în dreapta, blocul cu farmacia Adace

Iustin Adace era prieten cu oamenii de cultură din Iaşi, s-a înscris în partidul liberal, a fost apreciat de Brătianu şi a ajuns

senator. în această calitate de om politic, ce reprezenta oraşul Iaşi, a iniţiat multe proiecte şi a construit, pentru igiena ieşenilor, în

condiţiile de atunci, o modernă baie comunală, clădirea fiind chiar în spatele mitropoliei.

Bunicul era un om respectat şi studios. Am păstrat până târziu atestatele de invenţie pentru numeroase produse farmaceutice, în special creme pentru

ROMÂNIA

Diplomă de Farmacist

Sala Regelui

tratarea bolilor de piele. Derula multe contracte cu fi rme serioase pentru medicamentele de top, chiar cu Bayer.

„Norocul” său a fost că a murit înaintea

naţionalizării şi a arestărilor politice, lăsând moştenirea aceasta pe umerii tatei...

A avut trei copii, două fete şi un băiat, tata.

Fata cea mare, Marieta, căsătorită cu Tănăsescu, judecător la înalta Curte de Casaţie. Juristul a scris

ROMANIA
MINISTERUL INSTRUCŢIUNII
UNIVERSITATEA DIN BUCUREŞTI
FACULTATEA DE FARMACIE

*/■ jMcmtr **¿V -Z/ck'/zX:/ z/z . zi>zw<n/i În Numele M^jestâţii Sale Regelui OAF^OL» «u II"“**

. 4* Av^ .zZrw/'GÎz*WV*ÎzZ'*i4* f. 'S&r/di fhrf-wd/csnf

(5) Diploma de farmacist a tatei, Alexandru Adace, Universitatea Bucureşti, 1935, unde a susţinut

multe cărţi de specialitate, iar casa lor din Bucureşti era mereu plină de oameni politici, de personalităţi ale acelor ani... Copiii lor, Ulpiana şi Răzvan, mult mai mari ca mine, nu mă luau în seamă, mă ignorau. Relaţiile cu ei nu s-au schimbat prea mult cu trecerea anilor...

Fata cea mică, Clementina, căsătorită cu doctorul Lucinescu, a avut două fete, Toutouche (Justina) şi Sanda, care locuiau în bloc, la etajul I, împreună cu bunicii. Fiind cu puţin mai mari ca mine şi locuind în apartamente vecine, am fost bune prietene.

Fiul, Alexandru, tata, a terminat facultatea de farmacie din Iaşi şi se considera urmaş de

drept al bunicului. Era obişnuit în anturajul oamenilor de cultură, cu fraţii Teodoreanu şi mulţi alţii.

Tatăl meu era un bărbat frumos, bun şi vesel, avea unul din puţinele automobile din Iaşi, era nelipsit la partidele de vânătoare, unde a întâlnit-o pe mama mea şi s-a îndrăgostit iremediabil de ea.

Mama, lulia, născută într-o familie numeroasă cu zece copii, în care tatăl, neamţ, Karol Kluger, şi-a răpit viitoarea nevastă, dintr-o familie de nobili polonezi, von Kaika, într-o caleaşcă cu patru cai albi şi cu blazon, după cum mi-a povestit mama. Karol Kluger era notar la Putila, era un pianist talentat, iar când se aşeza la pian şi cânta Chopin, în faţa ferestrelor deschise se opreau trecătorii şi ascultau fermecaţi.

Mama a rămas orfană la vârsta de şase ani şi a fost dată la un pension de fete, la Viena, unde locuiau două surori mai mari, măritate. A urmărit-o mereu amintirea clipelor de sfârşit ale mamei sale, când toţi ai casei se agitau, iar ea, copilă cu plete lungi, umbla cu peria şi se ruga de cei mari să îi împletească coditele. Nimeni nu o lua în seamă şi atunci mama ei a chemat-o lângă pat şi a murit mângâind-o...

La vârsta de 19 ani, mama a venit în România, în vizită la o soră mai mare, dar la graniţă constată că îi lipseşte geanta de voiaj cu tot cu acte. Ajunge la maiorul

grănicer Ţicăloiu, care încearcă să o ajute să iasă din încurcătură. El o duce la mama lui, care locuia într-un sat lângă frontieră, până se rezolvă refacerea documentelor. Femeia a plăcut-o din prima clipă, a învăţat-o româneşte puţin câte puţin, noul vocabular fi ind plin de înjurături şi vorbe haioase, iar în fi nai, lulia Kluger ajunge doamna Ţicăloiu... la Iaşi.

(6) Familia Kluger. Mama, lulia Kluger, pe scăunel, în stânga jos. Bunicul meu, Karol Kluger, al doilea în rândul de sus; Bunica mea, Ludmila Kluger (n. von Kaika), a doua din rândul doi.

La naşterea băiatului ei, Octavian (Tuti), mama a făcut o infecţie şi într-o stare îngrozitoare a pleacat la Viena, la spital. Două din surorile ei erau măritate acolo, aşa că spera că îi vor fi alături la necaz. Se recuperează greu. A fost reoperată în două reprize şi când a revenit la Iaşi, şi-a găsit copilul măricel, de aproape doi ani. Tuti nu a mai recunoscut-o. Bonei îi spunea *mamă...*

lulia era o tânără emancipată, cânta la pian, vorbea cinci limbi străine, călărea

mult pe caii folosiţi de grăniceri în rondurile de veghe, nu suporta bârfa

meschină a nevestelor de ofiţeri şi în general, nu suporta şuşotelile şi răutăţile cucoanelor provinciale.

Cu soţul ei, militar, avea puţine lucruri de discutat în comun şi nu a reuşit să-l facă să renunţe la decizia ca Tuti, care împlinise nouă ani, să facă şcoala militară, la internat. La o mare partidă de vânătoare se întâlneşte cu Alexandru Adace, acesta se îndrăgosteşte nebuneşte de ea şi cu toate că familia lui se opune cu îndârjire, iar bârfa ieşenilor înfl oreşte la cote maxi-me, el ameninţă că se sinucide, mama divorţează de Ţicăloiu şi în mijlocul unui scandal monstru se mări-tă cu Adace. Pleacă amândoi la Târgovişte, unde tata a lucrat aproape trei ani ca farmacist în farmacia unui evreu bogat. Se naşte un băieţel, frumos, cu ochii albaştri, pe care îl botează Justin-Clementin, după numele bunicilor. Aici pare să fi fost cea mai liniştită perioadă din viaţa părinţilor mei.

în Iaşi lucrurile se precipită, moare străbunica înecată cu o bomboană, bunicul era mereu plecat la Bucureşti, în parlament, în farmacie lucra un fost coleg de facultate al tatei, Richard, un evreu neamţ cu o familie numeroasă şi atunci bătrânul Adace îl cheamă pe tata înapoi la Iaşi, promiţând o împăcare.

Reveniţi în Iaşi, frumosul lor băieţel,

căruia i se spunea Tinel, moare la vârsta de trei anişori, tulburând şi schimbând radical viaţa părinţilor mei. Tatei, într-o singură noapte, părul i-a albit total.

Alte evenimente triste în familie au fost moartea, într-un accident îngrozitor de automobil, a doctorului Lucinescu, un chirurg renumit, căsătorit cu sora mai mică a tatei şi înbolnăvirea de paralizie infantilă

a verişoarei mele, Toutouche, boală contactată imediat după decesul tatălui ei. A fost salvată, dar a rămas un copil fragil şi minion.

A început războiul, mai întâi în umbra colorată de lumina curcubeului şi mai apoi în noaptea speranţelor pierdute, cu vremuri tot mai răvăşitoare. în perioada de început a conflagraţiei, când frontul părea să aibă sorţi de izbândă şi tata a primit *Crucea Meritul Sanitar clasa Il-a* şi permisii de vizitare a familiei, la Iaşi. Divizia 8-a, a Armatei Române ajunsese şi trecuse de Nistru...

(7) Mama, lulia Adace, fratele meu, Octavian Ţicăloiu şi eu, Doina Adace

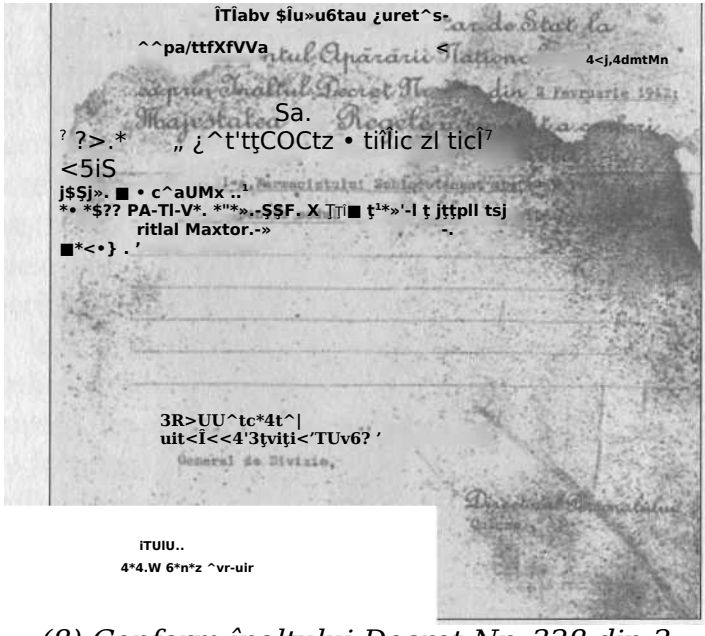

(8) Conform înaltului Decret Nr. 328 din 2 februarie 1942 Maiestatea Sa Regele a binevoit a conferi Crucea Meritul Sanitar clasa II-a Farmacistului sublocotenent ADACE ALEXANDRU, de la Divizia 8-a, pentru modul cum a pregătit

medicamentele şi materialul sanitar

Divizia a 8-a înainta spre răsărit depărtându-se de Iaşi. Veştile de la tata erau din ce în ce mai rare şi nu ştiu când a primit el vestea că este tatăl unei fete, cu nume de cântec de jale şi dor..Doina.

Au urmat zile grele despre care mamei nu-i plăcea să-mi povestească.

M-am născut în vremuri triste şi tulburi. Starea de disperare a mamei şi a celor din jur a lăsat, cred, amprentă puternică pe sufletul meu...

(9) Alexandru Adace – militar

Tata a căzut prizonier, când erau pe lângă Odesa şi nu s-a mai ştiut nimic despre el, multă vreme...

Mama cu mine, am plecat singure în refugiu. Dorea să ajungem la Sighişoara. Mama, cu un copil de doi ani, într-un vagon de tren ticsit de refugiaţi, unde

nu aveai loc să arunci un ac, biata de ea mă aşezase în plasa de bagaje, când a fost oprit trenul în câmp deschis şi a început un bombardament. Lumea înebunită de groază cobora din vagoane încercând să găsească orice adăpost. Printre puţinii oameni rămăşi în tren, am fost şi noi, dar am fost ocrotite de Dumnezeu, căci mulţi au căzut victime, chiar şi dintre cei care au coborât din tren.

O întâmplare fericită a făcut ca mama să-şi regăsească o soră şi fiica acesteia, Viola (Şuţi), căsătorită Ştefanelli, cu cei doi copii, puţin mai mari ca mine, Ileana şi Constantin, aşa că angoasele şi suferinţele au fost cumva îmblânzite.

(10) Tata, Alexandru Adace, primul din stânga jos, cu colegi de arme

Când tata a scăpat nevătămat şi a putut reveni în Iaşi, a găsit „cuibul” gol. Călătoria cu trenul devenise o mare problemă, nu a avut răbdare să găsească o altă soluţie ca să ne întâlnească, şi a plecat pe jos într-un marş „forţat” de câteva zile.

Tata, sosit la Sighişoara, bărbos şi obosit, a întins braţele şi m-a chemat: „vino la tata” iar eu am fugit speriată. Dar mai apoi, de multe ori, târziu în noapte, când nu aveam somn, îl trezeam pe tata, obligându-l să-mi ţină de urât, eu „interogându-1” cu fel de fel de întrebări, adeseori subiectul era „nenorocirea de la Odesa” cum o numeam eu, când tata îmi relata câte cazuri disperate de oameni mutilaţi a dus cu braţele sale la ambulanţă, cum a încercat să-i salveze sau să le atenueze durerile.

Eu nu conteneam cu întrebările, iar el cu răbdare îmi hrănea curiozitatea, producându-mi puternice emoţii.

în 1942, tata a fost decorat cu diploma şi medalia „Crucea, meritul sanitar”, pe care eu am păstrat-o cu grijă şi de care am fost tare mândră.

Bătrână acum, mă întreb: cât au contat în viata noastră toate „hârtiile meritorii”? Chiar şi diplomele cu premiul academiei, pentru o lucrare a soţului meu, la care eu şi alţi colaboratori am ajutat, primind şi noi

o astfel de diplomă, stau într-un colţ de dulap, uitate... în schimb nu există nici un semn din existenta noastră ca oameni de omenie...

Dacă despre viaţa insectelor îmi povestea cu multă pasiune şi mult profesionalism, tata având în bibliotecă colecţia întreagă de faună şi floră, avea nişte

insectare grozave şi colabora cu entomologi renumiţi, precum şi cu muzeul de Ştiinţe Naturale din Iaşi, în schimb pentru alte subiecte era mereu reţinut.

Plăcerea tatei era să cutreiere pădurile din jurul laşului sau oriunde putea să găsească „gâze", cu nelipsita plasă de fluturi. Mă lua şi pe mine în periplul său, iar eu de multe ori, găsind exemplare interesante, pur şi simplu i le vindeam contra preţului unei prăjituri de la cofetăria Amandina.

Colindam prin pădure şi noaptea la lumina lanternei, căutam prin resturile de copaci putreziţi valoroasele carabidee, iar prin pâraie găseam buhaii de baltă, mari şi chitinoşi, ieşeam din apă cu tălpile picioarelor creţe, dar foarte mulţumită de achiziţie...

O amintire haioasă mi-a rămas în memorie, când într-una din plimbările noastre în pădurea Bârnovei, mama citea sau croşeta, eu pe lângă ea, pe o pătură, sporovăiam, tata umbla cu plasa după fl uturi şi libelule, mereu nebărbierit şi cu părul lui alb, vâlvoi, când lângă noi s-a oprit un sătean cu barda în mână şi zice: „cucoană nu e bine că stai aici singură cu copchila ta, cred că a scăpat un nebun de la Socola (spitalul de nebuni din Iaşi) şi

aleargă după calul popchii”, iar mama îi spune: „stai bade liniştit, acela e bărbatul meu”...

Alte minunate poveşti de noapte erau despre păsări, tata în tinereţe avea voliere mari cu sticleţi, scatii, mierle, fl oriendri, etc...

îmi arată o mână însemnată de arsură, când într-o noapte stând la gura sobei privind jarul, (plăcerea aceasta am preluat-o şi eu) un scatiu pe care-l iubea în mod deosebit şi care hălăduia de obicei liber prin

casă a intrat în foc, tata l-a scos cu mâna goală, dar nu l-a putut salva ...

Vara mergeam toata familia la mare, în satul 2 Mai, unde se adunau prietenii şi cunoscuţii fără pretenţii luxoase, bucurându-ne doar de soare şi valuri. Tatei nu-i plăcea să stea la plajă, aşa că umbla prin păduricea de salcâmi de la Hagieni unde, într-un mal a găsit un cuib stricat de răpitori, cu trei pui de prigorii, pe care i-a adus la gazdă. Am încercat să-i ţinem în viaţă, hrănidu-i cu trântorii din stupi şi alte insecte, pe care ne chinuiam să le adunăm, dar în final, cu un plâns straşnic din partea mea, bietele sufleţele au rămas să se odihnească în „mormintele" de lângă dig.

O jalnică perioadă s-a abătut peste noi în vara anului 1952

Tata lucra în farmacia din Murgeni, farmacia Adace şi blocul din Iaşi fuseseră naţionalizate, aşa că nu mai avea loc de muncă în Iaşi. „Burghezo-moşieri- mea" trebuia distrusă... Tata a fost „detaşat" prin diverse sate, departe de casă, vreme îndelungată şi chiar şi după ce s-a întors din puşcărie tot prin sate şi comune a

lucrat. Unde avea nevoie de el noul regim.

Eram în clasa a II-a, în vacanţa de vară, împreună cu mama operată la picior, am venit la Murgeni, unde tata dormea într-o cămeruţă din spatele farmaciei.

Patul cu saltea de paie, un geam minuscul deasupra unei mese cu două taburete de lemn, o scândură cu două-trei cuie pe post de cuier, ăsta era spaţiul unde

ne odihneam cu greu în nopţile înăbuşitoare de vară.

Mama, când a fost la depozitul de lemne de lângă gara din Iaşi, să nu-şi piardă raţia, ce se obţinea cu programare, înainte de plecarea spre Murgeni şi-a nenorocit tendonul de la glezna dreaptă, încercând să ajute la urcuş o căruţă cu lemne ce nu putea fi trasă, de un cal prăpădit, pe panta de la Râpa Galbenă. Căruţaşul, care biciuia calul fără milă, a fost certat de mama pentru astfel de tratament aplicat bietului animal, iar acesta, înjurând, i-a spus să pună umărul şi să împingă şi ea. Un lemn din căruţă a alunecat şi a căzut pe piciorul mamei. S-a chinuit mult, a fost operată şi a ajuns şchiopătând, cu greu, la Murgeni.

în spaţiul strâmt şi sufocant din cămeruţa de gardă, mama ţopăia într-un picior sprijinindu-se de taburet, seara aduceam în două găleţi apă din pârâul unde ziua mă bălăceam cu mare plăcere... Acolo în malul plin de găuri am regăsit prigoriile iubite şi frumos colorate, dar micile bucurii de acest fel au fost curmate curând.

în plină noapte, bătăi puternice şi insistente ne-au trezit din somn, tata s-a apucat să se îmbrace strigând să aibă puţină răbdare, crezând că e una din

urgenţe, dar bătăile nu conteneau. Când a deschis usa au intrat patru civili, încălţaţi în cizme militare, înalţi, obraznici, m-au tras jos din pat controlând paiele, i-au spus lui tata că e arestat, fără altă explicaţie. Mama, îngrozită, repeta mereu: „dar pentru ce, ce a făcut”, dar nu primea nici un răspuns...

Aşa a plecat tata în cămaşă, cu sandale, aşa l-am găsit în puşcăria din Iaşi, în închisoarea de la Copou,

unde mama m-a trimis cu o cunoştinţă cu ceva haine pentru el în luna octombrie, când am aflat că a fost adus la Iaşi...

Mama avea o intuiţie şi o gândire practică de admirat, s-a gândit bine că acolo, la închisoare, un copil va înmuia inimile gardienilor, ca să pot să-i duc geamantanul. Aşa s-a întâmplat. Au zis să nu-l văd după gratii şi m-au lăsat să-l îmbrăţişez, prima şi ultima dată. în scurt timp după aceea a fost trimis de zbirul comunist rus, Alexandru Nicolski, în colonia de muncă forţată de la Canal, pentru cinci ani, împreună cu sute de oameni politici ai vremurilor trecute, numiţi de noua putere, reacţionari...

A urmat cea mai grea perioadă din viaţa familiei noastre

în spatele uşii închise, pentru familia noastră a rămas un stâlp de susţinere: mama. Trebuia să găsească un mijoc de a ne întreţine pe noi şi casa. A reuşit să se angajeze ca femeie de serviciu chiar la fosta farmacie a noastră, acum naţionalizată. La două săptămâni de la angajare a intrat în farmacie şeful Centrofarmului Iaşi, farmacistul Kaufman,

care văzând-o pe mama spălând pe jos, a făcut mare tărăboi, că nu se poate aşa ceva, că nu e corect etc... Mama încerca să-i explice că e singura noastră posibilitate să supravieţuim, că nu o deranjează ce face, că e chiar mulţumită lucrând în aceeaşi clădire cu locuinţa, că e bucuroasă că au acceptat-o aici, după ce avusese parte de o mulţime

de refuzuri. Aşa zisul prieten şi coleg cu tata a rămas neînduplecat, iar mama a rămas fără seviciu...

în timpul celor două zile de prigoană a evreilor în Iaşi, familia lui Richard a fost ascunsă de familia noastră la via unor prieteni de la Bucium. Când în faţa farmaciei mama a zărit un rabin bătrân înconjurat de patru „haidamaci" obraznici, ea a ieşit la atac făcându-i de ruşine, iar replica lor, că o fi şi ea de acelaşi neam, a fost o greşeala a lor. Cu stilul mamei nu puteai să te pui, lumea adunată a fost de partea ei, rabinul a intrat cu ea în farmacie şi a fost protejat până a luat sfârşit întreaga nebunie. Aceste întâmplări povestite de martori s-au propagat cu repeziciune în Iaşi, cu siguranţă au cântărit în balanţă, mai târziu, când şeful farmaciilor i-a refuzat mamei angajarea la Centrofarm. I-am spus mamei: „din prea multă mândrie evreul din el nu a vrut să pară că ştie episodul" ..., iar mama mi-a răspuns simplu: „probabil nu-l ştie". Eu chiar nu am gândit ce înseamnă să aparţii unei colectivităţi de un anume fel, de mică ştiind că mama era jumătate neamţ şi jumătate poloneză, tata era jumătate ardelean şi jumătate polonez, iar eu ziceam sus şi tare şi mai zic şi acum: sunt

ieşeancă. Am avut prieteni şi colegi evrei, am lucrat pe şantier cu ţigani, iar în Algeria cu arabi şi berberi, şi am reuşit în toate cazurile să ne înţelegem civilizat.

Nici acum, bătrână ce a văzut multe în lunga călătorie prin viaţă, nu pot înţelege cum vine treaba cu rasismul, care se pare că ia acum amploare în lumea largă. Atunci mi se părea doar caraghioasă tactica părinţilor mei, care se certau vorbind în poloneză ca

să nu pricep eu. Odată, când le-am relatat subiectul certei, ei se întrebau dacă am început să înţeleg limba poloneză. Nici nu trebuia, intuitiv ştiam aceste lucruri, căci în familie se ştiau problemele...

Mama a încercat să supravieţuim cum s-a priceput, a luat patru copilaşi să le predea pianul şi germana, iar cu spiritul ei inventiv nu am murit de foame... Supa se transforma în ciorbă, colţunaşii de toate felurile erau plăcerea mea: cu dude, mure, vişine, varză murată sau brânză sărată, cu cartofi fierţi ca umplutură. Magiunul era piesa mea de schimb la şcoală, ca şi pâinea cu untură şi usturoi.

Trebuie să recunosc că îmi amintesc cu plăcere de întâmplarea plină de haz despre un an în care nu am avut magiun. Mama, cu prietena ei, Mira şi cu mine, am plecat toamna la Slobozia, la învăţătorul Grigoraş, cu care era prietenă şi cumătră, căci era culesul prunelor şi ne-a chemat să facem şi noi magiun, ca de altfel în fiecare an. Ne-am apucat serios de treabă şi, într-un cazan mare, în curte, am mestecat pe rând cu toţii, mult timp, cantitatea mare de prune zemoase trebuia să scadă, aşa că toată lumea robotea. La plecarea spre Iaşi, au pus într-o oală mare preţiosul magiun, iar în loc de capac erau câteva ziare, legate

la gura oalei cu sfoară. Erau trei km de drum prin pădure şi imaş, ce trebuiau parcurşi până la gară, astfel căratul oalei a fost o problemă grea pentru noi trei. Întâmplarea face ca să nimerim în gara Bârnova într-o aglomeraţie mare, căci începeau şcolile şi peronul era plin de bagaje şi boccele. Ne-am alăturat şi noi, cu oala cea mare şi priveam neliniştite cum se apropia trenul. Trenul staţiona doar trei minute, aşa că tineretul, mai ales băieţii, încercau să sară înainte de oprire, pe scări. Deodată, un băietan în fugă a călcat în oala noastră şi a rămas oripilat, ca şi mine, de altfel. Mama ne-a readus la realitate spunând ferm: „urcaţi!”, noi am urcat fără oală, trenul a plecat şi eu am privit pentru ultima oară, oala cu magiun şi cu tânărul lângă ea. De câte ori voiam să râd, îmi aminteam scena de pe peronul gării Bârnova, cu oala de magiun rămasă fără stăpân.

După multe căutări şi refuzuri, mama a fost fericită când a primit un post de casieră la un magazin plafar, o cunoştinţă o recomandase doamnei Herşcovici, care fără multe tărăgănări a angajat-o pe mama. Ea a ajuns să facă de toate, vindea marfa, sfătuia clien- ţii despre eficacitatea plantelor, făcea monetarul, iar seara

trebuia să meargă la bancă să depună încasările. Diriginta de plafar era foarte mulţumită, chiar îşi permitea să o lase pe mama, să se descurce singură zile în sir. De foarte multe ori, seara, mama mă lua cu ea pe Ştefan cel Mare, unde era sediul băncii, deoarece erau cozi mari, iar eu mică şi gălăgioasă, de fapt cântam de multe ori, enervându-i pe cei de la coadă şi pe salariaţii băncii, care mă ameninţau că mă scot afară sau mă sâsâiau. Făceam asta în mod special, spre beneficiul mamei, care era lăsată în faţă, ca să scape cu toţii de obrăzniciile mele. De multe ori, când intram, cei de la ghişeu, recunoscându-ne, strigau: „doamna cu copilul...” şi astfel treceam în faţă şi scăpăm de coadă.

La ziua mea, mama, care luase leafa, mă întreabă

când ne întorceam pe Ştefan cel Mare din „promenada noastră de seara”, ce vreau să primesc cadou. Eu sărind într-un picior, cam aşa mergeam eu de obicei, i-am răspuns senină: „unt!!”. Mamei i-au dat lacrimile şi multă vreme a povestit prietenilor răspunsul meu.

Nu sunt un om organizat, iar acum e şi mai greu, scriu repede, crâmpeiele de amintiri trăite de noi şi tocmai despre tata, care era întemniţat, nu prea ştiu ce pot relata. îi desenam căsuţe, unde ferestrele aveau gratii, dar nu omiteam să pun în geam şi glastre cu flori, iscălindu-mă *2-na,* spre supărarea mamei care mă certa de ce nu scriu serios, câteva rânduri tatei, să-l bucurăm, iar eu îi răspundeam promt: „şi aşa nu răspunde”..., oare copilul din mine intuia că nu primeşte şi nici nu poate scrie scrisori?

Viaţa mea se desfăşura, între şcoala Oltea Doamna, dimineţile, căci apoi mergeam la şcoala de muzică, după amiezele, seara, în general cu mama, la datorie. în „nesuferitul” bloc Adace, pe care îl socotem vinovatul tuturor relelor din viata noastră, locuia la etajul I, vis-a-vis de apartamentul nostru, familia so- rei cele mici a tatei, tanti Coca sau tanti mami, ea şi cele două verişoare, Toutouche şi Sanda. Când simţeam că merit şi că voi primi

bătaie, o tuleam pe uşă şi băteam cu pumnii, strigând disperată: „tanti mami!... tanti mami”, iar odată intrată la ea, eram salvată.

Chiar îmi amintesc că eram cam de trei ani, când îmi căram la ele oliţa de noapte şi biberonul cu griş, dis-de-dimineaţă, căci se jucau cu mine, mă legănau în pături şi în cuverturi. Când am mai crescut, am

început să cântăm pe două voci, cât ne ţinea gura: Geambulai, Serile lângă Moscova, Liliacul sub fereastră freamătă, Pe lângă plopii fără soţ, Mână birjar, etc... Sanda recita cu patos: „Regina ostrogotă", „Cerbul cu stea în frunte", „Mama" de George Coşbuc etc. Eram mulţumite, fericite şi sărace... Stăteam la masa lor din bucătărie, tăiam ceapă, roşii şi puţin ulei, apoi hăpăiam în viteză, toate trei, muind pâinea direct în farfuria mare.

Când veneau la mine, Toutouche cânta la pian după „ureche" romanţe şi cântecele la modă, eu eram sătulă de cântatul la pian obligatoriu: game, Czerny, apoi Bach, Mozart, etc ...aşa că bucuroasă, mă ascundeam cu Sanda sub masa mare din sufragerie. „Lădoiul" de sub tabla mesei de 24 de persoane devenea pentru noi căsuţa din pădure, iar noi ne distram dormind iepureşte, adică cu câte un ochi deschis, acolo povestind vrute şi nevrute, iar când mama încerca să mă bată, tot acolo mă refugiam fără să mă poată prinde. Bătăile mari le încasam de la mama pentru lenea mea şi refuzul de a studia serios, uram gamele, iar mama spunea că Mozart cânta legat de pian, probabil să mă facă conştientă că nimic nu se face fără muncă şi seriozitate...

Odată, mama a rupt un teu de desen de

braţul meu, căci eu cântam muzică uşoară, în loc să exersez. La câteva zile, braţul s-a umflat foarte tare, mama, speriată, m-a dus la spital, la Sfântul Spiridon, unde un prieten de-al tatei, profesorul Chipail, m-a operat imediat şi mi-a dat mie aşchia scoasă din braţ. Spre bucuria mea, braţul cu pricina era cel drept, aşa că

am scăpat de scris lecţiile, iar fetele din clasă mă căinau şi mă protejau...

Aşchia am aşezat-o într-o cutiuţă, pe o bucată de vată, am datat-o vizibil şi o scoteam, când ti-era lumea mai dragă, atunci când aveam musafiri, sau când mă mustra mama „fără rost". Aşa era conflictul între generaţii. încercam să o fac de ruşine pe mama cu mare plăcere...

Sunt convinsă că de acolo de sus, mama râde de mine şi eu, aici, plâng, când îmi aduc aminte de obrăzniciile mele.

Deasupra apartamentului nostru, la etajul doi, locuia prietena mea, Doina Brauner, cu ea vorbeam la „telefon" ore bune. Asta însemna că foloseam prizele electrice, felicitându-ne de invenţia noastră. Deseori auzeam pe fir vocea Rodicăi Lucinescu, o verişoară a mea, de gradul al II-lea, râzând în hohote de noi, ea stătea tot în bloc, la etajul al III-lea şi ne „spiona"... învăţam de mici sistemul „ascultărilor", ce s-a dezvoltat în anii următori?

După ce Doina Brauner a plecat cu părinţii în Israel, s-a mutat în locul ei o colegă de liceu, din clasa paralelă. Aceasta locuia cu sora ei mai mare, care era căsătorită. începeam o nouă distracţie cu Mica Chitic, când simulam că învăţăm pentru anumite ore şi pierdeam timpul

râzând pe înfundate...

Odată când mă certasem cu mama şi o ameninţasem că voi pleca, ea m-a încuiat în camera mare şi a pleacat lăsându-mă să mă înfurii progresiv, căci mă gândeam că poate veni un incediu sau orice alt cataclism şi eu stau blocată, fără scăpare între betoane...

M-am urcat pe pervazul geamului, am tras cu vătraiul rama unui geam spart de la bucătărie, mi-am făcut vânt şi zburâd deasupra curţii interioare am ajuns cu bine în bucătărie. Tot cu vătraiul lung am aşezat geamurile în poziţie normală şi am dispărut pe scările de serviciu la Mica, aşteptând împreună cu ea, să vedem reacţia mamei, când se va întoarce acasă şi nu mă va găsi...

Ne distram copios, când mama m-a căutat peste tot, la tanti Coca de vis-a-vis, obişnuitul meu refugiu şi negăsindu-mă, a alertat mai mulţi vecini. După ce am socotit că s-a stresat destul, am apărut şi eu, ca o floricică, am mâncat o straşnică bătaie, dar zic şi acum, ca şi atunci, că a meritat. Niciodată mama nu m-a mai încuiat...

Aşa trăiam noi două, un fel de Tom şi Jerry din vremile recente..., la nevoie însă, „băteam palmele" a victorie...

Cred că mama m-a iubit nespus, eram copilul ei de la bătrâneţe, cu care a trecut prin mari greutăţi, care o ţinea în priză mereu, cu năzbâtii mai mari sau mai mici, dar, din păcate şi cu crize de plâns şi tristeţi.

Mama nu m-a luat în braţe şi nu m-a sărutat des, nu mi-a spus aproape

niciodată că mă iubeşte..., dar eu am simţit iubirea ei prin toţi porii. Mulţi se mirau de metodele ei de educaţie, destul de dure, „nemţeşti”, astfel de mică până când eram ditamai studentă, ea era mereu în spatele meu, niciodată cu mine...

în prima zi de şcoală, a clasei l-a, când toţi copiii veneau cu părinţii, cu flori, mama m-a îmbrăcat în- tr-o tiroleză cu un şorţuleţ alb imaculat, cu o dantelă

la poale, aveam bucle făcute cu drotul şi două pom- poane de funde albe, mi-a dat buchetul de flori, m-a dus la poarta şcolii şi m-a lăsat singură în vacarmul acela. Stăteam dezorientată, când o fetită blondă, înăltuţă, zvăpăiată, m-a luat la întrebări. Când a aflat că sunt viitoarea elevă de clasa l-a, m-a înşfăcat de mână şi m-a dus la doamna Sinescu, învăţătoarea noastră, prezentându-mă ea. Eu nu i-am dat florile, învăţătoarei, n-am ştiut cum să o fac sau am pierdut momentul prielnic, cert a fost că l-am adus aproape ofilit acasă. Am rămas în relaţii bune cu Angela, care m-a protejat în continuare.

Când aveam de plombat vreo carie dentară, mama mă trimitea severă, la dentist, singură. Bănuiesc că dorea să mă pregătească pentru a mă descurca singură în viaţă, ori se jena să vină alături de mine în calitate de o mamă bătrână, cum presupuneau unii...

Tata fiind în puşcărie, mama s-a hotărât să mă ducă la biserica catolică, pentru a învăţa catehismul şi făceam ore de religie în unele după amieze, astfel că s-a format un grup de copii credincioşi şi cuviincioşi. Am reuşit să fac spovada săptămânală, să particip cu prietena mea din copilărie, Marilu, la slujbele duminicale, speciale

pentru copii, precum şi la sărbătoarea din Joia Verde. Duminica dimineaţa mă spovedeam, apoi într-o mare viteză făceam canonul de rugăciune, pentru a avea timp să primesc sfânta împărtăşanie, îmi plăcea momentul când, cu pumnii mici de copil, îmi băteam pieptul spunând: „din vina mea, din prea mare vina mea...”. Câteodată, chiar mai recent, mi- am mai tras câte un pumn în piept întrebând retoric:

unde eşti copilărie, plină de puritate şi sfială şi de multe şi plăcute năzdrăvănii?!

în colonia de muncă fortată, la Canal, tata nefiind un bărbat puternic, nu era învăţat cu munca fizică, aşa că nu reuşea să-şi îndeplinească norma de săpat şi de cărat bolovani. Norma era foarte mare şi din cauza neputinţelor sale a primit de la un gardian „nervos" lopeţi, date cu „sete" în spate, astfel i-a fost afectată coloana vertebrală, în zona cervicală. A fost dus la infirmeria puşcăriei, unde lucra doctorul Căciulă, deţinut politic şi el. Acesta i-a imobilizat zona coloanei afectată, l-a hrănit cu paiul săptămâni întregi, iar când tata şi-a revenit cât de cât, a obţinut aprobarea să-l oprească acolo, să lucreze cu el. Doctorul Căciulă a fost omul care mi-a salvat de la moarte tatăl. L-am căutat mult, după câte îşi amintea tata din unele discuţii la Poarta Albă, se părea că a locuit în Bucureşti, prin zona Şerban Vodă, dar nu l-am găsit să-i aduc mulţumiri.

Tata a rămas toată viaţă cu bărbia în piept şi cu mari dureri la anumite mişcări. Copiii mei râdeau, când tata trebuia să se urce în maşină sau să urce scări, aveau timp să mai ţopăie şi să dea ture multe în jurul maşinii până se dădea plecarea.

Calvarul puşcăriei nu s-a terminat cu

venirea lui acasă, într-o seară de vară, când venind cu mama de la seviciul ei, Toutouche ne-a întâmpinat pe stradă şi ne-a anunţat că a venit nenea Sandu şi ne aşteaptă la ele. Săptămâni întregi a încercat să-şi găsească un loc de muncă, iar când a fost acceptat, a lucrat doar prin sate, departe, în afara laşului.

Prima lui „escală” a fost la Răducăneni, unde mie mi-a plăcut să mă duc şi să reiau cu el vânătoarea de insecte, să jucăm pinacle când era liber. Mergeam cu tata la moş Vasile, un bătrân singur, cu răni varicoase deschise, îngrozitoare, pe care tata îl îngrijea, spălându-i rănile cu rivanol, pansându-l şi dându-i medicamente. între timp eu mă jucam în curte, cu animăluţele lui moş Vasile, o capră cu ieduţul gri, un căţel micuţ cu blană încâlcită, plină de scaieţi, pe care îl mai curăţăm când îl puteam prinde, câţiva boboci de raţă gălăgioşi şi tare drăgălaşi şi un motan chior, care stătea mai mult cocoţat prin copaci. Veneau băbuţe la farmacie după leacuri, mă vedeau cu tata, mereu jucându-mă singură, fără mama, care lucra în Iaşi, mă luau, de multe ori, acasă la ele, unde îmi făceau scoverci, sau îmi prăjeau pe plita încinsă felii de ciuperci, sau turtiţe... Chiar mă răsfăţau. Le plăceau codiţele mele lungi şi groase şi gura mea care nu mai tăcea.

Tata a fost transferat la Bivolari, probabil să „nu prindă rădăcini în vreun loc” şi să fie mai bine supravegheat, iar eu am început şcoala şi aşa a mai trecut o frumoasă vară din viata noastră.

Timp de 29 de ani tata a fost urmărit în

permanenţă, de când a ieşit de la canal şi până a murit. Am obţinut de la CNSAS dosarul de urmărire sistematică. Ultima foaie din dosarul acela era scrisă succinct. Farmacistul Alexandru Adace a fost îngropat la cimitirul Eternitatea din Iaşi, în data de 13 aprilie 1985, ora 12... Târziu, bătrână fiind, am primit „cadou” fotografia cu tata, în sicriu, de la Dusia, cea de a doua

soţie a tatei, neprecizând cine i-a adus-o. în timpul înmormântării nu au fost făcute fotografii... La cererea mea să văd dosarele tatei, la sediul din Bucureşti mi s-a permis să parcurg patru dosare şi să pot cere aprobarea scrisă pentru xeroxarea unor hârţoage, care oricum veneau cu pasaje şi nume şterse de personalul eficient, să nu deranjăm lumea ce s-a ocupat cu ţinerea tatei sub lupă. Mi s-a spus că pentru alte 142 de dosare, în care e pomenit numele tatei, care se află în arhiva de la Popeşti-Leordeni, trebuie o nouă cerere şi o nouă aşteptare. Şi am mers curioasă, răbdătoare, mai departe...

După ce am primit aprobarea să citesc grămada de dosare prăfuite, în câteva zile la Popeşti-Leordeni, în care numele familiei era pomenit doar când a ajutat evrei la rebeliune şi numele era stâlcit, familia Dacia..., am găsit numeroase cunoştinţe pomenite pe acolo, mai mult sau mai puţin implicaţi şi în războiul împotriva marelui frate de la răsărit, cu nume, numărul de armament şi caii pierduţi în lupte, detalii peste detalii... O tristete! Mi-am notat câte ceva din imensul volum de date, spre supărarea nedeclarată foarte vizibil de personalul supraveghetor, căci în felul acesta, necerând aprobarea de

xeroxuri, ori nu mai câştigau taxele pe foaie sau nu mai ştiau, cu precizie, ce anume m-a interesat. întoarsă acasă am pus deoparte, tot ce obţinusem din dosarele de la sediul din Bucureşti cu atâta greutate, scârbită de tot şi toate, hotărându-mă că nu mă voi folosi de mizeriile ce-am găsit în dosare. Acum, când sabia e deasupra capului meu şi plecarea mea este iminentă, m-am răzgândit, zicându-mi că

măcar urmaşii noştri, să ştie despre tăcutul şi iubitorul de natură, tatăl meu, Alexandru Adace.

Iar zâmbesc dureros de duios, când îmi amintesc o scenă cu tata, bătrân, care se mişca cu foarte mare greutate, care stătea cu copiii noştri în Bucureşti, la şcoală, noi fiind pe teren, prin nordul Moldovei. îl surprindeam că se ocupă cu cercetarea din cărţile noastre a regilor Franţei şi Angliei, precum şi succesiunea tuturor faraonilor egipteni. Când îl întrebam la ce vor folosi carneţelele lui, cu un scris mărunt şi înghesuit, el, jenat de întrebare, îmi spunea că poate va „scoate” o carte... cândva... Când, dragă tată!?

(11) Tata, la fereastră, aşteptând nepoţii de la şcoală (Bucureşti, 1979)

Scrupulos în tot ce făcea, a recuperat de la un anticariat din Iaşi, o carte a noastră cartonată frumos şi iscălită de noi. Era Panait Istrati, Opere Alese, volumul 1 şi 2, Editura pentru Literatură, apărute în 1966. Bucuroasă, în glumă, îl rog să se semneze şi el, recuperatorul cărţilor căci „importantul" nume al nostru (Adace), cu care mi-a împuiat copilăria, că provine de la ablativul cuvântului latinesc audax şi că semnifică îndrăzneţ, iar eu am găsit într-un dicţionar de nume, că Adacs înseamnă în ungureşte „negustor". Tata s-a înroşit brusc şi foarte supărat nu a mai vrut să mai vorbească cu mine, nici să-mi scrie pe cartea recuperată de el...

Băiatul nostru, la 5 ani, refuza să înveţe cele mai simple poezii şi nici cu rugăminţile şi stimulentele promise nu-l înduplecasem să accepte să înveţe aşa ceva. Tata, care ne aude, spune ferm, că atunci când vom reveni de pe teren, Bogdan va şti o poezie. Când am revenit în Bucureşti tata, care părea foarte mulţumit, ne spune că cel mic va recita „Ochelarii bunicuţei", iar noi rămânem miraţi, ştiind că poezia e destul de lungă şi nu prea uşoară pentru prima lui încercare. Bogdan recită poezia cu intonaţie şi gestică şi termină bucuros în aplauzele noastre. îl

întrebăm cine l-a învăţat o poezie aşa frumoasă, iar el ţintind pe tata cu o privire straşnică, răspunde: „cureaua bunicului!” Noi oripilaţi l-am întrebat dacă l-a bătut, iar el, tot cu ochii pe tata, ne-a spus şoptit: „doar mi-o arăta...”

Totdeauna tăcerea tatei despre „Canal” o puneam pe seama suferinţelor îndurate, de care nu mai vroia

să-şi amintească, dar după studierea dosarelor de la CNSAS, după ce el plecase de mult din lumea asta, am văzut hârtia, pe care a fost pus să o iscălească la ieşirea din puşcărie, că nu va vorbi nimănui despre acea perioadă.

Târziu, am înţeles de ce nimeni din casă nu mi-a spus că nu pot să fiu şefa de detaşament la pionieri, la şcoală. Când am fost refuzată de conducerea unităţii de pionieri, după ce clasa mă alesese pe mine, am plâns în hohote acasă, iar ai mei nu au avut nici un cuvânt să-mi spună. M-au lăsat să plâng la moartea lui Stalin... şi aşa am trăit, fără să-mi dau seama că îmi duc zilele între două lumi atât de contrare.

îmi era ciudă să port numele ce îmi închidea uşile în „nas”, aşa vedeam diferitele nedreptăţi, ce m-au urmărit multă vreme, îmi doream să plec din oraşul natal, iar când viitorul meu soţ încerca să facă vreun plan de viitor pentru noi, îi retezam scurt că va prelua odată cu mine „tinicheaua de coadă” ce o aveam, adică originea „nesănătoasă”. După ce i-am povestit despre mine şi familie, i-am propus chiar o prietenă, cu care să mă schimbe, ea, fără pete... la dosar, putându-i oferi o stabilitate şi un trăi liniştit. Nu pot spune reacţia lui... Tot timpul am marşat pe „provocare”, era un stil direct, admirat

la mama, apoi i-am simţit cu bucurie efectul, ce mă răsplătea... După eşecuri, mulţi răuvoitori rămâneau pur şi simplu fără replică.

Am înţeles, foarte curând, că a lăsa într-o dispută pe celălalt perplex, nu înseamnă că victoria ar fi de partea ta; dar satisfacţia compensa eşecul. Vorbind cu

tata, adesea, îl întrebam: „de ce nu ai spus?, de ce n-ai luat nici o atitudine?...”, găsind eu cele mai năstruşnice soluţii de a-l zgândări pe opresor. Tata rămânea o vreme tăcut, apoi, îndrăznea să-mi răspundă... „la ce bun?”

Niciodată în viaţa mea, oricât de grele au fost unele momente, în orice încurcătură am intrat, nu am putut spune simplu „la ce bun?” şi să renunţ la luptă... Lucram pe teren, cu soţul meu, pentru cercetarea geologică a baritinei, în comuna Broşteni, judeţul Sucea-va. Stăteam în gazdă într-un sat adiacent şi am primit prima scrisoare de la mama, cu toate că pe plic era scris doar: „familiei ingineri geologi Vodă, Bucovina”... Şi a ajuns la noi; semn că intrasem în malaxorul de supraveghere. E adevărat însă şi că lucrasem prin toată Bucovina...

Nu mult după ce ne-am căsătorit, a fost încheiat un contract între ţara noastră şi Algeria, unde erau prevăzute şi cercetări pentru baritină, într-o regiune muntoasă din Grande Kabylia şi a început alegerea de persoane care ar putea fi folosite, cunoscători în această problemă.

S-a discutat la ministerul nostru să fim trimişi noi ca familie, în primul rând pentru că lucrasem înpre- ună pentru baritină,

eram tineri, deci buni „pălmaşi” şi în Algeria se prefera ca specialiştii să fie însoţiţi de neveste, pentru a nu se crea vreo poveste cu iz sentimental. Se pornesc verificările şi Vodă e chemat la minister, unde i se propune să plece singur, el refuză ferm şi atunci sunt chemată şi eu la o înfăţişare. M-au întrebat de rudele mamei împrăştiate în lume şi multe

alte amănunte, pentru mine nesemnificative şi de mirare de unde se ştiu. Eu am răspuns cu sinceritate, că mă aşteptam să nu putem pleca şi am mai adaugat că mama, de frică, nu a păstrat nici o legătură cu rudele în afara graniţei, mai ales că în perioada arestării tatei, o mulţime erau trimişi în Bărăgan, iar mama avea motive temeinice să se teamă de deportare sau alte încurcături. Nu ştiu ce anume din discuţia avută l-a impresionat pe şeful personalului, poate mutra mea copilăroasă, care vorbea atât de diferit de ceilalţi, cert este că mi-a dat undă verde să plecăm impreună, ba chiar după un an a venit şi mama cu fetiţa noastră de 4 ani, în Algeria. Am rămas surprinsă că mi s-a spus cine a făcut o notă scrisă, că sunt un element nesigur, că pot rămâne în străinătate, că am multe rude prin alte ţări. Era o familie tânără, colegi, cu care stăteam serile, jucam canastă şi vorbeam câte-n lună şi-n stele... El, având o hibă politică, fusese exmatriculat din facultate, când s-a aflat că fratele lui a avut legături cu partizanii din Munţii Făgăraş şi a terminat şcoala mai târziu, după mai mulţi ani de închisoare. Am avut încredere şi limbă slobodă. Mi s-a spus doar nu-mele colegului şi... „Atenţie !...”

încerc să schimb sensul unui cântec la modă: ...şi îngerii au demonii lor! Şi demonii au îngerii lor?! Câteodată îmi spun că e de necrezut câte mi s-au întâmplat... într-o zi, la birou, s-a stârnit o forfotă mare, lumea ieşea grăbită pe holuri şi am aflat că fostul nostru coleg-şopârliţă a făcut infarct, pe scările de la etajul trei. Noi lucram la etajul şapte, el, geofizician,

avea biroul la etajul trei. Până a ajuns salvarea acesta a murit. Colegii i-au aprins, acolo, lumânări. Spre ruşinea mea, deşi m-am rugat să-l ierte Dumnezeu şi să-l odihnească în pace, eu nu am coborât să-l văd ...sper că inima mea să-l fi iertat cu adevărat. în ce posturi caraghioase ne pune viaţa... Eu eram cea care i-a ocolit privirea albastră, senină, ce părea aşa ne-vinovată... Poate nici nu s-a simţit vreodată vinovat, doar mirat de răceala ce a survenit între noi, căci aşa au trecut ani mulţi, fiecare cu traseul vieţii lui...

Mult l-am iubit pe tata, mult am suferit când am aflat că doreşte să o părăsească pe mama, bolnavă de cancer pulmonar, în stadiul final, în favoarea unei femei cu mulţi ani mai tânără decât el, pe care eu, ca un

(12) loana-Alexandra, în braţele tatei, cu mama şi cu mine, la laşi (1967)

copil egoist, am socotit-o mereu inferioară în toate privinţele mamei şi o stricătoare de casă. în mintea mea tulbure, l-am acuzat pe tata de „trădarea" mamei, la sfârşit de viaţă chinuită, iar când l-am rugat să nu o care pe mama în procesul de divorţ, să aştepte foarte puţin, plecarea ei, ca să aibă apoi cale liberă, probabil sub presiunea Dusiei, nici nu a vrut să audă de această cerinţă. Văzând cum s-a terminat marea lor iubire şi nefericirea, a început să cadă câte o cărămidă din piedestalul pe care era aşezat tata, dintot- deauna... Acum, înţeleg mai bine omenescul, accept

că nimic nu-i aşezat defi nitiv în viaţă, că poate bătrâneţea lui a vrut schimbarea asta, deci gândul meu, mult mai târziu, i-a acceptat dreptul la fericire... Oricum nu aveam dreptul să-mi judec părinţii.

Mama a murit înaintea dorinţei Dusiei de a o deposeda şi de numele tatei, pe care l-a purtat în vremurile grele, timp de treizeci şi cinci de ani. Noua nevastă a tatei a rămas cu bucuria de a moşteni „recompensa de puşcăriaş politic" şi speranţa unor despăgubiri de pe urma blocului dărâmat (care probabil nu o va mai putea s-o cheltuie, statul tărăgănând actul reparator de peste 25 ani). O parte importantă de moştenitori, deja, au decedat...

Circul vieţii... Când mama a murit, tata ne-a trimis o telegramă de condoleanţe, doar cu acest gest l-a lăsat noua consoartă să participe la ruperea legăturilor lumeşti cu cea pentru care voia, în tinereţe, să-şi ia viaţa... Pentru următorii ani petrecuţi împreună, ca să fie pace, acest subiect dureros a fost evitat. Târziu, după moartea tatălui meu, când Dusia şi-a găsit alt

companion, cu care a cheltuit pensia după tata, am primit o scrisoare în care îşi cere iertare, fără să precizeze pentru care motiv, probabil scuza asta a fost datorită vârstei înaintate la care a ajuns.

Mama o vizita deseori pe Coca Mititelu, iar eu mă jucam deseori cu băiatul ei, Puiu, care se născuse, pare-mi-se în aceiaşi zi cu mine. Ridicam zmeie, pe care le desenam şi le meşteream cu multă râvnă, până când mi-a spus că nu se mai poate juca, deoarece băieţii râd de el, e mare şi gata cu prietenia... gata şi cu zmeiele...

Multe din obişnuitele scrieri de urmărire despre tata, le-am găsit în dosarul de urmărire la CNSAS, iscălite Mititelu... Tatăl lui Puiu profi ta de prietenia nevestei sale cu mama şi... „turna".

Această notă informativă este din perioada premergătoare arestărilor şi trimiterii în Coloniile de muncă în conformitate cu Hotărârea Consiliului de Miniştri nr. 554 din 22 august 1952 şi a Deciziei M.A.I. nr. 744 din 25 august 1952, când informatorii iscăleau cu numele adevărat, erau cadre noi, încă... neformate...

Nu a fost singura deziluzie, se vede treaba, că laşul trăia vremuri grele,

„şopârlele” relatau cu „candoare” că s-au întâlnit cu farmacistul Adace, dar nu au putut conversa, căci acesta se grăbea la frizerie..., iar în completare, pe dosul foii, un locotenent, reproşează că nu s-a reuşit să se obţină ceea ce trebuia conform instrucţiunilor date...

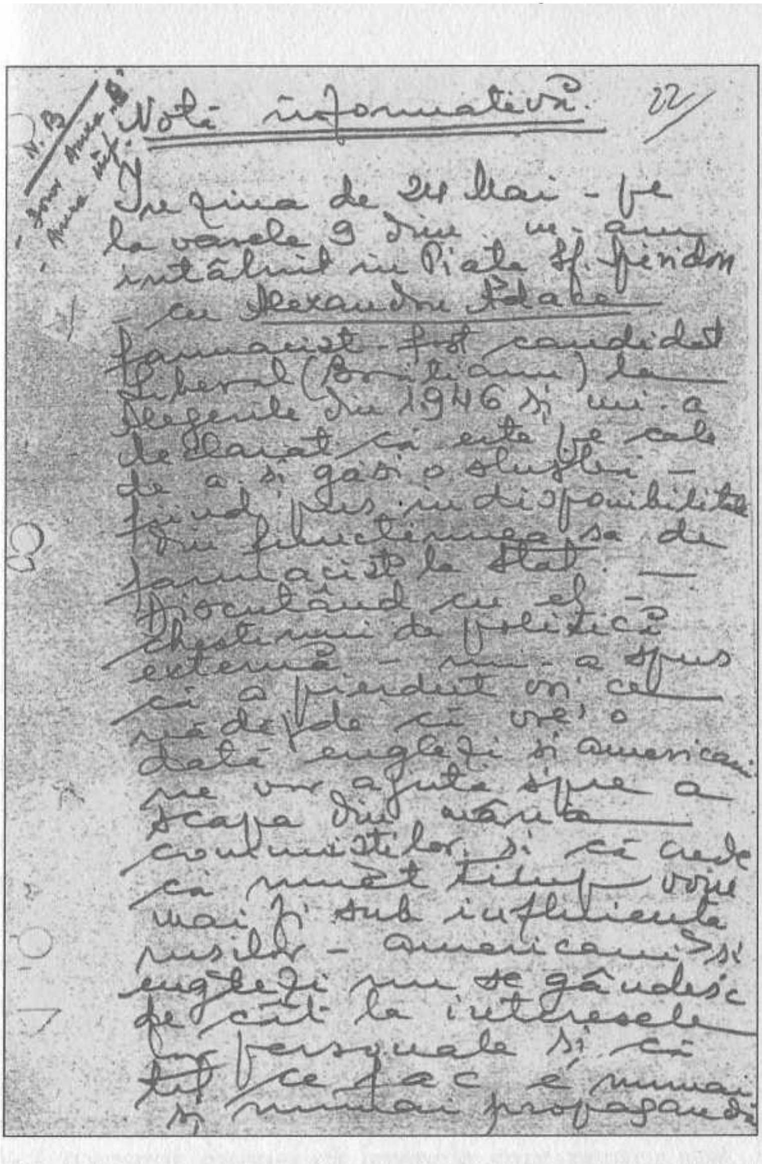

N. 13

22

Notă informativă.

In ziua de 24 Mai - pe la orele 9 dim. m-am întâlnit în Piața Sf. Spiridon cu Alexandru Adade farmacist - fost candidat liberal (Brătianu) la alegerile din 1946 și mi-a declarat că este pe cale de a-și găsi o slujbă - fiind pus în disponibilitate din funcțiunea sa de farmacist la Stat. — Discutând cu el chestiuni de politică externă - mi-a spus că a pierdut orice nădejde că vreo dată englezii și americanii ne vor ajuta spre a scăpa din mâna comuniștilor, și că crede că mult timp vom mai fi sub influența rușilor - americanii și englezii nu se gândesc decât la interesele lor personale și că tot ce fac e numai și numai propagandă

(13) Notă informativă semnată Mititelu.... 25 mai 1952 (pagina 1)

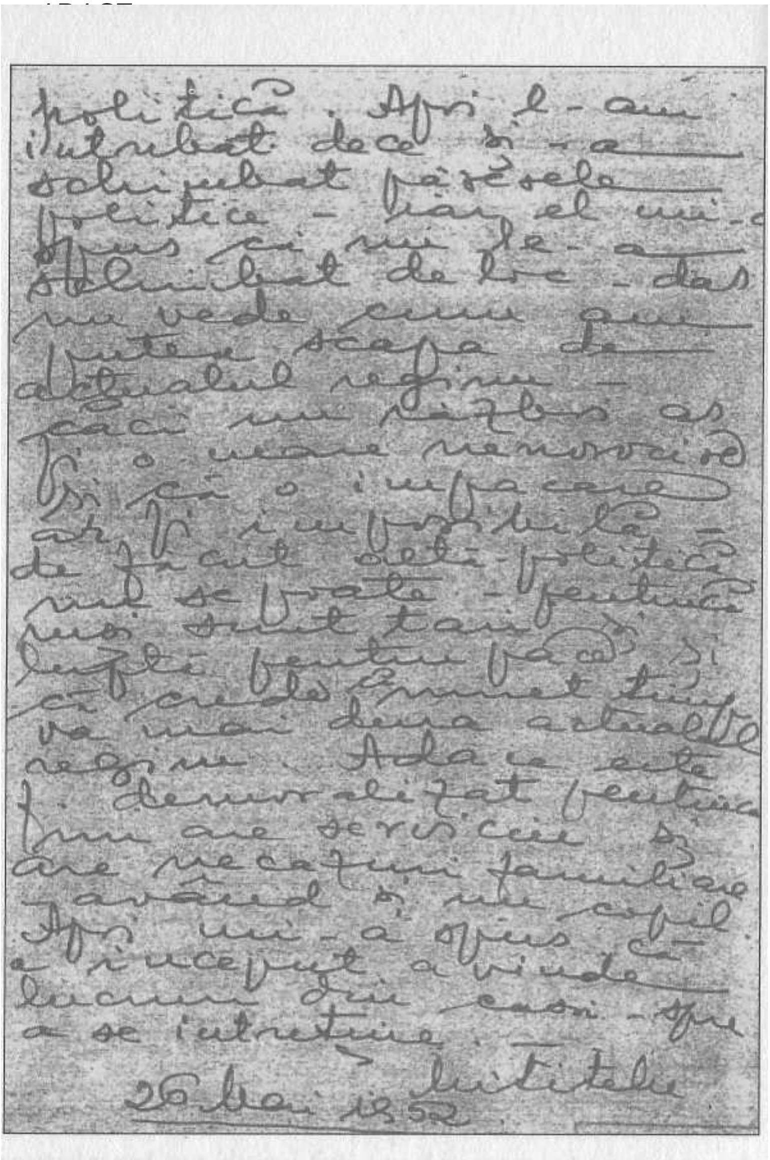
politică. Apoi l-am
întrebat dacă și-a
schimbat părerile
politice - iar el mi-a
spus că nu le-a
schimbat de loc - dar
nu vede cum ar
putea scăpa de
actualul regim -
căci nu poate să
fie o mare manevră
și că o împăcare
ar fi imposibilă -
de făcut acte politice
nu se poate - pentru
noi sunt tari și
luptă pentru pace și
că crede că mult timp
va mai dura actualul
regim. Adică este
și demoralizat pentru
că nu are serviciu și
are necazuri familiare
având și un copil.
Apoi mi-a spus că
a început a vinde
lucruri din casă - spre
a se întreține.
Mititelu
26 Mai 1952

(14) Notă informativă a domnului Mititelu....
Pagina 2

Trebuie să povestesc că în acele vremuri de sărăcie lucie, mama a venit acasă cu nişte sandale căpătate de la cineva, pentru mine, iar când eu am refuzat ferm să le port motivând că nu-s noi, că nu-mi plac, ea s-a aşeazat în fotoliu cu ele în mână, îmi spune că nu e ruşine să fii sărac, că în loc să apreciez gestul unor oameni buni, joc rolul unui veşnic nemulţumit şi că voi vedea ce veselă voi juca şotron cu ele. Şi aşa a şi fost...

Plecăm cu prietenii şi cumetrii mamei, familia Grigoraş, la Dorohoi, la sora doamnei, căsătorită cu impegatul gării, care ne-a invitat la culesul viei. Chiar în gară, la coborârea din tren, apare încă un domn în uniformă CFR, după ce facem cunoştinţă cu acest domn care se numea Filon, ne invită la o cofetărie în apropierea gării, până va fi liber domnul Manea, şeful, să ne conducă acasă. Cofetăria era întotdeauna raiul pentru mine, aşa că m-am săturat mâncând din prăjiturile mamei şi a mea şi mai ştiu doar că s-a vorbit destul de puţin, apoi drumurile noastre s-au despărţit. Frumos au trecut cele două zile la vie şi neam întors acasă, la traiul obişnuit.

într-o după amiază târzie de toamnă, în curtea interioară a blocului, a oprit un

camion mare cu lemne, doi oameni le-au descărcat, domnul Filon sună şi întreabă unde-i mama. Eu i-am spus că mama nu-i acasă, că lucrează la Plafar. îşi cere scuze că se grăbeşte, îmi dă o cutie mare de bomboane, îmi spune să- i transmit mamei că lemnele sunt pentru noi. Când vine mama, rămâne şocată de primirea lemnelor, dar după ce aşezăm lemnele la locul lor, încercăm, mulţumite, să ne liniştim. Deschidem cutia

cu bomboane şi găsim un bilet şi nişte bani. Scria simplu: „un mic ajutor pentru Doina, să-i fie cald la iarnă”... Nu am avut ocazia să-i mulţumim personal domnului Filon. A ajuns la noi vestea că a fost arestat, condamnat pentru delapidare şi împuşcat. Mai târziu, am aflat că i s-a înscenat procesul, motivul real fiind că a fost un „legionar de frunte”, care încă nu fusese pedepsit, căci reuşise să-şi şteargă urmele, o vreme, plecând din Iaşi...

Acum câţiva ani, primesc un telefon de la un domn, Radu Hangiu, care îmi spune că s-a chinuit să dea de mine, căci pe vremea când a intrat la liceul din Iaşi (?), a stat câteva zile la noi, până s-a cazat la internat, părinţii noştri fi ind vechi cunoştinţe. Tatăl său a fost primar de Paşcani, fusese şi acesta închis politic, îmi povesteşte, că deşi eram mai mică cu 5-6 ani, jucam foarte bine şah(?)... Nu-mi amintesc acest amănunt... Domnul Radu mă sfătuieşte să dau în judecată statul şi să fac o dreptate târzie tatălui meu, după o lege reparatorie, dar care a fost destul de repede abrogată... Eu l-am luat în râs, încercând să-i tai din elanul visătorului. El s-a supărat straşnic, că nu cred în justiţie...

De atunci Radu nu mai poate fi găsit să-mi spună dacă a reuşit să-şi bucure

bătrâneţea cu „dreptatea” sperată. Am descris acest episod care pare cu totul neimportant, pentru că mulţi urmaşi ai celor ce au stat sau au sfârşit prin puşcării politice, acum bătrâni şi ei, probabil săraci, ce au sperat aproape 25 ani la reparaţii, chiar şi morale, pleacă curând în lumea celor drepţi...

Zâmbesc cu tristete acum, când „baronii locali” şi politicienii corupţi ajung prin puşcării, doar pentru

scurtă perioadă de cercetare şi reclamă în plin parlament, cu multă indignare, condiţiile „inumane”, adică lipsa spaţiului, paturi suprapuse, lipsa apei calde, ceva despre „sutien” etc... Tupeu? Dar când au furat cu sacul nu s-au gândit că i-ar putea aştepta vremea să dea socoteală?! Aşa gândesc cei care trăiesc din pensii şi salarii mizerabile, de fapt, majoritarii. Şi sunt mulţi alţii, fără un venit sigur şi trăiesc, de la o zi la alta, cu te miri ce...

„A lăsa lucrurile să evolueze la voia întâmplării este un mare risc pentru noi, astăzi. Semnele nebuniei unei naţiuni preced moartea ei...”

Uităm mereu că sunt şapte lucruri neplăcute Domnului:

1. ochii trufaşi;
2. limba mincinoasă;
3. mâinile care varsă sânge nevinovat;
4. inima care urzeşte planuri nelegiuite;
5. picioarele care aleargă repede spre rău;
6. cel care stârneşte certuri între fraţi;
7. martorul mincinos.

în seara zilei de 29 iulie 1992 am văzut „Memorialul durerii” în care era prezentată Elisabeta Rizea, femeia din satul Nucşoara, ajunsă la vârsta de 80 ani,

după ce a „parcurs” 21 de ani de temniţă grea, doar cu vina că a fost strivită de vremurile de restrişte, asa cum spune, cu vocea ei caldă de ţăran demn, că voia să ridice o troiţă în memoria partizanilor din munţii Făgăraş, iar unii oameni o ameninţau cu moartea, cu focul, cu pângărirea crucii... Acest drept i-a oferit

„noua democraţie”..să se teamă în continuare...(!)

Sfântul Grigore de Nyssa spunea: „Virtutea nu are decât o singură limită, un singur hotar, de a fi fără hotar...”

La 2 iunie, ziua de naştere a tatei, în 2015 tata ar fi împlinit 108 ani..., ce de vremuri au trecut...! Mă opresc să-i scriu: „aici, în strâmtoare, vântul domneşte. Singur, trecător, cu martor cerul, în ţara ta, în care s-au încuibat atâtea furii străine... ai vieţuit în această răs-CRUCE.

Acum, eu sunt cea care trebuie să treacă...”

Voi putea să o fac cu demnitate şi cu smerenie?

Pe lângă mine au trecut mulţi oameni cu durerile lor..., am încercat de fiecare dată să-i înţeleg, uneori să-i ajut. De la o vreme am început a mă teme de ei şi chiar de mine...

Ţii minte, Vodă, soţul meu, când ţi-am spus că nu vreau să te împovărez cu bolile mele şi problemele mele multe şi grele? Că putem fi împreună cât vom crede de cuviinţă, că nu mai am prejudecăţi? Tu m-ai adus mereu pe linia de plutire, cu ce se cade şi ce nu se cade... Tu nu ai (de)căzut, ţi-ai făcut mereu datoria de tată, de tradiţie, faţă de mine, cea care port în

spate o boală neiertătoare... Ai avut curajul să nu ţii cont că ai luat un om rănit şi bolnav alături de tine. M-ai socotit, probabil, recuperabilă şi m-ai acceptat cu toate nefericirile mele. Am fost împreună 50 de ani buni şi grei. Buni, pentru că am ajuns până aici, avem doi copii şi patru nepoţi sănătoşi şi frumoşi şi toţi zece ne-am adunat la început de februarie (2016), să sărbătorim evenimentul începând creştineşte cu slujba

de binecuvântare a părintelui paroh Nicolae...

A apărut recent, la editura Humanitás, „Jurnalul unui martor, 13-15 iunie 1990”, o carte halucinantă, despre zilele trăite şi de noi, în „Piaţa Universităţii”, plină de lume dominată de speranţe exagerate, neîntâmplate. .. Oare până unde mă putea împinge „neîn- tâmplarea” neîntâmplătoare?...

E adevărat, tată? Până unde s-a mişcat graniţa „imperiului” tău, în care am pătruns adesea cu „bocancii” între insectele priponite cu bolduri, tăcerea ta cea mare după puşcărie, incertitudinile ce ne apropiau sau nu...?

Acum, timpul a condensat în lacrimă această picătură, poate ultima, ce mă obligă la conştientizarea rapidă a unei treceri oarecare, de care nu am a mă mândri.

Mă emoţionez mereu, când îmi amintesc că am traversat strada vieţii cu evenimente majore, iar tu, dragă tată, nu ai apucat să vezi, măcar teribilul moment, când tinerii îngenunchiaţi la baricada de la Intercontinental strigau: „există Dumnezeu”... Şi peste ei au trecut, fără milă, tancurile... Nu a fost să fie nici acest formidabil eveniment o trăire plină, o

trăire adevărată, a speranţei într-o schimbare spre un viitor ţintă, bine gândit, cu drum stabilit, măcar sub formă de program, cu principiile de bază, care să anunţe desprinderea de sistemul bolnav de boala comunismului, de teroarea comunistă... Ne-am dat seama, după mulţi ani, că aşa numita revoluţie nu a fost altceva decât o bine pregătită schimbare la nivel superior, a ceea ce a fost şi nu doream să mai fie...

Şi despre Constantin Noica voi povesti puţin. Mi-a bucurat sufletul, când i-am căutat lumea şi am reuşit s-o ating, în „rezervaţia de metafizică de la Păltiniş” cum a numit-o Sorin Dumitrescu, unde s-a arătat a fi un Om cu un cuget de mare clasă, deschis şi pentru mine, un „neică nimeni”... L-am îndrăgit, iremediabil, după lunga plimbare pe zăpada groasă şi timpul petrecut seara la sobă, unde am vorbit vrute şi nevrute. Nici nu mai am curaj să mă mândresc, că am fost acceptată ca interlocutorul său, că a fost atât de deschis şi m-a numit după această întâlnire, „dragă prietenă”...

Atât pot să spun cu tărie că dacă ai norocul să prinzi un moment de intensă şi concentrată trăire, poţi învăţa într-un timp scurt, cât te chinui îndelung şi fără sorti de izbândă, să asimilezi învăţăturile minunat folositoare... Figura tutelară a lui Constantin Noica era Goethe, chiar afirma că „Nimic din ce e goethean nu mi-e străin”, aşa că în „Jurnalul de idei” arată că tehnica de ignorare a răului este să nu-i dai nume...

Reţin aşa de bine replica lui Constantin Noica la vâlva făcută în jurul lui şi a Păltinişului, că acolo, de fapt nu e nici un paltin... Toată viaţa e o parabolă,

mărturiseşte că l-a urmărit pilda fiului risipitor, dar „de fapt am fost fratele”, fratele Alexandru, nu făcând abstracţie de relele pământului, ci căutând totdeauna dacă există un minim bine, atunci, „tot răul e spre bine”...

Cred că din dragoste de oameni Noica s-a „sihăstrii”, a rupt din timpul lui preţios de muncă, întinzând

mâna semenului în derută, cum mi-a întins-o şi mie, acea mână înroşită de frig, de bătrâneţe, de despicatul lemnelor de foc, în timpul iernilor grele de la Păltiniş. Dumnezeu i-a făcut voia, să odihnească în cimitirul mănăstirii, de unde, cred, ne îndeamnă să nu abandonăm autenticul spirit românesc trăirile autentice pe melegurile carpatice...

Colega de liceu şi prietena mea, Shelly, a pleacat, la terminarea liceului, împreună cu familia în Israel, apoi a ajuns, după ce s-a măritat, cu Avi Perry, în America. A venit în România cu soţul, în vizită, cu ani buni înaintea „revoluţiei" şi Shelly şi-a căutat vechii prieteni şi colegii. M-a găsit şi pe mine în una din reveniri, m-a cheamat la hotelul Athene Palace. Am găsit-o uşor. Era însoţită de un tip, care „o ajutase" la bagaj. La masă am rămas foarte surprinsă să aflu cât de minunată este ţara noastră, nu ne lipseşte nimic..., cum „creşte" salamul de Sibiu (atunci era o raritate) pe marginea drumului, cum circulă câinii cu covrigii în coadă...

Când am prins un moment în care am rămas nu-mai cu Shelly, am avertizat-o că acest personaj mi se pare dubios, îi spun că la noi străinii sunt suprave-gheaţi cu cine vin în contact, că nu m-ar mira să fi e ascultată de sofi sticate aparate montate

pe acolo etc... Shelly a râs şi mi-a spus că românii sunt obsedaţi de „secu...”, că suntem aşa săraci, că nu avem mâncare şi eu cred că avem bani pentru aparate sofi sticate de ascultare... Când a apărut domnul X, spre care eu îmi îndreptasem neîncrederea îi spune: „Auzi, Tra- iane, prietena mea, Doina te crede securist”.

A fost derută totală la ambii parteneri ai americancei, mutrele noastre părând împietrite, încât întâlnirea noastră s-a terminat repede...

A doua zi, mi-am luat „inima-n dinţi”, mă prezint la şeful personalului, îi explic despre prietena din copilărie, cu care m-am întâlnit pentru puţin timp. Fac acest „autodenunţ”, pentru că lucram ca geolog cu hărţi, socotite foarte secrete, mereu eram prelucraţi şi speriaţi în şedinţe lungi, despre păstrarea secretului de stat...

Bogăţiile ţării, de care ştiau toţi, erau straşnic păzite. Surpriză: ştiau că m-am întâlnit cu Shelly. După revoluţie s-au confirmat presupunerile noastre, ale tuturor, că eram ascultaţi, au arătat la TV ce aparatură modernă deţinea securitatea, sărăcia era doar pentru noi, prostimea.

Nu totul era fiere în viaţa mea socială, mergeam la diverse cenacluri literare cu poeta Valeria Deleanu, ieşeancă, pe care o cunoşteam bine, familiile noastre erau prietene. Ea m-a introdus, cu emfază, „prietena şi colega de şcoală, D.” la cei ce se războiau cu scrisul. Era mai mare ca mine cu 17 ani, dar nu conta, că oricum nimeni nu-i cunoştea vârsta, ea spunând tuturor că este în afara timpului... Scria poezii foarte frumoase, citea cu multă plăcere, de fiecare dată, era o apariţie

remarcabilă. La cenacluri am căpătat curajul să cred că voi putea, în scris, să exprim liber gândurile ce nu aveam curajul sa le discut cu nimeni.

Când îmi amintesc de acele timpuri, zâmbesc. Căram un uriaş proiector, un ecran, diapozitive, şi

citeam poezii triste. Uneori mergea cu mine şi Bogdan, băiatul meu, care cânta la pian, pentru un fundal sonor... Lumea aprecia acest melanj, iar eu, stimula-tă de laudele primite, continuam să scriu pe hârtii şi hârtiuţe de tot felul, umblând cu cei pomeniţi la cenaclul „Luceafărul" condus de Cezar Ivănescu, la cenaclul Academiei, condus de Potopin, la cenaclul „Enăchiţă Văcărescu" condus de lonescu... Ajungeam şi la alte cenacluri: Baco via, Simion Mehedinţi, etc..., oriunde mă chemau Valeria şi amicii ei.

Toate aceste lucruri au fost date uitării după revoluţie, până intr-un moment când am deschis „cutia Pandorei" şi am început să public la editura Amurg Sentimental, pe banii mei, puţini şi drămuiţi, volumele de poezii, în tiraj restrâns, pe care le-am dăruit prietenilor, altfel eu neştiind să relaţionez cu cei dragi...

Mă puteţi întreba: „bine, dar ce legătură au toate acestea cu calitatea de martor?", iar eu, deşi nu pot răspunde cu precizie, simt că toată viaţa mea merge pe direct, din grota cugetului meu, sperând, sperând mereu, că pot să ajung, să ies, să renasc, în lumina cea adevărată, cândva, ...poate foarte curând... cine ştie ?...

Pentru fiecare oră mă judecă veacul, trist mă priveşte OCHIUL... Nepăsarea

aleargă laolaltă cu MIELUL sufletului meu... Gândul a început să se multiplice, caleidoscop de cioburi colorate. în felul meu, le folosesc în combinaţii schimbătoare, dar aud chemări din nedesluşite zări, deloc întâmplătoare... TU, ce îmi trimiţi nenumărate semne, fa vrednică şi partea de trudă ce încerc să o fac...

Pe ţărişoara asta cu un contur de peşte, te rog,

îngenunchiată, pune, Doamne, mila ta drept sigiliu. Amin.

După citirea dosarelor de la CNSAS, Direcţia Arhiva Centrală, nu-mi vine a crede că s-a încheiat povestea tristă a vieţii tatălui meu care a fost conştient că n-are încotro şi vieţuieşte în întunecatul spaţiu, strict delimitat şi continuu

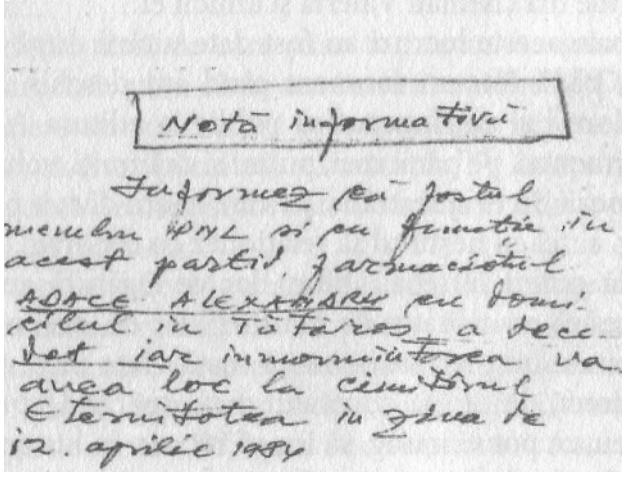

Notă informativă

Informez că fostul membru PNL și cu funcție în acest partid, farmacistul ADACE ALEXANDRU cu domicilul în Tătăros a decedat iar înmormântarea va avea loc la cimitirul Eternitatea în ziua de 12. aprilie 1984

/Z c-
tr

supravegheat de „securitate”, prin teroarea criminală comunistă şi urmaşii acesteia.

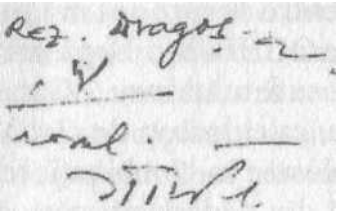

(15) Adace Alexandru a decedat şi a fost înmormântat.... (11.04.1984)

Nota informativă, de mai sus, asa cum a fost adusă la cunoştinţa Securităţii, în 1984, de către o „sursă oficială”, este oare ultima pagină a Dosarului individual pe numele Adace Alexandru?

Printre primele Note *informative* din dosarul tatei, am găsit transcrierea unei informaţii care aduce la cunoştinţă o situaţie ce pare banală pentru anul 1951: *Adace Alexandru a fost mutat cu serviciul la Tg. Frumos, însă locuieşte tot în Iaşi, la vechea adresă...* Cred că *informaţia* a fost dată şi transcrisă la *Dosar* pentru ca urmărirea să se realizeze cu continuitate şi cu toată atentia, la locul de muncă şi acasă, sarcina informatorului fiind mai dificilă... Luând în considerare data informării (20 octombrie 1951), plasăm această notă informativă în perioada premergătoare Hotărârii Consiliului de Miniştri nr. 554 din 22 august 1952 şi a Deciziei M.A.I. nr. 744 din 25 august 1952, fiind dovada începerii prigoanei comuniste cu mult înainte de decizia criminală din 1952...

Neta informativă.-

. 20.14951 *fy*

iBfsnes ca nuMel ADACI AEmiWl fM.gcist.foBt fruntaş liberal şi candidat pe listele electorale aia 19 Noateie işag.a

fost aatat în presat şr serviciul în ţgUhetaţs la farmacia de domiciliul îl are tot la Iaşi în ste.M.îanopol£ festei bloc Adace) din Píate <t.3páídan«- ' > . '

' ' Mititelul. -

(16) Prima Notă informativă din care reiese că Adace Alexandru era urmărit încă înainte de octombrie 1951... 20 octombrie 1951

într-un *Extras din dosarul motivelor de suspiciune,* la o *Foaie personală,* nedatată, de la Inspectoratul Regional de Siguranţă Iaşi, se sublinia: Adace Alexandru făcea *„propagandă antiguvernamentală, antisovietică, în rândurile ţăranilor care vin la farmacia lui, cu priză în rîndul ţăranilor”,* partea de jos a documentului reprodus mai jos…

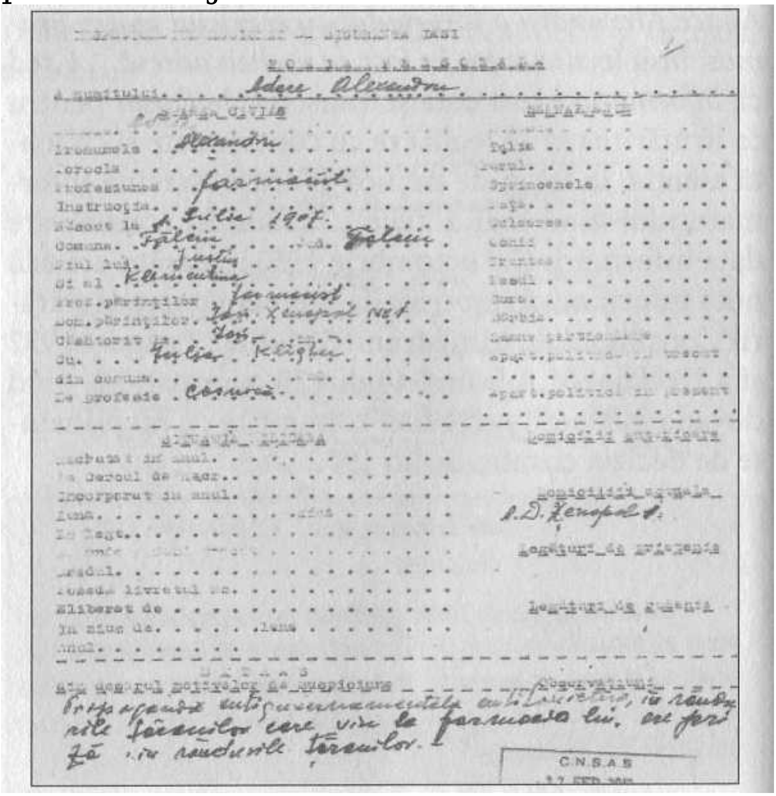

FOAIA PERSONALĂ

a numitului Adace Alexandru

Prenumele Alexandru

Profesiunea farmacist

Născut la 1 Iulie 1907

Comuna Fălciu ... Fălciu

Fiul lui Iustin

Şi al Klementina

Prof. părinţilor farmacist

Dom. părinţilor Iaşi Xenopol Nr. 1

Căsătorit la Iaşi

Cu Iulia Klighe

De profesie casnică

Domiciliul actual

I. D. Xenopol 1

din dosarul motivelor de suspiciune

Propagandă antiguvernamentală antisovietică, în rândurile ţăranilor care vin la farmacia lui, cu priză în rândurile ţăranilor.

C.N.S.A.S.

(17) Extras din dosarul motivelor de suspiciune, în FOAIA PERSONALĂ a numitului Adace Alexandru –

la partea de jos a paginii: Propagandă antiguvernamentală antisovietică, în rândurile ţăranilor care vin la farmacia lui, are priză în rândurile ţăranilor.

De la Motivele de suspiciune şi Notele informative semnate de cunoştinţe ale celor urmăriţi, ca duşmani ai poporului, arestaţi şi ţinuţi în detenţie, în colonii de muncă forţată, până la stilul mai recent şi cel actual, cu metode mai sofisticate, mai discrete, dar cu mult mai perverse, au existat etapele intermediare cu puncte fixe, în 1954, în 1957, în 1964 şi în 1989...

DOSARUL TATĂLUI MEU

Datele din dosarului tatălui meu, Adace Alexandru, mi-au dat multă bătaie de cap, căci nu am putut să înţeleg cum a fost posibil să nu găsesc nici o logică în desfăşurarea evenimentelor, a deciziilor şi aplicarea lor.

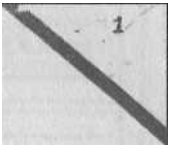

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE ^UNITATEA CARE ÎNTOCMEŞTE DOSARUL
S i*o **i>**jr? £ **AJU-J,**

14755

DOSAR INDIVIDUAL
A L

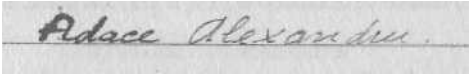

(18) Pagina 1 al Dosarului individual al... Adace Alexandru (1952, 1)

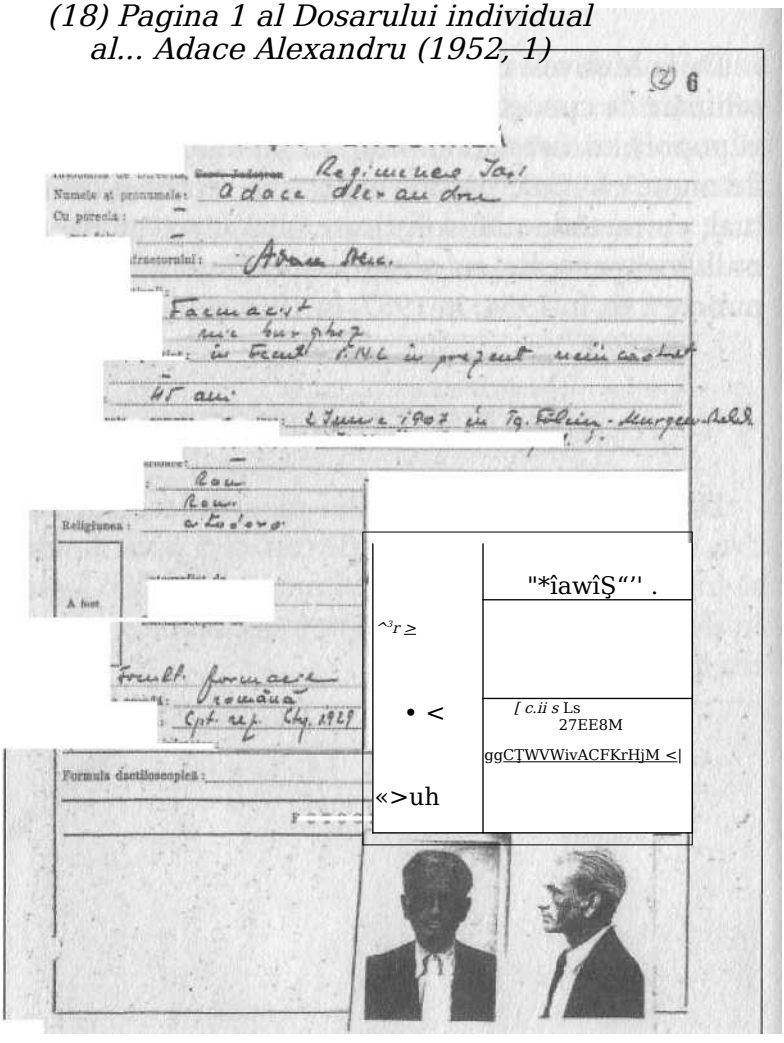

19) Adace Alexandru, Fişa personală. Pagina 1

SEMNALMENTELE

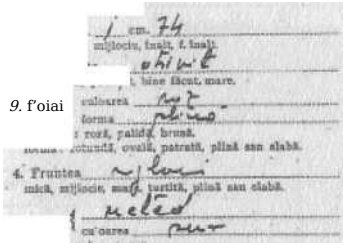

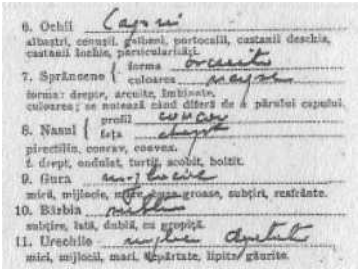

9. f'oiai

II. Bi®n®

0, »tofu

t. ni:.
S. COr^IêOl#.,... J*
«U&, *ytttAfit,*
S. Mrul i ixtrînht, neted, iâei!«.
r-.:^ taîbUUU, ítóftm, Stti, alb-

LiggftUin Caracterirfri asumía Íláavidulw

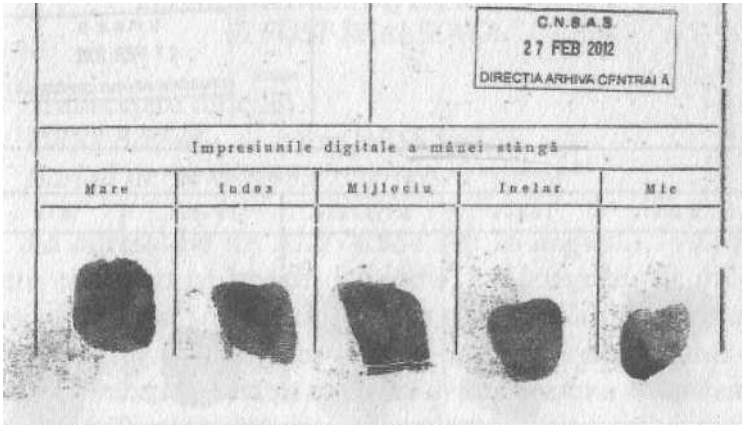

(20) Adace Alexandru

Fişa personală – pagina 2

tarea • »	Result«tul ptrefe^rWi		Anfceeedenta	?’ « n d a m »- ai '.....- -. —- . . .. I'rin sentinţă saé decizii«
//’Ă<. M	*ufajaÆî'*		£ ^4*-- ¿Uţ /ÂfeJ	
				L&ml u-d« se exeiUSft p*sd.e»5i<ss

Observaţi uni şi note oficiale	Seaanâiura ceîuLrf« a ffleul foaia
	■ /
	SewnSWra ettteruîoi de peOţte unda i ft¹'!, ■' ' ■ . ' ■.. !.5 .
	1 Sî«în«l t — **C N S AS** **2 7 FEB 2012** **OWiecriA.ARHIVA CPNTHAI A**

injpresiw ni lé digitale »le mânei drepte				
Mate	Index _	M i J l ’i :	Inelar	Mic .
|	.		: '	_ -tt. ■■

(21) Adace Alexandru
Fişa personală – pagina 3

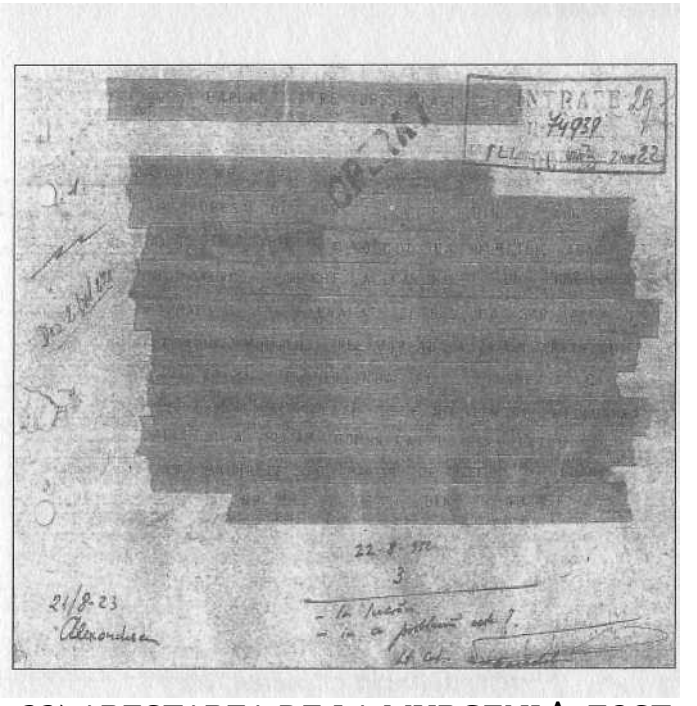

22) ARESTAREA DE LA MURGENI A *FOST REALIZATA*

Transcriere dificilă...
DRSS Bârlad către DRSS Iaşi
Bârlad nr. 21-8-1952

La adresa dvs nr. 312/74.384 din 15 august.... vă facem cunoscut că numitul Adachi J. Alexandru de profesie farmacist şi semnalat de dvs că s-ar afla în comuna Murgeni reg. Bârlad a fost reţinut de către organele noastre şi urmează ca dvs să trimiteţi delegat pentru ridicarea acestuia. Rugăm comunicaţi rezultatul.*
Pt. maior de securitate Huidan
Nr. 312 din 21 august 1952

Variantă des întâlnită pentru Adace (nota noastră)

~'-ᵇ~ ''7-,.'2.

»«im CfjiiMii > stcMian ssraw

SşkiteEfiiasias ■

IAŞI / ■.

»¿fcS.B. RJimuKKA îURItli

, isr- I.~..a. jiUaxfesllw X ■ ■ fisa«

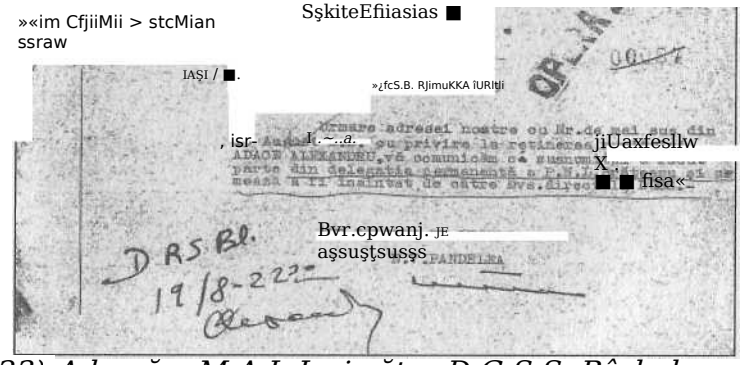

Bvr.cpwanj. JE aşsuştsusşs

D RS Bl. 19/8-22

(23) Adresă a M.A.I. Iaşi către D.G.S.S. Bârlad, referitoare la reţinerea tatei

»IRECSITOIHA ■ GKWfiHAIiA. A SBCUSIBĂiXX SÎAIVH/I HiSGIţSBTSA. JţAŞI .

Sr.43/?4.9?9 .25 Aagast 1952 '

te atass î>v=a'»Br.312:/Sl.:i«ₑ, ăia 21 Augaat a.«,,.

prada «a^tBlal MBSM tnv*Slf,..SBBTO *.qoasWTCISt' diM ■aceasta Birectlutvs c®l $»* cav«».-

Slt .,da Sac-ixl tate

- T-PlucabB

OB/&B

(24) Adresă a M.A.I. Iaşi către D.G.S.S. Bârlad, referitoare la reţinerea tatei

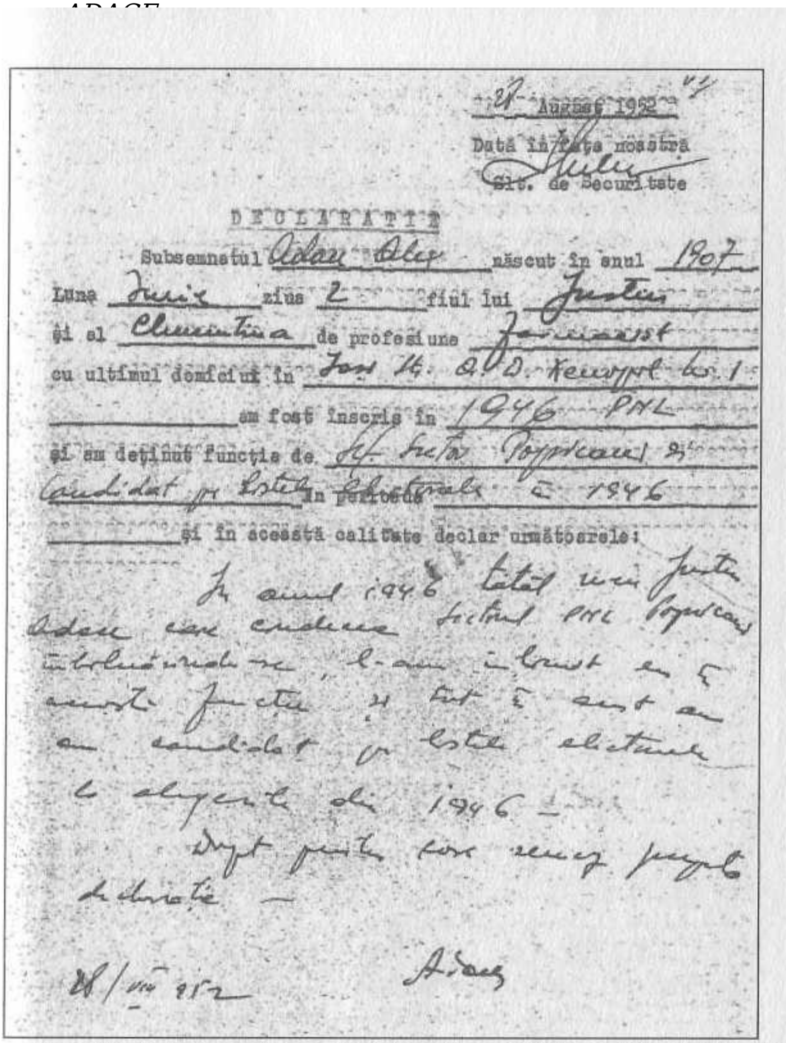

27 August 1952

Dată în fața noastră

Ofit. de Securitate

DECLARAȚIE

Subsemnatul Adace Alex născut în anul 1907

Luna Iunie ziua 2 fiul lui Justin

și al Clementina de profesiune farmacist

cu ultimul domiciliu în Iași [illegible]

am fost înscris în 1946 PNL

și am deținut funcția de Șef Sector Popricani și

Candidat pe liste electorale în perioada 1946

și în această calitate declar următoarele:

În anul 1946 tatăl meu Justin Adace care conducea sectorul PNL Popricani [illegible], l-am înlocuit eu în această funcție și tot în acest an am candidat pe liste electorale la alegerile din 1946.

Drept pentru care semnez [illegible] declarație.

28/VIII 952 Adace

(25) Adace Alexandru – Declaraţie referitoare la contextul în care, în anul 1946, a intrat în politică, înlocuind pe tatăl său, Justin Adace, care era bolnav

MJWmUt. AFACWUM 1NTEHNE
DIRECŢIUNEA GENERALA A SECURITĂŢII STATULUI

PROCES-VERBAL DE INTEROGATOR

5 Sept. 1952 Orașul Iași

Interogatoriul a început la ora 9 și 15 minute. Interogatoriul s'a terminat la ora 10 și 25 minute.

Eu, Lt. Ionescu Iosu D.R.S. Iași am interogat in calitate de anchetator (pe arestatul, reţinutul, martorul)

1. Numele Avace 2. Pronumele Alexandru

3. Anul, luna și ziua nașterii 1907, 2 Iunie 4. Locul nașterii Tg. Frumoasa Românul Mureni.

5. Cetăţenia Rom. 6. Naţionalitatea Român

7. Apartenenţa politică P.N.L. - Brătianu din ce

8. Studii licențiat în farmacie la Iași (când, unde și ce anume a urmat)

9. Profesia Farmacist 10. Ultimul loc de muncă şi funcţia Mureni - Bârlad - farmacist

nul domiciliu Iași str. A.D. Xenopol

cu 1 copil - Iulia

cop», numek 1er, v&rtto

R ling lor. domiciliu

C M.S.ÆS

ft c« ţcmli a «iwlvltl

…….………~ 10. Ultimul loc de muncă şi

2?WW

OIRECTIAARHIVACFNTRAI 4

13. Origina social« .._ mic burghez - - fiul proprietar de ... (averea părinţilor până la 23 August 1947.)

1WH tó ta p««Hunn}

14. Activitatea politică până în 194? În 1946 am candidat pe listele P.N.L. - Brătianu - În afară de (în ce partide politice a fost)

Participare la alegeri P.N.L. nu am candidat și nici nu am funcţii în acel partid.

(29) Proces-verbal de interogatoriu,
2 septembrie 1952 – pagina 4

Semnătura,

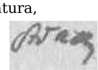

UA. **N>.. w**

(28) Proces-verbal de interogatoriu,
2 septembrie 1952 – pagina 3

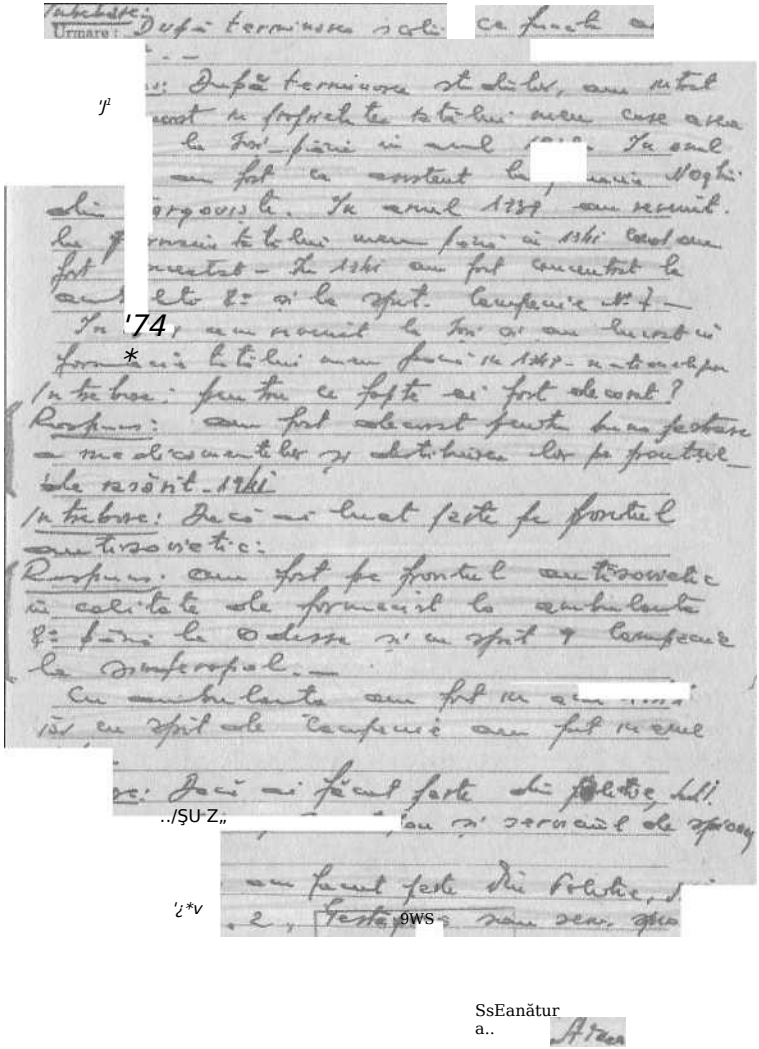

(29) Proces-verbal de interogatoriu,
2 septembrie 1952 – pagina 4

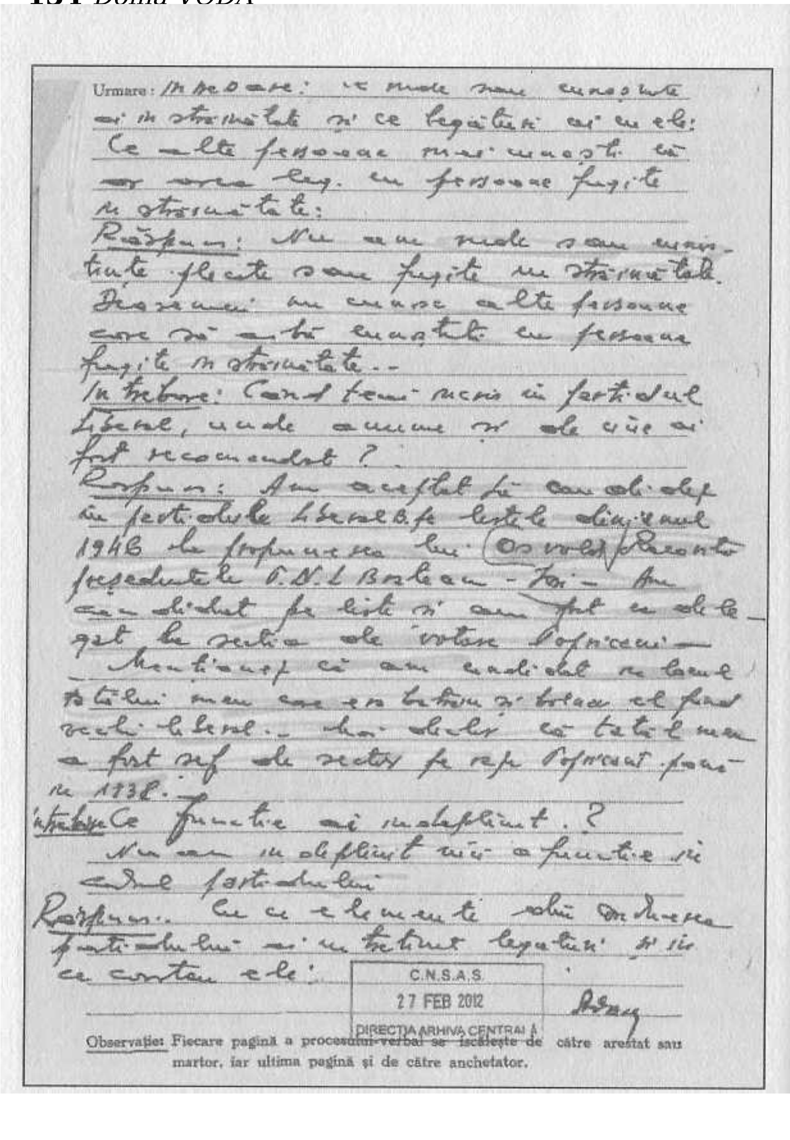

Urmare: Întrebare: ce rude sau cunoștințe ai în străinătate și ce legături ai cu ele: Ce alte persoane mai cunoști că au avea leg. cu persoane fugite în străinătate:

Răspuns: Nu am rude sau cunoștințe plecate sau fugite în străinătate. Deasemeni nu cunosc alte persoane care să aibă cunoștință cu persoane fugite în străinătate.--

Întrebare: Când te-ai înscris în partidul liberal, unde anume și de către cine ai fost recomandat?

Răspuns: Am acceptat să candidez în partidul liberal pe listele din anul 1946 la propunerea lui Osvald Placontu președintele P.N.L Bârlan - Iași - Am candidat pe listă și am fost ales delegat la secția de votare Popricani -

Menționez că am candidat în locul tatălui meu care era bătrân și bolnav el fiind vechi liberal.- Menționez că tatăl meu a fost șef de secție pe rața Popricani până în 1938.-

Întrebare: Ce funcție ai îndeplinit?

Nu am îndeplinit nici o funcție în cadrul partidului

Răspuns: Cu ce elemente din conducerea partidului ai întreținut legături și în ce constau ele:

C.N.S.A.S.
27 FEB 2012
DIRECȚIA ARHIVA CENTRALĂ

Observație: Fiecare pagină a procesului-verbal se iscălește de către arestat sau martor, iar ultima pagină și de către anchetator.

(28) Proces-verbal de interogatoriu,
2 septembrie 1952 – pagina 3

Urmare: Răspuns: Nu am avut legături cu nimeni în afară de Oswald Racoviță cu care am avut legături și la propunerea căruia am candidat pe liste. —
Întrebare: Dacă ai obținut voturile altor membri cum și prin cine, și alte persoane care au obținut voturile altora.?
Răspuns: Nici mare și nici nu am obținut voturile altor membri. —
Întrebare: Ce funcție ai avut la alegerile din 1946 și 1948. —
Răspuns: În 1946 am candidat pe listele de deputați P.N.L. Brătianu și am fost delegat la secția de votare Pașcani. — În 1948 n-am exercitat dreptul de vot. —
Prezentul proces verbal de interogatoriu, după ce mi-a fost citit cuvânt cu cuvânt și corespunde întocmai celor declarate de mine susțin și semnez.

[semnătură] [semnătură]

C.N.S.A.S.
27 FEB 2012
DIRECTIA ARHIVA CENTRALA

Semnătura

Mod. 683

(29) Proces-verbal de interogatoriu,
2 septembrie 1952 – pagina 4

peoras – vasar, Xfg

Şedinţa conislsi aonatltuită pe ba®â acîMvîrli Consiliului ¡5® Binl?tîrl t>r«x,554 din 22 aug. 1952 ® .*şl* a oeclslel ur.744 ¿Ü-n 2JS aug. 1952-- ’ ■ '

În aiua de 2? aaptantele 1952 s-a fcrtrunlii CotóMa mi preşeifeuţla. bw-Mlniiita-u. Adjusou fi.i.I.AÏXXWMa 103, flinâ

' prozeliţi nrraStprli wabriii

; ■■ - ;;«n«i-á5 .Malox » Seaueltáta XWuSQWt MBXKÜW
■ -■ General'Malar dá-saourltave MStffiV .ZGAOIMIH
• --(JolonBl de Seeund'Ca'U 00Í1X AHíBl,
. . -• L-S-aclot»! ¡J® Saouritatie. »MOA FBAM1ISC
' .'...'- Li-ooloíwl da .Mlll^ie BIHJiSIJOSrt
. ' .... - Kaior *if* Saouclpat« .BÏJíSOJíS. CCHEÓLM ' "
... -.Halón Se Seeut'lrace Vl'BHIA MARIS
. “i *•* • *'Z!.* :
- ’ ’ ’ ’ a®er'etárul’‘CoMí.sl®i a- desbátele
_ hp%kt’£¿ti un; nunifir d® <w3ax®,.-~ * - ■ . . ..
■ , - l-.- p® basa. as-t®rial'-j4,5Ai ®±isteátj 0o®±şi® în «baní'-*s,. .
, iMtaté ■■amlis.íaid éáa ou esa», a lBt®raar®á În 0dl-c.nÜ- “
-' ì : . .■ .■. . . . . \
"aítFwiu*’ de la áyfcele caí Jbi[3] r a ^ns^forl loz'? ' . ■ '

- • . ■ 1 . ..... ■ ' – •■
[2] . ■ .. – [1] • – . • ' . '

■ ' . . ..■ .
yeí lua toate Msurlle .'peâ.tî'a aducerea 1er la .■í.KlapIí'rdrñ.’-

P x e di.htf
ransw ADJDHOT m-i- [1] O-N.S.AS
... . p . [1]- -[1] .

'. ■ 'MasArti . ¡ ‘S£SBÆ!ïié£^J2i2* ’ -
• £®uúrita.t<e Qo^tmel*'á,*& -Secwltate ■'M.uol.de. y'llifx®
- . Xlsxaudru. ao'yxB Aarêl • ' * '
´•■
y "c ■ '0 ' * ^x^Js^ShL

(30) PROCES-VERBAL Nr. 5 al Comisiei conduse de General Maior de Securitate Nicolschi Alexandru, care conţine lista cu 203 persoane condamnate la internare în Colonii de Muncă; Adace Alexandru, *la nr. 135, 60 luni, delà 19 august 1952.*

Conform decretului nr. 6/1950 (abrogat prin decretul nr. 257 din 1952) a fost schimbată denumirea de unităti de muncă în colonii de muncă.

Urmare a H.C.M. nr. 1554 din 22 august 1952 şi a deciziei M.A.I. nr. 744 din 25 august 1952 au fost trimise în unităţi şi colonii de muncă în perioada 19501954 un număr de 22.077persoane, astfel:

- *în 1950 în unităţi de muncă 5.154 persoane;*
- *în 1951 în unităţi de muncă 2.519 persoane;*
- *în 1952 în colonii de muncă 11.913 persoane;***
- *în 1953-1954 în colonii de muncă 2.491 persoane.*

Comentariul de mai sus, fără datare şi autor, între datele de la CNSAS, pare să fie făcut în 1954, înainte de eliberarea lotului din care făcea parte şi tatăl meu, Adace Alexandru...

Luând în considerare datele obţinute de la Arhiva Centrală C.N.S.A.S. mi separe că, începând din toamna anului 1953, a fost făcută o reanalizare a dosarelor condamnaţilor politici şi evoluţiile următoare sunt posibil a fi împărţite în etape, mai lungi sau mai scurte: 1954 – eliberare masivă a deţinuţilor; 1957 –

concept nou de urmărire a foştilor deţinuţi; 1964 – amnestia şi continuarea urmăririi sistematice, pe baze (mai) noi...

"Numărul mare de elemente trimise în colonii de muncă în anul 1952 es^e f^rma^t din persoane ce au lansat zvonuri alarmiste cu ocazia re- formei monetare din acel an, membrii legionari reţinuţi conform ordi- nului M.A.I. în perioada 18-19 iulie 1952, persoanele din conducerea fostelor partide burgheze, reţinute conform ordinului nr. 490 din 1952 CabinetM.A.I. şi altele...

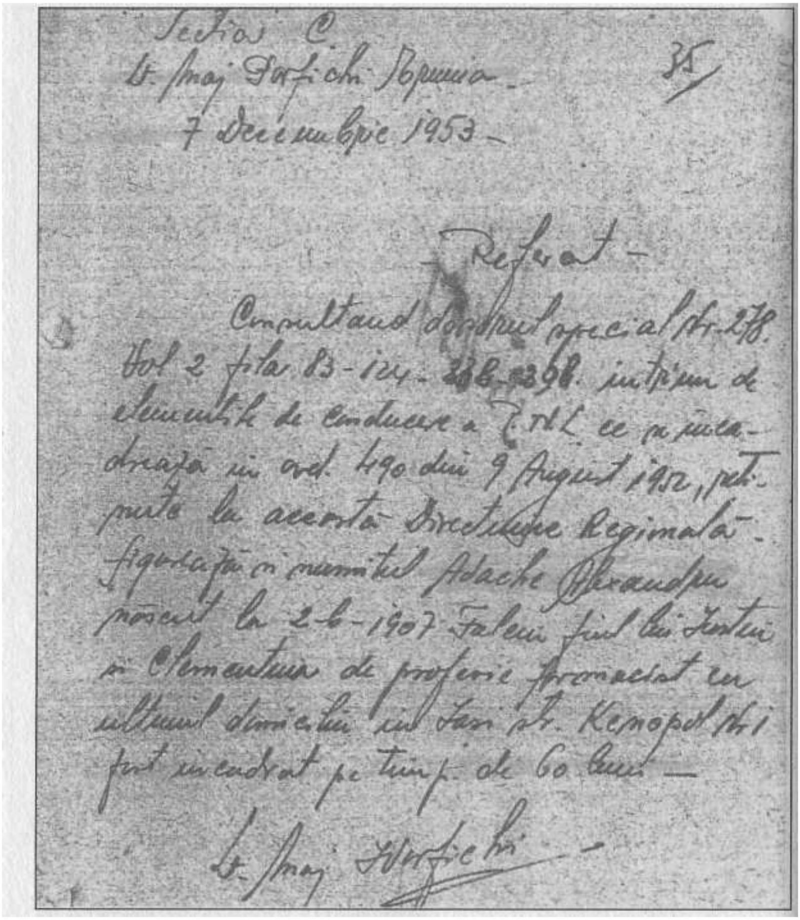

Secția C
Lt. Maj. Porfichi Eremia
7 Decembrie 1953

35/

Referat

Consultând dosarul special al Nr. 278. Vol. 2 fila 83-124-286-298 întrucât de elementele de conducere a PNL ce se încadrează în ord. 490 din 9 August 1952, pentru că la această Direcțiune Regională figurează și numitul Adache Alexandru născut la 2-6-1907 Fălciu fiul lui Ioan și Clementina de profesie comerciant cu ultimul domiciliu în Iași str. Kenopol Nr 1 fost încadrat pe timp de 60 luni.

Lt. Maj. Porfichi

(31) Referatul locotenentului major Porfichi Eremia, de la Direcţia Regiunii Iaşi, din care reiese că în dosarul special al tatei, Adache Alexandru, cu Nr. 278, figurează ca element de conducere a PNL, care a fost încadrat pe timp de 60 luni, conform Ordinului 490 M.A.I. din August 1952

Din referatul locotenentului major Porfichi Eremia, de la M.A.I., Direcţia Regiunii Iaşi, reiese că dosarul special al tatei, Adache (- Adace, nn) Alexandru, cu Nr. 278 are o încadrare nouă aşa cum reiese din referatul de mai jos.

MmntMll, AfACţBOOU INTERNE

SECTIA „C"

REFERAT

Nr._Z<

Subsemnatul- . studiind dosarul M. A. L

—da- ... din rare rcxnlt« CÄ dosarul *
fost complect exploatat propun * »e păstră la arhiva operativ* * securităţii M . A_ I.

Un număr de

■aoane ce su datele minime g! materiale

contproimlţĂttwe se iau ta evidenţa. iar sin număr d*.................... .. persbana an

•sssot din evidenţă, ta <x>uioritiit«ta cu armatorul tabel ane«*.

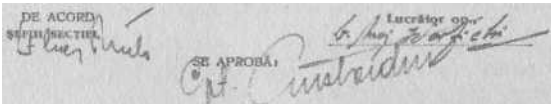

TABEL-ANEXA

Nr. de ordine	Numele și prenumele, tata, mama, data și locul nașterii	Profesia, cetățenia, ultimul domiciliu	Pe scurt informațiile compromițătoare ce există pentru fiecare persoană sau motivul pentru care se scoate din evidență	Vol. și pagina unde este trecută persoana
	... CUTE ... EVID...			
	Adace Alexandru [illegible]	Farmacist [illegible]	[illegible]	[illegible] 92.

C.N.S.A.S.
27 FEB 2012
DIRECTIA ARHIVA CENTRALA

(32) Referat, urmare a referatului anterior, Dosarul ADACE ALEXANDRU, primeşte număr nou, Nr. 92, complet exploatat, care se va păstra la arhiva operativă a Securităţii M.A.I. – 9 decembrie 1953.

Mi separe destul de clar ca Dosarul nou Nr. 92, complet exploatat, trecut în arhiva operativă a Securităţii M.A.I., anunţă situaţia „la zi” a urmăritului farmacist Adace Alexandru, care pe baza informaţiilor existente la dosarul anterior (Dosar Nr. 278, M.A.I. Regionala Iaşi, Secţia C) şi, mai ales, Procesului -Verbal Nr. 5 al

Comisiei conduse de General Maior de Securitate Nicolschi Alexandru, care conţine lista cu 203 persoane condamnate la internare în Colonii de Mun- că, cu Adace Alexandru nominalizat la nr. 135, pentru 60 luni, de la 19 august 1952..., îşi execută pedeapsa conform celor stabilite...

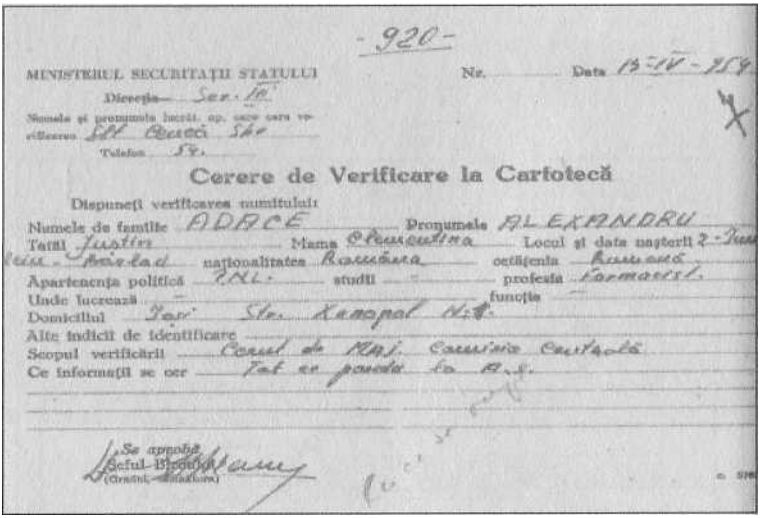

-920-

MINISTERUL SECURITĂŢII STATULUI Nr. Data 13-IV-954

Direcţia Ser. III

Telefon 54.

Cerere de Verificare la Cartotecă

Dispuneţi verificarea numitului:

Numele de familie ADACE Pronumele ALEXANDRU

Tatăl Justin Mama

Aparteneţa politică PNL studii profesia farmacist

Unde lucrează — funcţia —

Domiciliul

Alte indicii de identificare

Scopul verificării

Ce informaţii se cer

Se aprobă
Şeful Biroului
(Gradul, Semnătura)

(33) Cerere de Verificare la Cartotecă a numitului Adace Alexandru, cerută de M.A.I. Comisia

Centrală la 15 aprilie 1954 – pagina 1

Nr. dos. obiectiv (problemă!) Arh. Nr…
Nr. „ Verificare .....
Nr. „ Act Inf. grup .....
Nr. „ Act. Ini. individ
Nr. „ Urmărire locala ~~
Nr. „ Urmărire pe {ară
Nr. „ Anchetă .....

Denumirea orcanului *M.S.S.* care a deschis dosarul

FELUL ACTiVLJA'ni DUŞMĂNOASE

---

a fost
496 din

Posedă dosar de anchetă Nr. 2010
transformat în dos. de arhivă
Nr. 92.

Gradul şi semnătura verificatorului,
v.'-'i'/Z Gradul şi semnătura iz-ZC- /
ŞefujMi-biroţiIui cartotecă

Data verificării

(34) Referat de Verificare la Cartotecă a numitului Adace Alexandru,cerută de M.A.I. Comisia Centrală, cu Referatul verifi catarului asupra felului activităţii duşmănoase a deţinutului Adace Alexandru, la data de 16 aprilie 1954 – pagina 2

AlîlGBBXWlî liffiifiKE

4 EMU

. SubcoMsia

Âsupr® nwituliâ AlâCB j&MX&tW
areefeat în «airul ord.4yo Gafe.şi îheMras în CM pa teist' da 6G IdM . eoni. J?. ¥,
8© »5/^5^» ~

.âOtfE âluXĂN'D^p este, născut la 2 i&Me .X9o7 în coatma S'ă 1 a
1 u ionuTlîu^eal regiunea Bîrl&djflul lui ¿Fas-
tin fi Cleasnfcimjde. naţionalitate şi esfcăţsMe roxina.,efe».i- dii licenţiat XB
ferfâacie¡'ie wsfesitme tawlafr > c-isS. sori t avînd. un copil,cu ultimi •dassiclliu
ÎHXaH78&ad? ¿.T,X0n>~ pol fe'c.Ş. , - .
înainte *d.&* 25 august 1944 -»a s fost' înscrie ia
. .pici un partid'politic. *,g*

fatfil mxewMtuldi a fost aa vechi. silicent li* ■faerai şl după 25
august 1944 reo^ânSsiniu-şe acest xs-rtid nu'â,putnb-ew.Mva pe w-My de boală. Ir
• ■• <-î. situâţîs '. - xaitul OMS. M*MXAÎwRtZ ®© prezenta la şedinţele Vc. se-
ofed'?? în locul feasMlui său şi a fo'et fereoufe -?i pe Xistes da caaiiiaţi gi prîL
Brs.tea:ou,x'isurîsd al 7~16-,-3 pe listă. lîa – iegf'ăş :r-·-.-r © ?> a ti vi
deosebită în cadrai FMG. .
După slegwiie din 1946 nu & a&i -1rdol un'iăl de activi test ©
politică.

În colonie nu a fost «esaialat cu mni<esMx'i.« Ksbe inspt ăuferliiâ

a.e xd.ccftX'ditd..

' . ■ * . • . .. ■'

coalbetvl âi?det@âja laşi gl gcastui , Tx. î ':■ J K – aeeastă dâtă B13 ă desfăşurat
nlci-'c abti<8atu politi.aĂ.'

■

Intrucîfc Hma» c?¹^! ..AW O ctivlt-ais
î.»¿¡u e-nrₐ.ir *r r-*
'oertâte«™ ¹ " .... '" " ' * ■ —

Î)M MJORO
^---~^¿UL¹® i=2F SWJvăESIB
. '\lt.Ms4.Fraf P«

, , -

Coaf »P.V,lir.26/J 954 OoatlsjLa Centrală MU a
hot&ît £-i,ibgx'a»aa eiianuaitului SI t. BîngZte'. r
—-——
\I C,N.S.

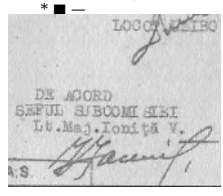

(35)

REFERAT cu propunerea de punere în libertate, a numitului Adace Alexandru, arestat în cadrul Ordinului 490 al Cabinetului M.A.I. şi încadrat în Coloniile de Muncă, pe timp de 60 luni, conform Procesului-Verbal Nr. 5/1952.
în stânga jos:22 mai 1954 ConformProcesului-Verbal
Nr. 26/1954 Comisia Centrală M.A.I a hotărât eliberarea
susnumitului. 4 mai 1954

Este pentru prima oară când a fost luată în considerare declaraţia tatei (Adace Alexandru) despre contextul în care, în 1946, a intrat în politică, înlocuind pe tatăl său, farmacistul Justin Adace, fost senator liberal şi lider al Partidului Naţional Liberal (Brăteanu) la Iaşi, care era bolnav.

Documentul de mai de sus nu pare să fi fost pe linia continuă de distrugere a intelectualilor şi politicienilor formaţi în tradiţiile româneşti...

A fost surprinzător..., dar nu a mai fost chiar aşa de surprinzător, când am aflat măsurile care au fost luate pentru a nu fi găsit cineva vinovat... Nu a fost chiar o reabilitare a celor pedepsiţi pe nedrept. Securitatea a avut grijă ca... să nu se schimbe nimic... din ceea ce era sarcina ei să apere, să se apere, să se susţină...

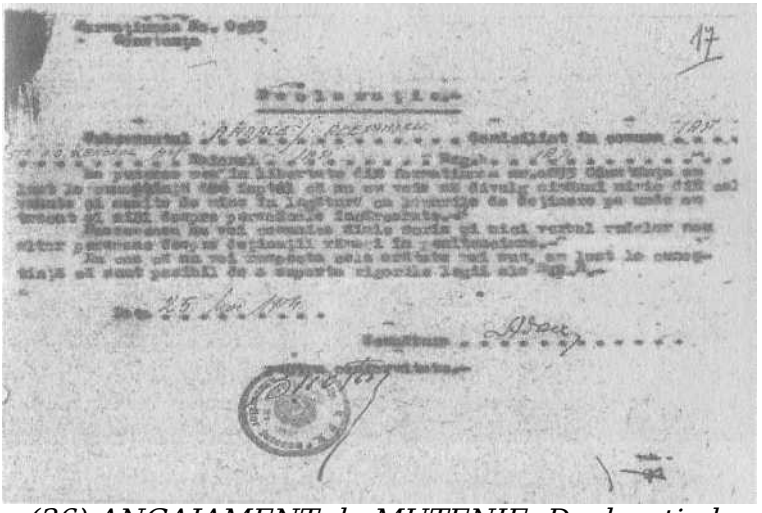

(36) ANGAJAMENT de MUŢENIE, Declaraţie la eliberare, Adace Alexandru 25 mai 1954

Nu ştiu eu cum s-au întâmplat evenimentele... Securitatea a fost şi ea, probabil, prinsă pe picior greşit de deciziile forurilor de mai sus... Şi-a luat o primă precauţie: angajamentul de muţenie, o declaraţie – angajament, că nu se va divulga nimănui nimic din cele văzute şi auzite în legătură cu locurile de deţinere, pe unde s-a trecut şi nici despre celelalte persoane încarcerate. De asemenea nu se va comunica nimic scris şi nici verbal rudelor sau altor persoane despre deţinuţii rămaşi în penitenciare, în caz contrar, fiind pasibili de a suporta rigorile legilor R. P. R.

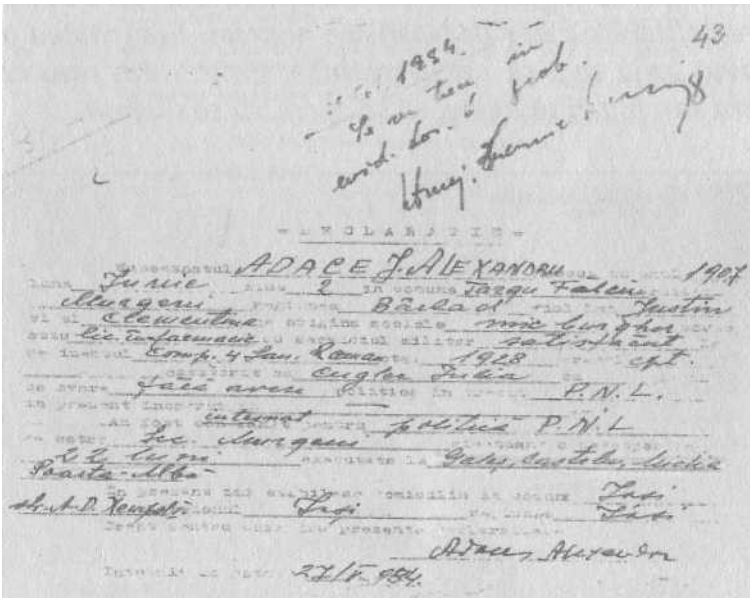
43

ADACE I. ALEXANDRU 1907

1928

P.N.L.

P.N.L

Adace Alexandru

27/V 954

(37) DECLARAŢIE, la 2 zile după declaraţia-angajament de muţenie, Adace Alexandru dă o nouă

declaraţie, cuprinzând şi datele de bază pentru viitoarea supraveghere... 27 mai 1954

După aproape un an de la eliberarea unui mare număr de foşti internaţi în coloniile de muncă de la Canal, Formaţiunea M. A. I. Nr. 0851/C, Bucureşti, revine la activitatea anterioară şi începe completarea cu date noi a vechilor dosare..., ale vechilor „duşmani ai poporului...”. S-a urmărit găsirea unor eventuale legături ale celor eliberaţi din închisori, unităţi de muncă şi colonii de muncă, cu cei de acasă şi/sau cu cei rămaşi în detenţie.

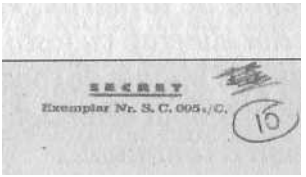

>

F **KF MS1/C HUCUHfiTi**

Nn ■ **;** **■ ■**

cAras

• ...." .....
-..... .....

IJS *«dresa* **dvs.**

.>

X **iormaţitiuea**

Raionul ****'** **_ Rf^lunei»**

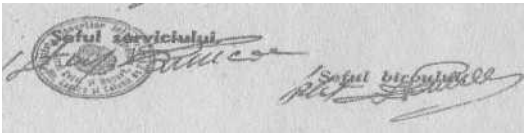

>

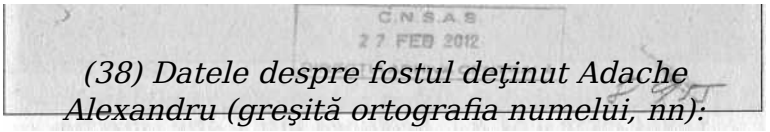

(38) Datele despre fostul deţinut Adache Alexandru (greşită ortografia numelui, nn): eliberarea de la formaţiunea Coloniei de Muncă Poarta Albă, la data de 27 mai 1954. Răspuns la cererea M.A.I., U.M. 0129/E Bucureşti

La nivel regional, la Departamentul General al Securităţii Statului, Regiunea Iaşi, se primise ordin de urmărire a celor eliberaţi din Coloniile de Muncă. Dar, la acest nivel nu existau date după încarcerarea acestora. Coloniile de muncă fuseseră gestionate de Direcţia Generală a Penitenciarelor..., direct, unitar, eficient... şi fără amestecul eşaloanelor inferioare. Aşa a început o perioadă de câţiva ani în care se (re)construieşte sistemul de urmărire, vizate fiind eventualele relaţii ale celor eliberaţi cu foştii colegi din mediul politic din care au fost înainte de condamnare sau cunoştinţe noi făcute în timpul detenţiei. Urmărirea centralizată la Bucureşti a continuat...

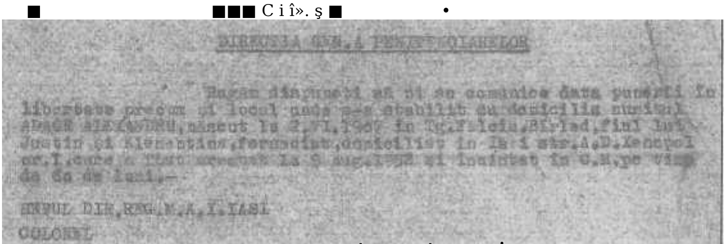
DIRECŢIA GEN. A PENITENCIARELOR

Rugam dispuneti să ni se comunice data punerii în libertate precum şi locul unde s-a stabilit cu domiciliu numitul [illegible], născut la 2.VI.1907 in Tg.Fălciu, Bîrlad, fiul lui Justin şi Clementina, [illegible], domiciliat în Iaşi str. A.D. Xenopol nr.1, care a fost arestat la 9 aug.1952 şi internat în C.M. pe timp de [illegible] de luni.-

ŞEFUL DIR. REG. M.A.I. IAŞI
COLONEL

(39) Cerere a M.A.I. Regiunea Iaşi, Către Direcţia Generală a Penitenciarelor, Nr. 75136, la data de 29 iulie

1955 – pentru a i se comunica data punerii în libertate
şi locul unde s-a stabilit domiciliul numitului
Adace Alexandru. 29 iulie 1955

Se poate deduce din cererea de mai sus că unii foşti internaţi în Coloniile de Muncă au fost obligaţi să aibă, după eliberare, domiciliu forţat... Nu a fost cazul tatălui meu, care a revenit la Iaşi. Doar locul de muncă a fost stabilit de conducerea Centrofarm (din dispoziţia Securităţii?), la diferite farmacii în localităţi din regiunea Iaşi, cu delegaţie, pe perioade care nu depăşeau 2-3 luni. La Iaşi se reactivează vechii membri ai informatorilor dinainte de 1952 şi începe construcţia sistemului de urmărire care va dura până după 1957.

Foarte probabil şi evenimentele din Ungaria, de la sfârşitul anului 1956, au impus regândirea procedurilor securităţii în România.

Pentru completarea dosarului Adace Alexandru, au fost cerute note informative şi declaraţii unor mai vechi colaboratori, care avuseseră legătură cu Partidul Naţional Liberal (domnul Mititelu şi domnul Dobro- vici Nicolae).

Acţiunile informative au o altă formulă, o schimbare doar de aspect. Esenţa rămânea aceeaşi. Opozanţii nu trebuie lăsaţi să se organizeze! Pentru tata, am dedus că au fost stabilite următoarele:

- nume de cod la Dosar – ADAM ALECU;

- numele acţiunii informative – acţiune informativă individuală;

- agenţii dirijaţi -„Grecu Vasile", „Loghin loan"şi „Matei loan";

- problema (activitatea politică de bază) – P.N.L *(Brăteanu).*

Acţiunea informativă individuală ADAM ALECU a fost deschisă la data de 6 aprilie 1957, conform ordinului nr. 70/cabinet central M.A.I. (Bucureşti). La

nivelul M.A.I. Regiunea Iaşi a fost emis un PLAN DE MĂSURI, la 20 mai 1961 şi un PLAN DE ACŢIUNE, la 20 iulie 1962. Realizarea acestora a necesitat unele completări ale Dosarelor, cu posibilele relaţii politice mai vechi sau mai noi ale urmăriţilor.

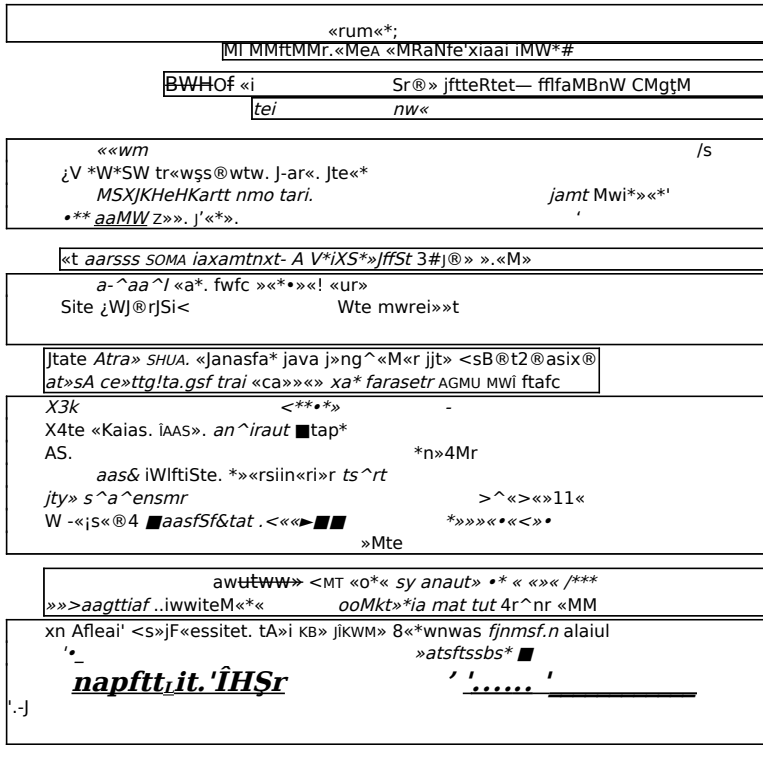

(40) Notă informativă cu Comitetul fostei organizaţii P.N.L. (Brăteanu) după 23 august 1944,

Adace Alexandru la poziţia 4, semnată
MITITELU. 5 martie 1957

D £ C £ £ Å F I îs

SUbseaHatuî XBSCnci îlîilăS, .născut în ja$ *Iulie 12 în Iaşi, fiul Im cptrlăm şl Parase?:**»s în *trecut oSfSout politicii.* tn F*M. *fast pîrli În 1956 ff;: şef as sector âesftTI Iaşi lAoolîna, tn* J ;„<■/•'ı, : fe • î^wisg *te, declar graătoarele:*

gonite tul reales fîtnâ Cele gat cu emâuee rea arg. Jud.Iagi unătorili

¡¡Ftitlaitu, ¡.u<£ 25 august 1914

1. (>-wz ¡»¿wzr, issi? *ai da centru c? ¿j al arg. P.iiUi. Taşl, tn prezent se află tn Bucureşti str. G'ne. IMT nr.4 stoj,*

2. iO> ii.jiTån, alocat, nort, locuia pe str. sar» te.

ii. /."¡şi;.. în *;:rea$nt contabil, ,ars5 nar, din tnfcnsaţil ar locul la .Melterele e.P.fi.*

4. Ir.'ouţ. ii! ZCZäi., În prezent ov. do sic Ului Sop nu 1 fcî^f *scoală.*

5. mv.it, CHii.B.siPE Dsif&BIUT, -aort

6. Fans, iiDl^Dât} AmUE. tn prezent tn str. Xmapol nr.l

7. /¿utiWCC *.tr, Aăa £artne:.cu r, 65.*

8. TXIVS åEW&biiSXff, ţenotonar ¡>.T.r.,foot dtrltlnte, făcea serotetul de secretar,

9. făbu74'.'HK PiADSlSI, agricultor str. Ton Frecngă Iaşi.

le, JJOîUTBS Ur'tt9.U4, mettvr lăcătuş, fost la -itelterele f,T,R. Iile Plntllte. 4 *stat pe str, pr.parfice tn prezent iscuteşte* în *Bucureşti.*

11. Inoăiătcr TT/k^-iitPcr-slanar, äoci-c.cUtat In it-işl str.sxtrdan. '"

ij ■ U5 MAR 2012

(41) Declaraţia domnului Dobrovici Nicolae, obţinută
de Locotenent major Petrescu Eugen, cu membrii comite-

tului reales, delegat să conducă organizaţia P.N.L.
Brăteanu, după 25 august 1944.
17 decembrie 1956 – pagina 1

Comit, Qrg, P,S,l, Tătărăscu, ’

2, W)R ZU?A, viticultor, fost sub gmnwa liberală ajutor te prtw, prefect şi deputat după

5. SDCARD LAZ&RfSCU$_t$ fost deputat şt senctor,A fost primar la *laşi,*

4, Incăţ, PtfFlL VAăU.%, ii prezent cu semeţul la Trustul te construcţii,

5» Ao, săILOVICI, w&ru, candidat pe lista caWlaffif *în I9fi, locuieşte pe str.* tfftfca FotSirawt

Aoeasta ini este Maraţia pe care o dau *şl*
0 *semex,*

soBMnai

Declaraţia în origUtal se află conexată la ânsml de problemă M,L,

Lt.Zaj, Petrescu
sugen

¡ZsW^.

(42) Declaraţia domnului Dobrovici Nicolae,

obţinută
de Locotenent major Petrescu Eugen, cu membrii
comitetului organizaţiei P.N.L. Gh. Tătărăscu,
după 25 august 1944.
Datată 17 decembrie 1956 -pagina 2

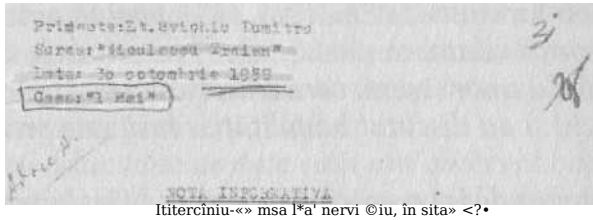
Primeste: Lt. Svichiu Dumitru
Sursa: "Niculescu Traian"
Data: 30 octombrie 1958
Casa: "1 Mai"
NOTA INFORMATIVA

. Ititercîniu-«» msa l*a' nervi ©iu, în sita» <?•
Y5 octosc-ri»' 195&Fpr'-l.r' 17, .r'-tir. &ţ>smnt ©*vt e.-: .. f'oât •.?© li- varul e^u,îh ,
1.şi ce tocata *n»—&* invltst a-t» traeset
pa le el în aceeaşi aenra.
Gss! re li. oral» fi rr l cn-i cu aou.» ntoala UTjfjSK^CîO,u**c- *:IKÎ*
r<® pitfenivl BUr bxîJ AC Aii, oa aotlft*
Ier cu"-- puţin tiwp a fenit ai fratol« ep-tiei ¿©«torului ROMA nun» HMJeo*
MAiiChLţcu eatia$_{f}$p*? ©-...re nu i-**;; auuoaout îni .-itunci»
Pa 1«* or5*1* '>1, *Ny ?-. ^;-.r* ,<n 1.
XÎ'ACF' eu wfâ.Ttj?[4]. ® o* a ti a rnd»''twr^pixtt? ui ¿uatrrul BQ'litfJO.
•■tu eism-t."t profrl'■■»"■• «u e--'i«OUT •î-oiitio i'î'.¿m
'*»■'■•1 «yt^ra»S-r vqrbit bcyi&li U ti» ©»re- n-au «ici. o ©on- ti.., • i t-i. ei vel 1
tic*«

ICJ.'A'ÎC* riestţ gupa BOU c ea * tăcut oO*
t litio'- ouEiste at ;.v ctftj? 5n ■Pi.S'rJll ,;0rv.
1 L ATU I »'„Alt ? Î? iQ£5_jwlni. în Ce.ci t. Juc. ?... .7, ujroaai» t ¿n t
■ c^c'rul kcelv-csi 3.r<iinjV^şu«iALi./ cuntssut ea •. X'BCI
Î out yarte •ixi 6'¿10.011* susant»ta ei &cept® ia-vstst
'' tot >. a«citii otdinuV.»i Ge&."
i Oo^il 4a>*« nota vor fi eoesxata 1® acţiunea
A2UCÎP AltOATvC'- şi xv <j4 -.'Tivin« p® «mutul ^IKiUin 1GX-!.
A.ş»ntul B fpgt dirijat, eţ &..„©&!W- .ÎĂ..?t••
Vi/ rag<^ oul*<l®fc'eturil< ou—CJBI. .dB »,®;t _ gua.oeatru ®..P* Z^U "*'? i{t 19_P ya a^pre
fontului 4«OK aoeetls £•« înfcîiBra© pttaadic ei dy©u diwoute şi fthtatiuni ncllt_c».

(43) Notă informativă, de la sursa „Niculescu Traian", primită de locotenentul Svichiu Dumitru, la data de 30 octombrie 1958, la locaţia „casa 1 Mai", referitoare la invitaţii, la masă, în seara zilei de 25 octombrie 1958, la Dr. Romano. Profesorul Botezatu loan cu soţia, Dr. Romano cu soţia, fratele acesteia (Hondoacă Marcel) cu soţia, Adace cu soţia (rude apropiate cu Dr. Romano). Nu s-au discutat probleme politice...

Nota informativă de mai sus, (43), pagina anterioară, cuprinde relatarea unei întâlniri de seară de toamnă târzie, a unor ieşeni, care erau rude sau cunoştinţe mai vechi şi au discutat banalităţi... Insă este prea puţin spus...

La partea de jos a notei informative (43), locotenentul Svichiu Dumitru face observaţiile cuvenite, completări şi transmitere de sarcini speciale, pentru acest caz de urmărire în continuare:

- Dr. Romano – a făcut politică cuzistă;

- Profesorul Botezatu loan, a fost membru în Comitetuljudeţian P.N.Ţ. Dorohoi, iar

- Farmacistul Adace Alexandru a făcut parte din Delegaţia permanentă a P.N.L. Iaşi...

Toţi au fost arestaţi şi condamnaţi în cadrul Ordinului 490/Cabinet M.A.I. 1952...

Agentul a fost dirijat pentru a strânge mai mult le- gâturile cu aceştia pentru a informa securitatea dacă se întâlnesc periodic şi dacă discută şi chestiuni politice...

în cele mai multe dintre Notele informative din această perioadă se descrie de către sursă, fost coleg sau cunoştinţă veche a tatălui meu, cum a încercat cu fel de fel de tertipuri să-i afle părerea despre situaţia din Congo, din Cuba, despre violarea spaţiului aerian sovietic de un

avion american (nota 45), torpilarea Conferinţei la Nivel înalt sau anularea vizitei lui Eisenhower în Japonia (nota 44).

Citind textele numeroaselor Note informative nu pot să-mi imaginez cum tata rezista discuţiilor... Mai scăpa câte o expresie sugestivă, precum „apă goală” sau „dă-i naibii pe toţi” înainte de a anunţa că se grăbeşte spre autobuz, încheind discuţia...

în această perioadă, 1957-1962, ca de altfel şi mai înainte şi mai apoi, preocupările de bază ale părinţilor mei erau legate de aprovizionarea cu hrana de zi de zi, îmbrăcăminte şi diverse plăţi...

Şi-mi aduc bine aminte cum am observat odată, în compartimentul din partea de jos a bibliotecii, în care tata îşi ţinea documentele lui importante, o cutie de pantofi de copil, plină cu chitanţe de chirie..., chirie pentru un apartament din „blocul nostru naţionalizat". Bloc ce fusese prevăzut cu încălzire centrală, cu calorifere care n-au mai funcţionat. Patru zeci de ani a fost plătită chirie... Cu greu se putea face faţă nevoilor curente... Şi în aceste condiţii, în care discuţiile erau în primul rând cum te descurci, cum poţi face rost de hrană mai ieftină şi mai bună, te întâlneşti cu unii vechi cunoscuţi care aduc mereu vorba despre gravele probleme ale unor alte ţări, precum Congo, Cuba, India... în privinţa politicii oficiale a ţării nu se putea opune nimeni. Nu numai să nu se opună, ci nici să- şi spună părerea. Mulţi, foarte mulţi, au analizat ce sanse sunt să încerci şi să reuşeşti să schimbi coordonatele traseului viitorului românilor şi României. Au fost eroi, au fost curajoşi... Au fost. Au fost căutaţi, găsiţi şi anulaţi..., distruşi, discreditaţi, omorâti... şi chiar, mai urât, păcăliţi, cumpăraţi... Trist... tare trist...

Primeşte Lt.Maghercă P.
Casa : "Rodica"
Data 22 iunie 1960

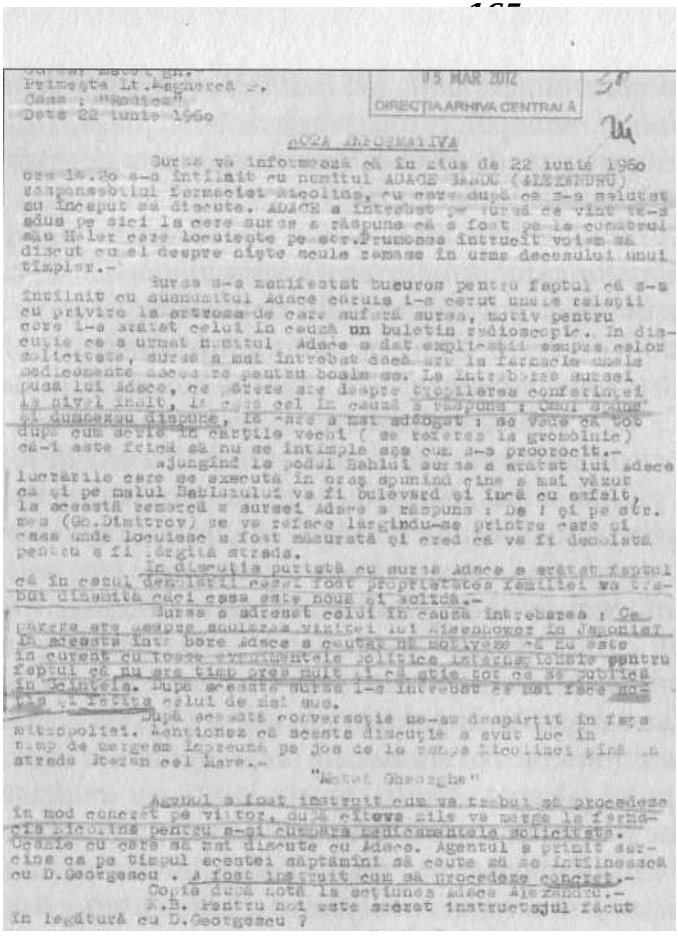

05 MAR 2012
DIRECŢIA ARHIVA CENTRALĂ

NOTA INFORMATIVA

Sursa vă informează că în ziua de 22 iunie 1960 ora 14.20 s-a întîlnit cu numitul ADACE SANDU (ALEXANDRU) responsabilul farmaciei Nicolina, cu care după ce s-a salutat au început să discute. ADACE a întrebat pe sursă ce vînt te-a adus pe aici la care sursa a răspuns că a fost pe la cunătrul său Haler care locuieşte pe str.Prunoasa întrucît voiam să discut cu el despre nişte scule rămase în urma decesului unui tîmplar.-

Sursa s-a manifestat bucuros pentru faptul că s-a întîlnit cu susnumitul Adace căruia i-a cerut unele relaţii cu privire la artroza de care suferă sursa, motiv pentru care i-a arătat celui în cauză un buletin radioscopic. In discuţie ce a urmat numitul Adace a dat explicaţii asupra celor solicitate, sursa a mai întrebat dacă are la farmacie unele medicamente necesare pentru boala sa. La întrebarea sursei pusă lui Adace, ce părere are despre tropilarea conferinţei la nivel înalt, la care cel în cauză a răspuns : Omul spune şi dumnezeu dispune, la care a mai adăogat : se vede că tot după cum scrie în cărţile vechi (se referea la gromolnic) că-i este frică să nu se întîmple aşa cum s-a proorocit.-

Ajungînd la podul Bahlui sursa a arătat lui Adace lucrările care se execută în oraş spunînd cine a mai văzut că şi pe malul Bahluiului va fi bulevard şi încă cu asfalt, la această remarcă a sursei Adace a răspuns : De ! şi pe str. mea (Gr.Dimitrov) se va reface lărgindu-se printre care şi casa unde locuiesc a fost măsurată şi cred că va fi demolată pentru a fi lărgită strada.

In discuţia purtată cu sursa Adace a arătat faptul că în cazul demolării casei fost proprietatea familiei va trebui dinamită căci casa este nouă şi solidă.-

Sursa a adresat celui în cauză întrebarea : Ce părere are despre anularea vizitei lui Eisenhower în Japonia? La această întrebare Adace a căutat să motiveze că nu este în curent cu toate evenimentele politice internaţionale pentru faptul că nu are timp prea mult şi că ştie tot ce se publică în Scînteia. După această sursa i-a întrebat ce mai face soţia şi fetiţa celui de mai sus.

După această conversaţie ne-am despărţit în faţa mitropoliei. Menţionez că această discuţie a avut loc în timp de mergeam împreună pe jos de la ranga Nicolinei pînă în strada Stefan cel Mare.-

"Matei Gheorghe"

Agentul a fost instruit cum va trebui să procedeze în mod concret pe viitor, după cîteva zile va merge la farmacia Nicolina pentru a-şi cumpăra medicamentele solicitate. Ocazie cu care să mai discute cu Adace. Agentul a primit sarcina ca pe timpul acestei săptămîni să caute să se întîlnească cu D.Georgescu . A fost instruit cum să procedeze concret.-

Copie după notă la acţiunea Adace Alexandru.-

N.B. Pentru noi este secret instructajul făcut în legătură cu D.Georgescu ?

(44) Notă informativă a sursei Matei Gheorghe către Locotenentul Nuţă Ioan, casa Rodica, la data de 22 iunie 1960. Discuţie mai lungă decât cea de la pagina anterioară, cu problematică diversă: sănătate, medicamente, construcţii noi şi bulevard asfaltat pe malul Bahluiului.

Discuţie despre problemele politice la zi: torpilarea Conferinţei la Nivel înalt şi anularea vizitei lui Eisenhower în Japonia, despre care „numitul Adace Alexandru nu cunoaşte..., căci el se informează numai din ziarul Scânteia...”

Sursa» ”eHBCU V'l
Primit X»t • Magherofi Petru
CusasRodlca
XMtas 25.711.1960

În sliui dg 13 lulle ort pfe la ora 2o.5o

seara sursa l-a întT.lntlt *p.* farmacistul Al^'X'ji ABACE ps» itra da Iile Plat Lila, aproape tU jtatia «itobuselor .-Mraa X-a Intrbbati davram:* es« di'.wA farmacia ‘S'-c--linajdurnitul

fa r fi. spune o* nu mal este responsabil fi |i*a f ficut tara lui «Sursa l-a întrebat pe auanumitul ce părere are cu situa ţla din Congo, Cuba ţl cu. avionul american care a violat H.R.S.S. Numi tul a răspuns "ap* gefXtt* *A* dat bună seara placînd. la auiobaa, fiind grăbit.-

19 iulie 196o Sursa V .Greeu

o-la din Ni colina pentru a-l Agentul a fost dirijat de e merge la farma- C
vlslta pe ABACE A./oub

pretexta"*,

de a cunapfira anumite medicamente/.Să^caute afi se înttlc.eas-~
©fi ou ABACE cînd eae de la farmacie a& meargă împreună °ia-9^ .
^mtrâ’~a "ddsouta' ©ît mal mult şi probleme mal.....importante .
jpsntru org-anela noastre .Silfi caute în discuţiile ce le va ’ avea as adînccaecrtt problemele politice actuale, «fi se arate-, îngrijorat de situaţia din Congo,pentru a putea vedea possi- ţiB lui ABACE A.

Nota în original la anexa agentului

îxjcot. Magherc» Petru

N.B.
Nota ?n oopie la acţiunea AÖACE Al

0.N.9.A,«.
Ü5 MAR >11

(45) Notă informativă a sursei Grecu Vasile către Locotenentul Maghercă Petru, casa Rodica, la data de 25 iulie 1960. Tata întrebat de agent (...fost coleg sau veche cunoştinţă) ce părere are de situaţia din Congo, Cuba şi de avionul american care a violat spaţiul aerian sovietic, a răspuns „apă goală”... şi a plecat repede spre staţia de autobuz fiind grăbit... Locotenentul Maghercă, care dirijează agentul, impune sursei să continuie discuţiile şi să se arate îngrijorat de situaţia din Congo... 25 iulie 1960

Pentru această perioadă, încep să-l înţeleg pe tata. Cred că în comportamentul său, fără participare la discuţii, fără interpretări personale a evenimentelor la care a fost martor (...la Canal) ca şi a celor care erau în derulare, se poate observa că nu acorda absolut nici o şansă celor care cunoşteau adevărata faţă a comunismului şi ar fi încercat o schimbare. Cu amărăciune spun că nu-l pot învinui pe tatăl meu de faptul că nu mi-a spus ce silă are de traiul pe care il duce în sărăcie şi minciună şi că m-a lăsat să trăiesc aiurea, cu speranţe cumpărate ieftin...

SOIA I N a o a M A T I V A

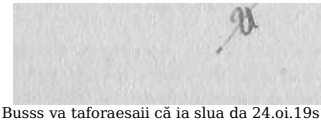

Busss va taforaesaii că ia slua da 24.oi.19s1 pe la ora 9 dimineaţa s-a înMmit cu numitul JABHiCIS? ADAfflî Aliat, aia Xa»! plata. Sf.Spiridoa pa lingi c.î.H. Kleolina. Dup ce s-au salutat reciproc tsoWora Indicaţiilor avut» a pornit discuţii familiare rudele sale printre car» şi de OS Va!

SACOVaBt din Bucureşti, spunjnâ oft nu ml ştia ninlc şi ea de mult timp n-a fost pe la Bucureşti. În continuare discuţia fiind vorba de VUWtr. Despre politici. nuaitui ADASBa dleeui:-« foarte vag adăugind printre altele "tt-i naibii pa toii şi întsuclS ae grăltaa fiind, de serviciu la placat.-

[H]GH33CU[M] .

[k] 2^.1.1961 •

»•L.O.

Agexrbua & mers la ADAM ĂL. conform instr uctiaoi-4 103? primire de la organele noastre.

Agentul a. primit sarcina £n continuare ca cri ie cite ori se va intimi cu ĂL. să poaxte discuţii penta: a cunoaşte poziţia şi concepţiile acestuia despre regi®«! din HJF.B.

> Propun ca o copie după notă să fie conexată la

Lt. Maghercă 3?eta?u»'

(46) Notă informativă a sursei Grecu Vasile, primită de Lt.Maghercă Petru, la

data de 25 ianuarie 1961, casa Rodica, se referă la abordarea farmacistului Adace

Alexandru, după discuţii familiare, în legătură cu Osvald Racoviţă (care după 1945 fusese numit de la Bucureşti să conducă organizaţia PNL Iaşi) şi cu Vîntu(?). Sursa „Gre- cu", încheie nota cu remarcarea că despre politică numitul Adace discută foarte vag adăugând printre altele „dă-i naibii pe toţi"... şi întrucât se grăbea... a plecat. în josul paginii sunt instrucţiuni pentru sursă.

Urmărirea în cadrul măsurilor informativ-operative şi în cadrul acţiunii informative individuale, deschise în 1957, a continuat în anii 1961 şi 1962 întocmindu-se „Plan de măsuri" şi „Plan de acţiune"pentru îmbunătăţirea acestei activităţi atât de necesare ţării...

/)O,S71K
/171

MTNlB'KiâUL AW3BRZIX3&. INTERM
- imiUKBA ZASX -

g© taai 1961

a.<A£^0B4 8» SEHVICTWH
CM-pltan,
SBiia vxacsu.

5 ..... ' ' ' s

■ 8JM«2Mt

auj na MASUBI tafODMt iv-operailva .în aoţiutie-a lufor oafilve fcmtvlduale
©.©seMisă .s,aupra

IA data de 6 aprilie 1957 s-a isBcnia acţiune informativ« individual* eoni. ord, 7o/a«.oii-.«t numitului *fit/flA* născut la 2 iunie IŞo? *Sa* ig.jrSloiu-Huşl fiul lui Tin?®IK & <a»MAnTXSA,oa studii poseda. facultate« de fal>oecle, de profesie farmacist la.' farmacia ăa stat! Nloolina nv.9 iaşi,căsătorit ,«rt un copil .cloţileillat în Iaci SU'. A.B.Xenopol pr.l.-

Cel în oamsfi a desf^isurat o bogat* activitate *În* y.S'.b. atît înainte olt ci a-upS 23 august 19*4, cînd. la alegerile din 19 ntw.1946 a funcţionat oa «ef de sector la Poprlcanl unde a fost şi candidat pa lista,—

În urma tăişurilor luate anterior pentru inca- ricarea Infoi'matlva a acesta! acţiuni cu ajutorul agenturii itn scopul do a atabill dacă numitul deefaşoars sau nu activitate duşminoasa-,pîafi în pr-esent au reaultat următoarele *t*

la ai augurt 1952 a fost ereetat de organele noastre şl internat î.n O.M. pe timp de 6o luni .bupS eliberare a. adoptat o .poziţie <le ratragare ,s-a. „Saehla.,.Sn,fcg9o oerapftca.a tatg«CT>g» orie» fal da ralaţii şu ţoţ.tll...Eallti.cl- enl .nu ŞJ ocupa d-ooţi- ,ae~eîâryiciu.Bvibâ orice iel.dB_j£SisAâA şi chiar eu ocazia îtitilnlrlior îutitapl&toare plaaod rep»- ■de snosivliul ctt trebui® eS oiaarB« la sorvlciu.Hu poarta disci

. c l.i . . *BÎS* j – .Al.;. . . • 5 . *CB l iiy*
! de_ un .ademenea ©wniMenti pleacă, laedlat«—

(47) „Planul de măsuri" din 20 mai 1961.

în ultimele rânduri ale textului este că numitul Adace
Alexandru „după eliberare a adoptat o poziţie de retrage-
re, s-a închis într-o carapace, a întrerupt orice fel de relaţii
cu politicieni... nu poartă discuţii privind problemele
politice, atunci când cineva îi spune de un

asemenea
eveniment pleacă imediat”.

/)O,S71K
/173

...a. ILm

C.NS.A.S.
! 05 MAR 2012

.....O£

■u-lvin-l Knterlla taftewatlv -operative
os orsisaas -> ce lua în ca r-uí testatei
"Msa Aiaou«

Ma. ^saaxtcca .Isioatatţvft a ¡aaplfcuXui [1]4As®,,14i«i piua la prezent a rezultat c.j. asta «a eleoieab retras, .■:- are aianlleetarl. duesumoaae sl evita sâ aiScubţ pioMLe«« politice e sa intratlne xolacll ea elesente suspecte.

Acest Xnpt este conitmiat *-catx-e agentul “Grecu" 1 ognin". -

Io, continuase pantru a putea iu» nocarlr» asu- atrlunei respective esta necesar a se stabili Amatoarele»

1. Bria s,ţentii "Grecu" şi log..în'* care vor fi al rijatl în cadrul «zCluueii-espeetlve as va stabili aBiOinlínen '..--etatea a teactiralul, şi anturajul eau.-

În afteec sena agentelor respectiv 11 se va îl.-.a inatrattaj ccn.ci'e.t asupra aeituillnel ps eal-e tceou® sa o alt-* l'i a ae ebectiv, ai le Iul cwa tratoua aa proc-eúezo în uxuiu- H -.lutia a acestuia."

, îeTam 3o septsabrie lŞ6a

2.ier -*TiB* 'U-s se. va stabili eleu®n*els fost« liberale lia crasul Iaşi r.; care oteo tivul iátretíns l«gasui-i.

Iz. .-.lai se Stabili cu. ce alaiSBat« l'oate conduoatcare ii-, oraşul Iaşi seeste'ie intilnesEe el *
oa natrus-, aSjns sale. ..iile ..intre ei.

geme» 15 oct» 1922

>. Se va lua te.sut-l 'de lien.tliizsre a tutuior eXAnentei«-. o® apar m HS cerieisle ixuortetive .ea iiw-ifaw.f cite-*..... lui r,e pa stabili ou-r sint tete .etnie e..-:..« vx^v..... ■ ■ le. noa.stj.-s.

(48) „Planul de acţiune” privind măsuri informative – operative ce urmează a se lua în cadrul acţiunii „ADAM ALECU”, din 20 iulie 1962 – pagina 1

5. abili toate elementele ou care cal Ui uauaa i a scat La cliie stnC acestea şi daca Întreţin relaţii cu
■0 Z 8' 2 *T L VU1 •
•-& ••■», T-i;r»t-ilî daca din rindul acestacra vrea-n a£ir.c , CŞKC#
&».. :psdE«3S pc-ta M Mrl3a£- în a«iirulaa».iw®3i panftazu = »$. ■. ■ Ui t lor de xaai sus«
- – t prin acest aa va st abili. atltu-iinea pe
a £'.u;-c c'oec tivul în pex*icada detenţiei.
'îexwen i nov. 1962

■^e executarea prezea tulul plan de masuri raspun- .':e lt# ¿as, 3» ^cuca t»h.

(49)„Planul de acţiune"privind măsuri informative – operative ce urmează a se lua în

cadrul acţiunii „ADAM ALECU", din 20 iulie 1962 – pagina 2

Acţiunea informativ-operativă cu nume de cod „Adam Alecu" a avut sarcina de a stabili următoarele aspecte:

- *atitudinea prezentă a „obiectivului" şi anturajul său;*
- *elementele foste liberale din oraşul Iaşi cu care are legături;*
- *identificarea tuturor elementelor ce apar în materialele informative ca legături a obiectivului şi cum sunt cunoscute;*
- *legăturile cu elementele cu care a fost în coloniile de muncă, dacă au relaţii cu obiectivul şi dacă se poate găsi dintre aceştia un agent pentru a fi dirijat în această acţiune.*

Urmare a desfăşurării acestei acţiuni am găsit la Dosarul tatei un „Raport” şi o „notă sinteză privind rezultatele obţinute în cadrul acţiunii ADAM ALECU” cu propunerea de închidere acţiunii şi trecerea obiectivului la urmărirea prin Dosar de problemă, „evidenţă operativă pasivă”.

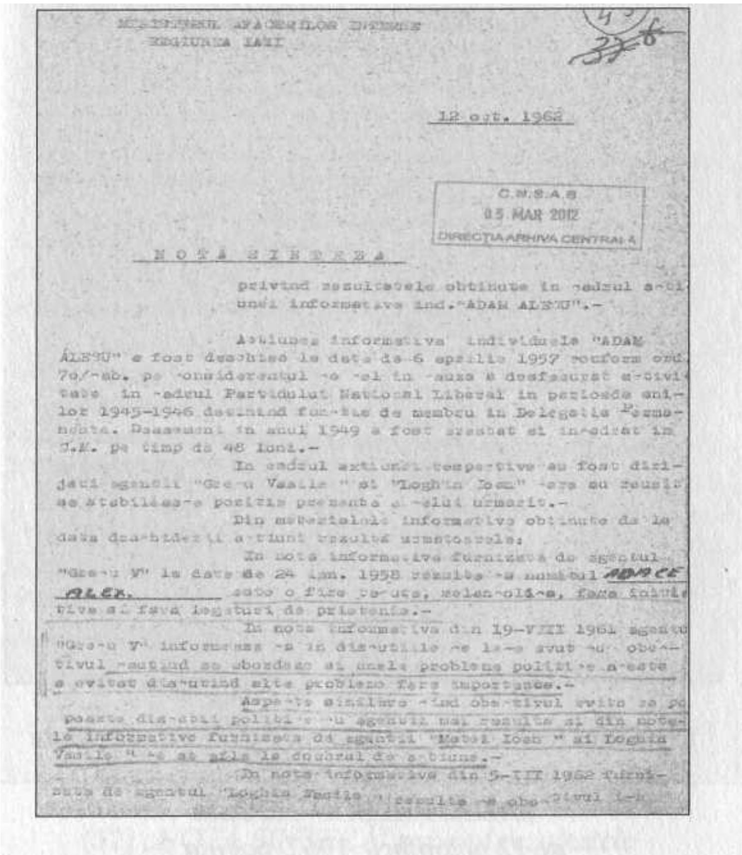

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE
REGIUNEA IAŞI

12 oct. 1962

C.N.S.A.S
05 MAR 2012
DIRECŢIA ARHIVA CENTRALĂ

N O T Ă   S I N T E Z Ă

privind rezultatele obtinute in cadrul acţiunei informative ind. "ADAM ALECU".-

Acţiunea informativa individuala "ADAM ALECU" a fost deschisa la data de 6 aprilie 1957 conform ord. 70/-ab. pe considerentul ca el in trecut a desfasurat activitate in cadrul Partidului National Liberal in perioada anilor 1945-1946 detinind functia de membru in Delegatia Permanenta. Deasemeni in anul 1949 a fost arestat si incadrat in C.M. pe timp de 48 luni.-

In cadrul actiunei respective au fost dirijati agentii "Grecu Vasile " si "Loghin Iosen" care au reusit sa stabilească pozitia prezenta a celui urmarit.-

Din materialele informative obtinute de la data deschiderii actiunii rezulta urmatoarele:

In nota informative furnizata de agentul "Grecu V" la data de 24 ian. 1958 rezulta ca numitul ADAM ALECU este o fire tacuta, melancolica, fara initiative si fara legaturi de prietenie.-

In nota informativa din 19-VIII 1961 agentul "Grecu V" informeaza ca in discutiile ce le-a avut cu obiectivul cautind sa abordeze si unele probleme politice acesta a evitat discutind alte probleme fara importanta.-

Aspecte similare cind obiectivul evita sa poarte discutii politice cu agentii mai rezulta si din notele informative furnizate de agentii "Matei Iosen " si Loghin Vasile " ce se afla la dosarul de actiune.-

In nota informative din 5-III 1962 furnizata de agentul "Loghin Vasile " rezulta ca obiectivul [illegible]

(50) „NOTĂ SINTEZĂ”privind rezultatele obţinute

în cadrul acţiunii informative individuale „ADAM ALECU”, la data de 12 octombrie 1962, pagina 1

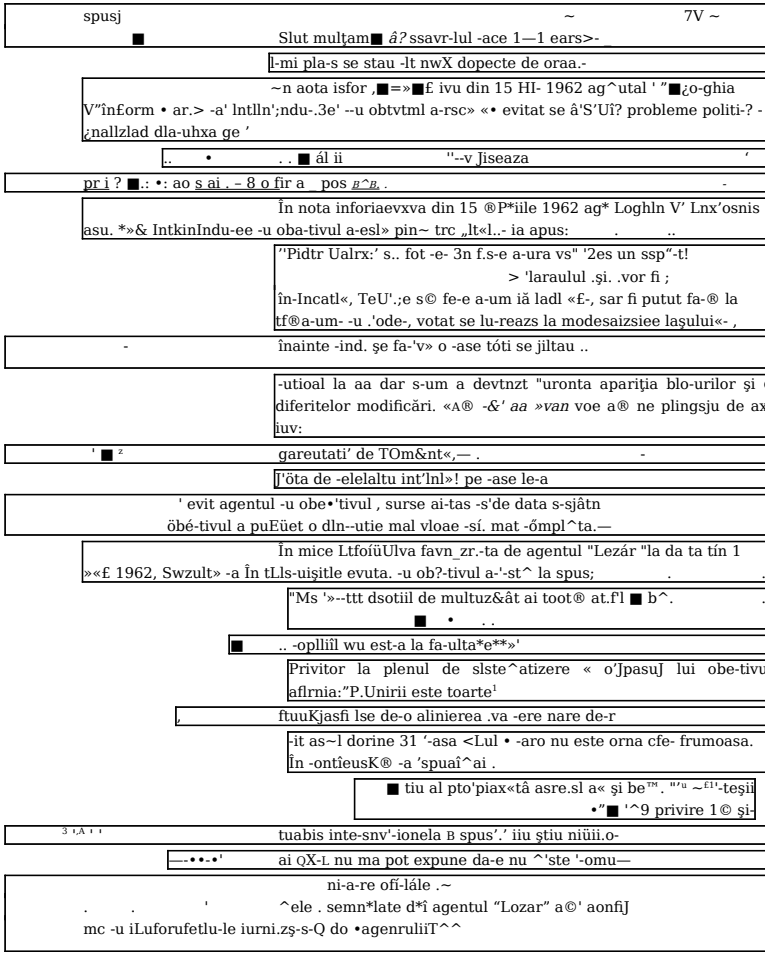

spusj ~ 7V ~
■ Slut mulţam■ *â?* ssavr-lul -ace 1—1 ears>- _

l-mi pla-s se stau -lt nwX dopecte de oraa.-

~n aota isfor ,■=»■£ ivu din 15 HI- 1962 ag^utal ' ”■¿o-ghia V”în£orm • ar.> -a' lntlln';ndu-.3e' --u obtvtml a-rsc» «• evitat se â'S’Uî? probleme politi-? -¿nallzlad dla-uhxa ge ’

.. • . . ■ ál ii ''--v Jiseaza ‘

pr i ? ■.: •: ao s ai . – 8 o fir a pos *B^B.* . -

În nota inforiaevxva din 15 ®P*iile 1962 ag* Loghln V’ Lnx’osnis asu. *»& IntkinIndu-ee -u oba-tivul a-esl» pin~ trc „lt«l..- ia apus: . ..

’’Pidtr Ualrx:’ s.. fot -e- 3n f.s-e a-ura vs" '2es un ssp”-t!
> 'laraulul .şi. .vor fi ;
în-Incatl«, TeU'.;e s© fe-e a-um iă ladl «£-, sar fi putut fa-® la tf®a-um- -u .'ode-, votat se lu-reazs la modesaizsiee laşului«- ,

- înainte -ind. şe fa-'v» o -ase tóti se jiltau ..

-utioal la aa dar s-um a devtnzt "uronta apariţia blo-urilor şi Ö diferitelor modificări. «A® *-&' aa »van* voe a® ne plingsju de ax-iuv:

' ■ ² gareutati’ de TOm&nt«,— . -

J'öta de -elelaltu int’lnl»! pe -ase le-a

' evit agentul -u obe•'tivul , surse ai-tas -s'de data s-sjâtn öbé-tivul a puEüet o dln--utie mal vloae -sí. mat -őmpl^ta.—

În mice LtfoíüUlva favn_zr.-ta de agentul "Lezár "la da ta tín 1 »«£ 1962, Swzult» -a În tLls-uişitle evuta. -u ob?-tivul a-'-st^ la spus; . .

"Ms '»--ttt dsotiil de multuz&ât ai toot® at.f'l ■ b^. .
■ • . .

■ .. -oplliîl wu est-a la fa-ulta*e**»'

Privitor la plenul de slste^atizere « o’JpasuJ lui obe-tivul aflrnia:”P.Unirii este toarte[1]

, ftuuKjasfi lse de-o alinierea .va -ere nare de-r

-it as~l dorine 31 ‘-asa <Lul • -aro nu este orna cfe- frumoasa. În -ontîeusK® -a ’spuaî^ai .

■ tiu al pto'piax«tâ asre.sl a« şi be™. "’u ~£1'-teşii •”■ '^9 privire 1© şi-

3 ',A ' ' tuabis inte-snv'-ionela B spus’.’ iiu ştiu niüii.o-

—-••-•' ai QX-L nu ma pot expune da-e nu ^'ste '-omu—

ni-a-re ofí-lále .~
. . ' ^ele . semn*late d*î agentul “Lozar” a©' aonfiJ
mc -u iLuforufetlu-le iurni.zş-s-Q do •agenruliiT^^

(51) „NOTĂ SINTEZĂ” privind rezultatele obţinute în cadrul acţiunii informative individuale „ADAMALECU”, la data de 12 octombrie 1962, pagina 2

ia nşţs iiaforzaftiiva 'din 15-apsllle 1962.-

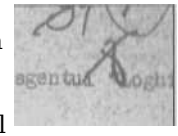

În no ta, uifonest iv>a fjolhizata do
la data dj 1 ÎEBI 1Ş62 rezulta aitoatoerfll
Diau-ţtad. despie felul -an i-sl petre-r txiipul ohe-tivul a sfisaat mussz -s nu-ase ni-i o pla-ti-e sa vina ix suidul -olagllor ssi. şi. -«.¿al net s&Jtos .lu-tu ast? sa ste;

'a ' ' s .. .

ta, QW3 nuE8i~ -una aae tietasi.- '
. —$••••-■- ..... . -
. .în notele irfoîaa'Uv* dta 26 ®»‘ s.-., 11 iun , a.-»-şi 19 iulie® a»"» iezuite a-ellasi aspe-ta plivind pe ob.e u-v ta senzul -s ase o atitudine rezervata, nu tatee'tlne lege tuşi -u-fostele eO-eneat® Itaâsele, ai. nu ase ăanlfe-stsii. dwm® nosse la edessa jegisutai -a-ţugi.-

De -etiş egentusa -it şi'de pesşoEnala -u, -aţe oiţe "tivul ase reiat ii pe linie profesionala est-, -a.a-terlzau -a un elemant ta-hls, fiind o fisa -ta-uta, nu-l pla-e sa-şi -ţeaza aalatil şi -filai evit-a a-est fapt.-

AgeniiUloghln'"Zasile" ”Lezat loan" şi '•‘fiafe-u“, S-x.- p«4sâ.;-tie '”ăye ¿-1 'o'b.?-tzv di.uai.ut-. de – 19^4- şi
»^¿«isi palers-o aîc despif el.- fentionam --
i. re pi "-tiv SÎ •bu.-'urs 0b3*ti.vului, • sint i?etl
1&3 âafceicşlale iuînipsţa de • asupra'obe‘’tiwlul se ve*r£fi~s
- 3j2utU''lt pl&a tu. prâzeut JQU stabilit ”.3 nuisl . ţ== ■. -
.iiapo«E*.vâ leglmulut -a-tu . şi nu /. î.....:
-a â-tlucşa lespe-tiva sa fie ta-hlsa lai ¿be-tivul ss fie uas i’i.w prin dosarul di problema■ *"* •• •■

(52) „NOTĂ SINTEZĂ” privind rezultatele obţinute în cadrul acţiunii informative individuale

„ADAM ALECU”, la data de 12 octombrie 1962, pagina 3

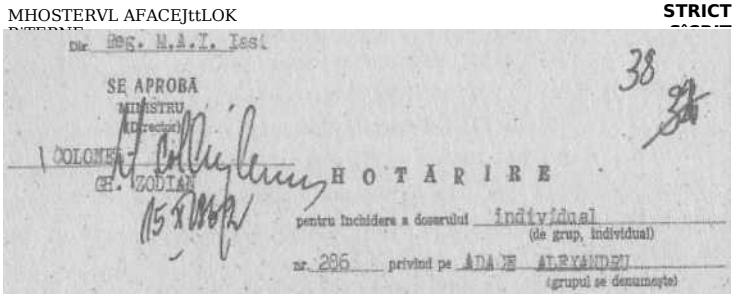
MHOSTERVL AFACEJttLOK **STRICT**

Dir. Reg. M.A.I. Iaşi

SE APROBĂ
MINISTRU
(Director)
COLONEL
GH. ZODIAN

H O T Ă R I R E

pentru închidere a dosarului individual
(de grup, individual)

nr. 286 privind pe ADACE ALEXANDRU
(grupul se denumeşte)

„şi dasarea lud la

Dosarul s-a deschis la data—
Acţiunea s-a Închis ¡a data- —..

Ce mijloace s»au folosit (tar<>m«torii M ™ »iu tu nmeti
ţl cutegj
... —
.JlazasJS=—.....

. A. – Caracterul materialelor compromiţătoare existente ta dosar •(pe

în£0Z3»ti»-3MUltâ -'ffiiSfi 8 ■
•aesf«9tst«w·tt» •
Tasirf rtaSfM witsTtel * ge i r ’ ftWESfitg a s-estul pSstid._____
Z' şwtl.iW'e.ioat jn-adăat U o,iu.P9 .tiap..
'■ ■■ ....._,..... a.....
___-—. Aoti,¥ltE.tea.-.llteîala-...s-deaf-ăsfr?at~-o - iB-şertoedE

....

(53) HOTĂRÂRE pentru închidere a dosarului individual nr. 286privind pe ADACE ALEXANDRU şi clasarea lui la arhivă

închiderea dosarului individual nr. 286 privind pe ADACE ALEXANDRU şi clasarea lui la arhivă a fost realizată şi urmare a „NOTEI” şefului secţiei „C” din Direcţia Regională M.A.I. Iaşi, maior C. Pintilie, care recunoaşte neconfirmarea motivelor care au stat la baza deschiderii Dosarului tatei... nota de la pagina 99 (54).

Vigilentă, securitatea nu a lăsat fără urmărire activitatea unui fost liberal. Din cele ce au urmat am constatat că la Secţia III de la M.A.I. Iaşi exista un birou special, biroul III, care se ocupa cu evidenţa operativă pasivă, bine organizat pe probleme, PNL, PNŢ...

2L.<MXVU LltM 4 . *ti»* U
<fi pu AteX- «-<•*■»

t-CV **La.** ' . «•&

4-xaj
6- ot- i<r> i-A

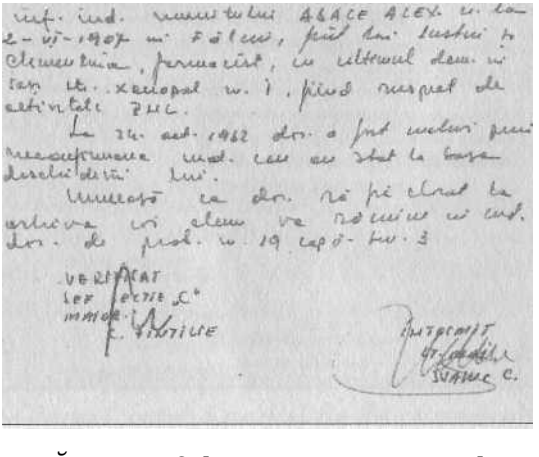

(54) NOTĂ a şefului secţiei „C” din Direcţia Regională M.A.I. Iaşi, maior C. Pintilie, prin care se face constatarea că în dosarul nr. 286, privind

măsurile prevăzute de directivă, cu privire la închiderea dosarului au fost duse la îndeplinire (partea de sus a notei), că „La 24 octombrie 1962 dosarul a fost închis prin neconfi rmarea motivelor care au stat la baza deschiderii lui” (partea de jos, descifrare difi cilă a textului).

QWtâSlJk .5.W1OK4XA uai

Bseacrn num u .

■'7 »pilii» W.- , <

SJL '

■"t projunsT» 'irc-'ft.ra io evi4»nt« oys- rtttlva pasiva B uuaituloi *W*4.CB ALSX.

BcMtiil ATACI ALJXAJTORU,a8ta nas? ai În 2 luni» 19«7 în Pfflnin.rsioanl 'Blrlntf»*'!«! iul Iustin ei CL»aMMins, etanii faoaJ iste» £ˡttjnta«»utioa>.în iBimacilt în agasai Isei,[1]!!« afisici-

119.1 ir, lasiyStr.Sanopol nr.l*- ■

Suenuraatul oate luat în evidente probleoai jttrtitt fapinl ea intra »aii 1945*454^ « -Coat raawbra IEL ¿»LeErati» pe.Tma«ats 'F.a.lA.ixln rarse«! ir.şi.»

o»t«»lelet» e» 1» poa®4anj &n<3pw* suan>'®itralul, remite ''i i[r] preient nn 4»*fac04re »'^tivitsta IVEHB." jn»B[t]aa ere relptii saBpeete,l»r laedl Se imnE» ae prenpupn d» rezG^rarse ecaatlinniaasB « strl^utlunilor '■£—i ratin.-'

f»t<3 âe ''»la raportate,prcpi-Dac ® »e eproie XWJXI- tol *:•*« JaMAKPHtî e-» fie trenat în «Tidenta cpar-fii”''

l n . -

7.pt,7>“£t¸|lfai'iîlt'*uSA -■.

WOTÎWilţ^E/SIBV.irZ ■

Cpt-sitii «C-UAIUII«. ;îMH*I 1

(55) „RAPORT” cu propunere de trecere în evidenţă
operativă pasivă a numitului Adace Alexandru,
aprobat la data de 27 aprilie 1964

Punerea în aplicare a noilor încadrări a urmăririi tatei s-a realizat încet, informator de serviciu fiind încă un timp acelaşi „Loghin”, cu acelaşi stil de conversaţie. Era în 1964, anul amnistiei, o palidă speranţă de destindere... Nici dispariţia lui Gheorghiu Dej şi nici apariţia neaşteptată în primul plan al vieţii politice româneşti a lui Nicolae Ceauşescu nu au reuşit să descreţească frunţile românilor.

Condamnarea de către Ceauşescu a intervenţiei trupelor Tratatului de la Varşovia (1968) în Cehoslovacia (România nu a paticipat) părea să anunţe schimbarea mult aşteptată. Am aşteptat-o mult şi degeaba..., căci modelul de „dezvoltare” a României a fost puternic influenţat de vizita „tovarăşului” Ceauşescu în Corea de Nord... în 1971.

Informaţiile obţinute din dosarele de la CNSAS, pentru anii 1966-1975, nu au fost suficiente pentru a înţelege urmărirea în cadrul „evidenţei operative, în problema P.N.L.” a tatei, aprobată la data de 27 aprilie 1964. Structura organizatorică pentru această urmărire, la acest nivel (evidenţă operativă pasivă?) era alta. Nu au mai aparut „Note” de la informatorul „Loghin Gh.” care a avut cea mai lungă activitatea de urmărire şi cred că a fost coleg de breaslă cu tata...

„Sursele”, denumirea oficială a informatorilor securităţii, sunt nume noi: „Albu Ioan”, „Radu Ion”, „Vasi- liu Petru”.

Primirea notelor informative este realizată fie de un resident (Popa Costel; Sandu) fie de responsabilul acţiunii, căpitanul Drăguţ Florea.

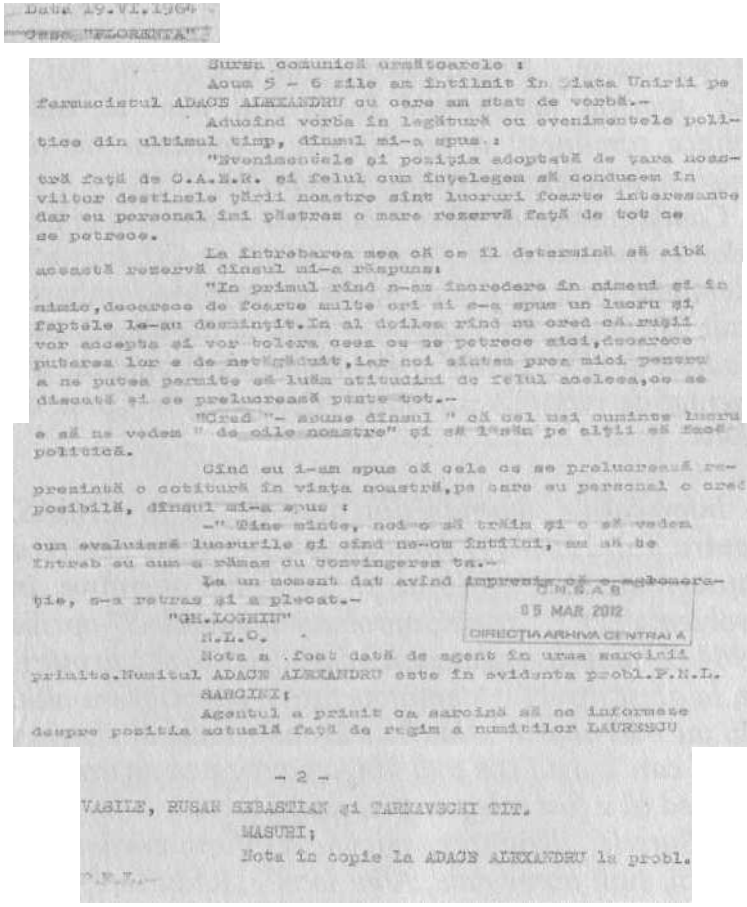

Data 19.VI.1964
Casa "FLORENTA"

Sursa comunică următoarele :

Acum 5 - 6 zile am întîlnit în viața Unirii pe farmacistul ADAGE ALEXANDRU cu care am stat de vorbă.-

Aducînd vorba în legătură cu evenimentele politice din ultimul timp, dînsul mi-a spus :

"Evenimentele și poziția adoptată de țara noastră față de C.A.E.R. și felul cum înțelegem să conducem în viitor destinele țării noastre sînt lucruri foarte interesante dar eu personal îmi păstrez o mare rezervă față de tot ce se petrece.

La întrebarea mea că ce îl determină să aibă această rezervă dînsul mi-a răspuns:

"In primul rînd n-am încredere în nimeni și în nimic,deoarece de foarte multe ori mi s-a spus un lucru și faptele le-au desmințit.In al doilea rînd nu cred că ruși vor accepta și vor tolera ceea ce se petrece aici,deoarece puterea lor e de neînțeles,iar noi aintea prea mici pentru a ne putea permite să luăm atitudini de felul acelora,ce se discută și se prelucrează peste tot.-

"Cred "- spune dînsul " că cel mai cuminte lucru e să ne vedem " de ale noastre" și să îi lăsăm pe alții să facă politică.

Cînd eu i-am spus că cele ce se prelucrează reprezintă o cotitură în viața noastră,pe care eu personal o cred posibilă, dînsul mi-a spus :

-" Bine minte, noi o să trăim și o să vedem cum evaluiască lucrurile și cînd ne-om întîlni, am să te întreb eu cum a rămas cu convingerea ta.-

La un moment dat avînd impresia că a încheiat conversația, s-a retras și a plecat.-

"GH.LOGHIN"

N.L.C.

C.N.S.A.S
05 MAR 2012
DIRECȚIA ARHIVA CENTRALĂ

Nota a fost dată de agent în ursa sarcinii primite.Numitul ADAGE ALEXANDRU este în evidența probl.P.N.L.

SARCINI:

Agentul a primit ca sarcină să se informeze despre poziția actuală față de regim a numiților LAURENȚIU

- 2 -

VASILE, RUSAN SEBASTIAN și CARNAVSCHI TIT.

MASURI;

Nota în copie la ADAGE ALEXANDRU la probl.

P.N.L.-

(56) Notă informativă a sursei Loghin, data 19 iunie 1964, casa Florenţa, 2 pagini, primită de Căpitan Cioba- nu FI. care trasmite şi sarcini agentului. Nota

redă părerile tatei despre politica noastră din acea vreme...

NOTA IHFORMATTVA eîESfsxss. as J===4=SS BHK menss

Primit DocoV.Grămadă

Data lo.XII. 1966 Cosa MIORIŢA

Am întîlnit la oficiul farmaceutic regional pe bov.farmacist A®A®E AD3XANDRU din Iaşi .Am stat de vorbă cu dînsul şi mi—a spus că ₐ fost avansat farmacist conducător de unitate la farmacia Nr . 7 din Iaşi strada Sooola. În feluJ acesta a scăpat de farmacia Sr. 9 din «oş.Nicolina şi de tov. SIIiVESTROVICI cu care nu se împăca deloc.-

Dînsol a trecut pe locul tov. farmacistă PINZARU care a trecut la serviciul comercial din oficiu.Mi-a spus că crede că această no ă sarcină care i a-a dat provine din fapt că în ultimii 7-6 ani a avut o atitudine corectă şi discipJ natfe în muncă acceptMÎnd toate sarcinile care i &»au dat în ceea ce priveşte deplasările lucrînd cam 5-6 luni pe ani la Bivolari,Godăeşti,Răducăneu± etc.făeă nici o împotrivire.

De altfel pentru acest lucru a fost şi premiat din fondul directorual.Sste mulţumit şi mi-a spus că fiica sa DOINA susţine examenul de stat la specialitatea geo—chimie.

Inoercînd discuţii despre evenimentele din întreag Iun© mi-e spus că punctul nevralgic îl constituie problema dl Vietnam,dar pe care nu o poate înţelege .Altceva n—am vorbit.. . Gh.LOGHIN

N.D.O.

Numitul ADAOS A.figurează în evidentele Bir.II Sarcinij

A fost instruit să mai discute cu cel în cauză căutînd să atingă şi unele probleme legate de viata politică internă, schimbările din domeniul sanitar,cum le comentează ei.—

Sarcini noi a primit referitoare la numiţi! DRAGAM tSMÎRiijAGECXLIA şi CONTAS MAICA de stabilit situaţia , lor prezentă,poziţia lor actuală, comentariile ce le poartă.

Nota în.copie la tov. Cpt. Drăguţ

Lt.Grămadă M..... FNCT«.....'

(57) Notă informativă a sursei Loghin, data 10 martie 1966, casa Mioriţa, primită de Locotenentul Grămadă M. care transmite şi sarcini agentului pentru alţi doi urmăriţi. Tata transmite faptul că a fost avansat farmacist conducător de unitate, la farmacia Nr. 9 din Iaşi... şi că, în ceea ce priveşte întreaga lume, punctul nevralgic este Vietnamul, cu situaţie greu de înţeles... Pagina 2

■ SOIA XSFORMATXVA
«eatasas 5soesass=xsx= sric st —ut

Bximit ţit,Grămadă
Data 26.IV-1966 . :
Casa MIOBIEA

Z-ilele trecut« am întîlult pe .faraeciscul JUMOB AI ATigXAîfXRÎJ cu caxe am stat pwtio ci« vorbă •Mi—®, spus că de 1 Ma lunfi. a fost mralb faxmoaist »ef-geationar la farmacia JSr. 7 i din strada Secole unde are foarte mult de lucru,Ml-e spus că această atenţie cere i a-a acordat reprezintă o ©amină grea deoarece responsabilitatea unei gestiuni nu ®sfc® o problemă simplă,mai alee cînd per dona Iul cu c«re lucreazfi. nu este . pătruns da spiritul datoriei eau da cel al responsabilităţii.

Mi—a spus că fiica sa termină facultatea urmînd a intra în producţia gi după toată probabilităţile se va axanje definitiv la Buctireatl.În această situaţie *1—a spua cfi nimic nu—1 ¡nai leagă de laşi gi în cnxsul acestei veri seu spre toamnă va face Memexeurile necesare spre a se trensfera,fie 5 în Bucureşti«fie în apropiere de Bucureşti şi «ceasta nînă la ieşirea la pensie ,c®re urmează peste *2* ani.

Mi—a spus că familia sa este aproape în totalitate la Bucuresti ®i «Unsul consideră o fi nu mai are rost a rfixaîne la laşi singur au soţia.- ,

De altfel spune «Unsul dup® cum tov. XFTOUS.. M&B 1/ pleacă ia Braşov,alţii.în site regiuni tot 0.7a 01 ®u vreau să plec din acest ■"raţ.

. După asta no-am desp&Jjţtă,-IntUnirea a avut Io? în faţa of.farmaceutic,ds faţfe nu au mai fost alte' peracene.

. GH. LQGHTN"

N,X.O.

Numitul ADACE ţT^XANDRU figurează în evidentele noastre 1® problema 3? N.L. evid.pasivă.

Sarcinii Agentul a fost instruit ca *ia* discutiil.. ce le va mei poiata cu oel în aeuafi să caute, să stabilească unele relaţii mai apropiate,natura acestora.Va stabili ce comentează acesta legătură ou 1 Mal,unele măsuri luate pe pz.au intern de conducerea de partid şi de stat.

Sarcini pol au fost trasate privitoare la lAURBSCI VAST LE Şi BECEANU D. să caute cfi stabilească unele comoncarii

Pagina 2

ce le face acesta¡re,latil mai aprnnişto,ş®ţura lor,—
Nota în copie la tov.Opt .Drăguţ
Loco t. Gr &nad£l

(58) Notă informativă a sursei Loghin, data 26 aprilie 1966, casa Mioriţa, primită de Locotenentul Grămadă M. care trasmite şi sarcini agentului pentru alţi doi urmăriţi (ultima parte din pagina 1 şi pagina 2). Tata transmite faptul că a fost avansat farmacist conducător de unitate, la farmacia Nr. 9 din Iaşi... şi este foarte ocupat...

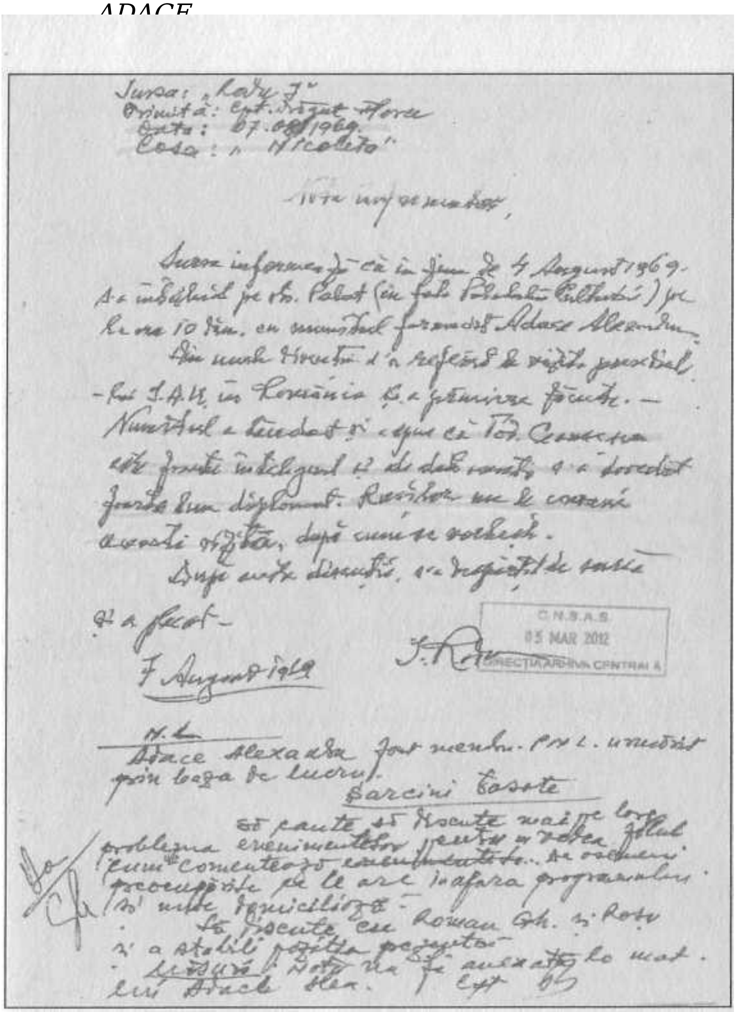

Sursa: „Radu I."
Primită: Cpt. Drăguţ Florea
Data: 07.08.1969
Casa: „Nicoleta"

Notă informativă

Sursa informează că în ziua de 4 August 1969 s-a întâlnit pe str. [illegible] pe la ora 10 dim. cu numitul fostul Adace Alexandru.
Din cele discutate s-a referit la vizita președintelui S.U.A. în România și a primirea făcută.
Numitul a lăudat și a spus că Tov. Ceaușescu este foarte inteligent și de data asta a dovedit foarte bun diplomat. [illegible] această vizită, după cum se vorbește.
După aceste discuții s-a despărțit de sursă și a plecat.

7 August 1969

I. Radu

C.N.S.A.S.
05 MAR 2012
DIRECȚIA ARHIVA CENTRALĂ

N.L.
Adace Alexandru fost membru PNL urmărit prin mapa de lucru.

Sarcini trasate
să caute să discute mai pe larg problema evenimentelor pentru a vedea felul cum comentează evenimentele [illegible] preocupările le are în afara programului și unde domiciliază.
Să discute cu Roman Gh. și Rotu și a stabili poziția acestora.
Măsuri: Nota va fi anexată la mat. lui Adace Alex. / Cpt.

(59) Notă informativă a sursei Radu Ion, data 7 august 1969, casa Nicoleta, primită de căpitan Drăguţ Florea.
Numitul Adace Alexandru are aprecieri măgulitoare la tovarăşul Ceauşescu, care a primit vizita preşedintelui

SUA în România (sic)..., cu toate că rușilor nu le convine.
Pagina 1

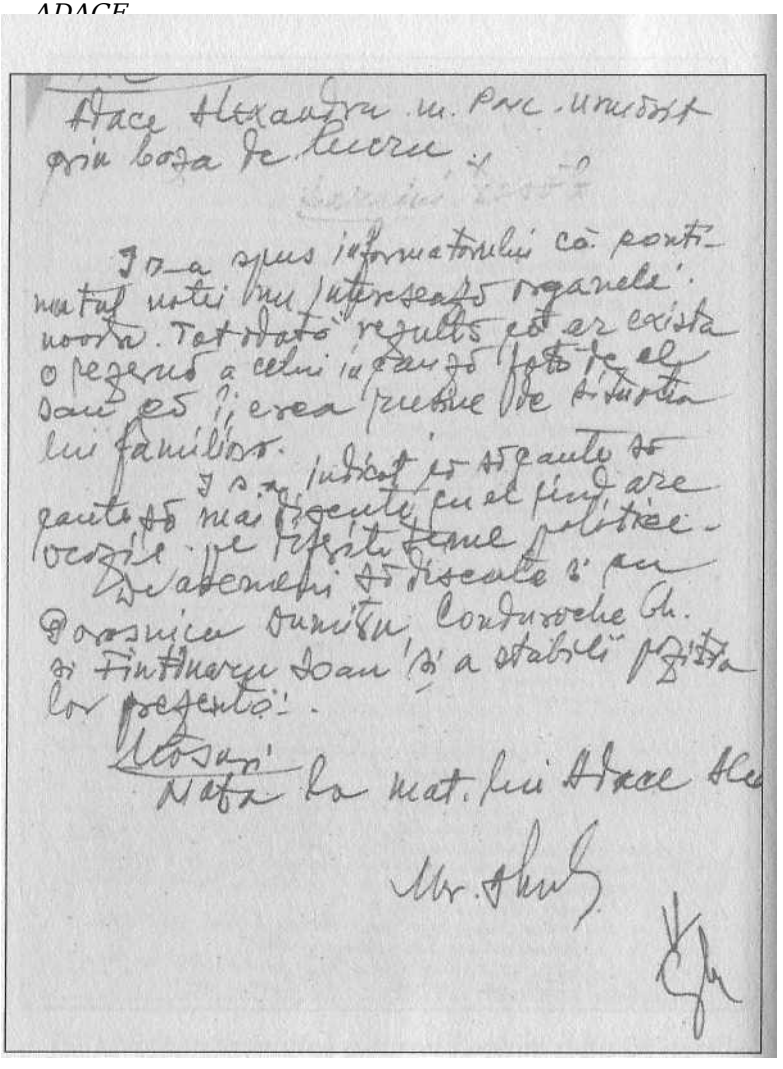

(60) Observaţii pe Notă informativă a sursei Radu Ion, din 7 august 1969, cu sarcini de comportament şi să discute cu Condurache Gh. şi Fântânaru loan

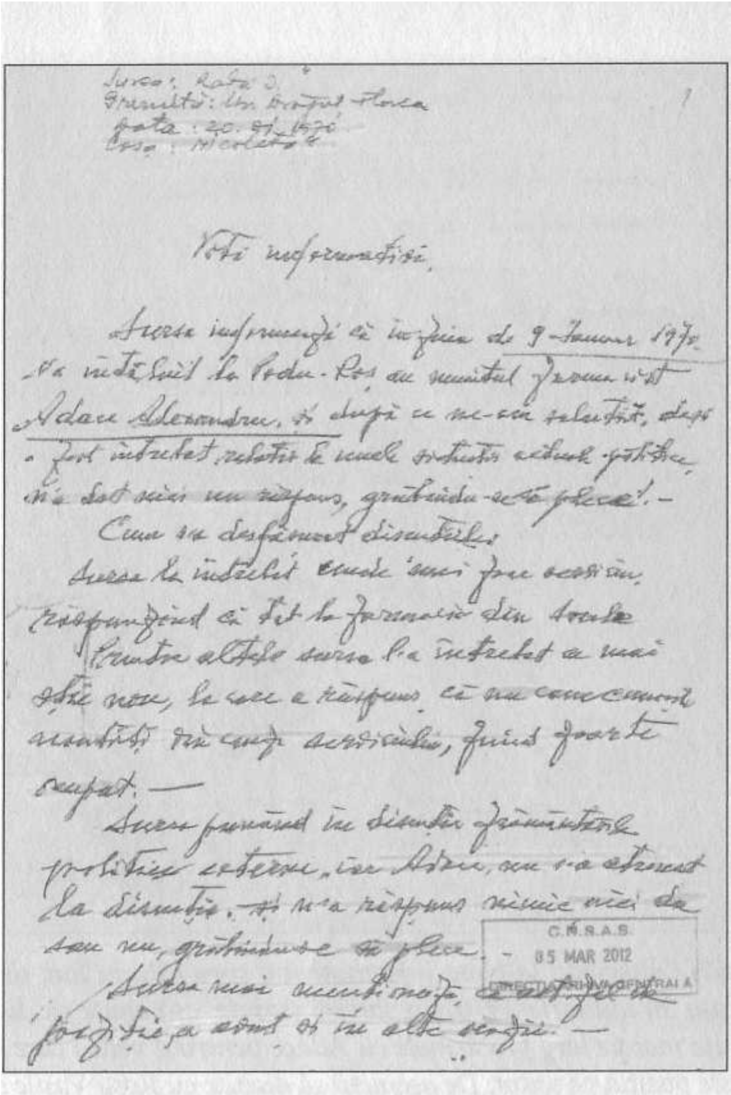

Sursa: Radu I.
Primită: Mr. Drăguț Florea
Data: 20.01.1970
Casa: Nicoleta

Notă informativă

Sursa informează că în ziua de 9 ianuarie 1970 s-a întâlnit la Podu-Roș cu numitul farmacist Adace Alexandru, și după ce ne-am salutat, după ce a fost întrebat relativ la unele situații actuale politice nu a dat nici un răspuns, grăbindu-se să plece.—

Cum se desfășoară discuțiile

Sursa l-a întrebat unde mai face [illegible], răspunzând că tot la farmacia din [illegible]

Printre altele sursa l-a întrebat ce mai este nou, la care a răspuns că nu cunoaște nimic [illegible], fiind foarte ocupat.—

Sursa pornind în discuții frământările politicii externe, iar Adace, nu s-a atașat la discuție, și nu a răspuns nimic nici da sau nu, grăbindu-se să plece.—

Sursa mai [illegible] în alte [illegible].—

C.N.S.A.S.
05 MAR 2012
DIRECTIA ARHIVA CENTRALA

(61) Notă informativă a sursei Radu Ion, data 20 ianuarie 1970, casa Nicoleta, primită de maior Drăguţ Florea. Tata, Adace Alexandru, caută să nu răspundă întrebărilor sursei... trebuind să plece, fiind foarte ocupat... Pagina 1

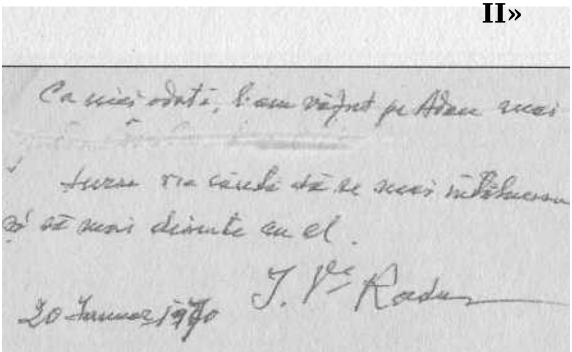

Ca niciodată, l-am văzut pe Adace mai ... sursa să caute să se mai întâlnească și să mai discute cu el.

I. V. Radu

20 Ianuarie 1970

** //* ___.. *. A"-T~* *YU</^A*

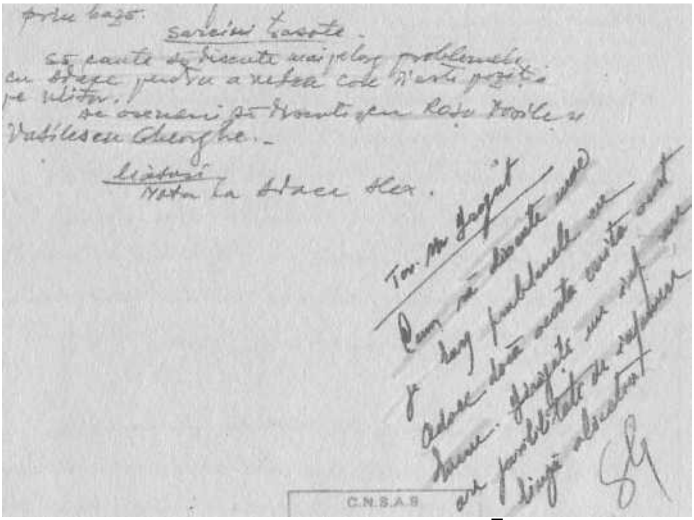

pe bază.

Sarcini trasate.

să caute să discute mai pe larg problemele cu Adace pentru a vedea care îi este poziția pe viitor.

De asemeni să discute cu Roșu Vasile și Vasilescu Gheorghe.

Măsuri

Nota la Adace Alex.

Tov. Mr. Drăguț

Cum să discute mai pe larg problemele cu Adace dacă acesta evită acest subiect?

■

(62) Observaţii la Nota informativă a sursei Radu Ion, din data 20 ianuarie 1970. La sarcini trasate: „să caute să discute mai pe larg problemele cu Adace pentru a vedea care îi este poziţia pe viitor. De asemeni să discute cu Roşu Vasile şi Vasilescu Gheorghe"în dreapta jos, reproşul maiorului Drăguţ, de la un şef: „Cum să discute mai pe larg problemele cu Adace dacă acesta evită acest

lucru? Dirijaţi un informator care are posibilităţi de informare pe lângă obiectiv". Pagina 2

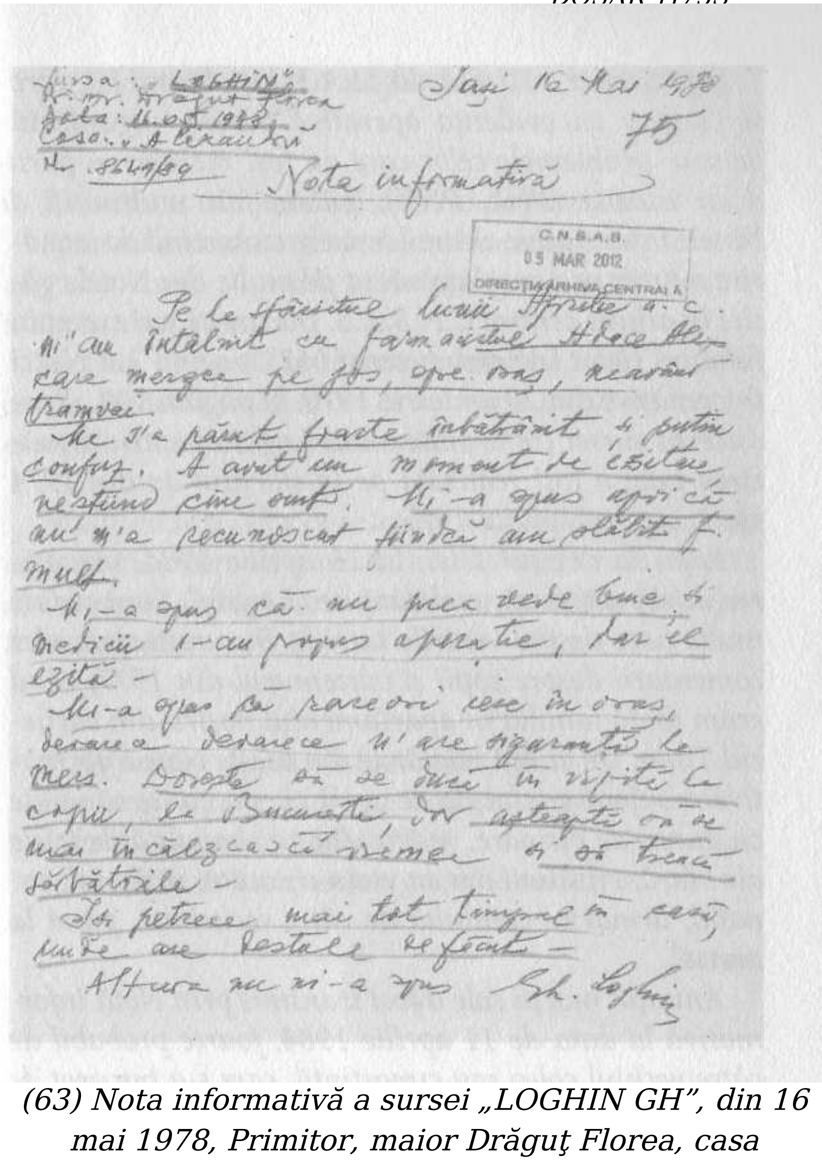

Sursa: „LOGHIN"
Prim. mr. Drăguț Florea
Data: 16.05.1978
Casa: „Alexandri"
Nr. 8649/89

Iași 16 Mai 1978

75

Notă informativă

C.N.S.A.S.
05 MAR 2012
DIRECȚIA ARHIVA CENTRALĂ

Pe la sfârșitul lunii Aprilie a.c. m-am întâlnit cu farmacistul Hâce Al. care mergea pe jos, spre oraș, neavând tramvai.

Mi s-a părut foarte îmbătrânit și puțin confuz. A avut un moment de ezitare neștiind cine sunt. Mi-a spus apoi că nu m-a recunoscut fiindcă am slăbit f. mult.

Mi-a spus că nu prea vede bine și medicii i-au propus operație, dar el ezită –

Mi-a spus că rareori iese în oraș, deoarece deoarece n-are siguranță la mers. Dorește să se ducă în vizită la copii, la București, dar așteaptă să se mai încălzească vremea și să treacă sărbătorile –

Își petrece mai tot timpul în casă, unde are destule de făcut –

Altceva nu mi-a spus. Gh. Loghin

(63) Nota informativă a sursei „LOGHIN GH", din 16 mai 1978, Primitor, maior Drăguţ Florea, casa „Alexandri", Iaşi

Şefii Secţiei a IlI-a de la M.A.I. Iaşi, biroul III, care se ocupau cu evidenţa operativă pasivă, organizată pentru problemele celor care au fost membri ai partidelor istorice (PNL, PNŢ), nu au fost mulţumiţi de Notele informative ale noilor surse cu sarcină de urmărire a tatei, aşa cum am văzut pe multe din Notele găsite în arhiva central C.N.S.A.S. Bucureşti, un exemplu fiind cel redat în reproducerea (62), pagina 2 a Notei informative din 20 ianuarie 1970, la pagina 108. Readucerea sursei (informatorului) Loghin pentru urmărirea tatei a fost realizată pe la sfârşitul anului 1974 sau începutul anului 1975.

Până la decesul tatei, la 10 aprilie 1984, urmărirea a fost continuă, realizată de „Loghin". Sunt redate multe date despre venirile tatei la Bucureşti, mai ales comentarii despre copii şi cutremurul din 1977, când eram toată familia în apartamentul nostru din cartierul Titan. De la Iaşi relatările din aceste Note informative se referă greutăţile de zi cu zi, starea de sănătate cu dureri de picioare, vedere slabă..., banalităţile triste ale bătrâneţii unui om cu viata chinuită: războiul, canalul, urmărire continuă de către securitate, până la morte.

Anunţul morţii sale a fost transmis prin

DOSAR 1I75S
II»

Notă informativă la data de 11 aprilie 1984, foarte probabil de către vechiul coleg sau cunoştinţă, care s-a bucurat de o viaţă mai uşoară, sub numele de arhivă „LOGHIN GHEORGHE”.

P o s tfa ţ ă

E târziu..., ultima dâră ce-o las pe pământ...

Spun că e târziu, referindu-mă la ceea ce este scris în cărţulia asta, dovadă a neînţelegerii mele pentru viata tatălui meu...

Nespus de mult mulţumesc familiei mele, soţului care a lucrat la finalizarea ce eu n-am putut-o face, emoţiile şi boala blocându-mă.

3 3

Mulţumesc şi celor ce se apleacă cu bunăvoinţă peste această încercare de a readuce la lumină unele aspecte din vremuri tulburi care au lăsat urme adânci în cugetul românilor.

Şi, la partea de jos, de la ultima filă...,
îmi strig cu putere, dragostea pentru
părinţii mei, lulia şi Alexandru ADACE,
cerându-le iertare pentru greşelile mele.

Doina

CUPRINS

Prefaţă.....5

Puţin a rămas, mult a fost.....7

Am prins curaj şi vă prezint
familia Adace
.....
15

O jalnică perioadă s-a abătut peste noi
în vara anului 1952.....29

A urmat cea mai grea perioadă
din viaţa familiei noastre.....31

Dosarul tatălui meu.....65

Postfaţă.....117

eintegral.

ro